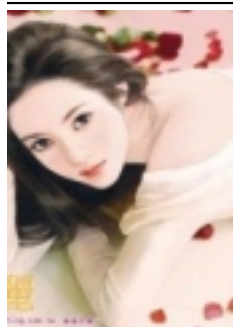

Người Yêu Ngốc Nghếch Của Tổng Giám Đốc

Contents

Người Yêu Ngốc Nghếch Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	68

Người Yêu Ngốc Nghếch Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Ôi! Người đàn ông này thật sự là đẹp trai đến không tin được, hơn nữa hắn lại tao nhã lễ độ, tác ph

1. Chương 1

“Ừ, ăn ngon thật, đúng là mỹ vị nhân gian!”

Một đôi cô dâu chú rể đang trên sân khấu phát biểu những lời hạnh phúc, Phương Tử Ninh lại chỉ lo trốn ở một góc ăn ngấu ăn nghiến. Toàn bộ cử động của cô đều rơi vào tầm mắt của Lâm Hạo Vũ, bộ dáng tham ăn như heo con kia, vô cùng hấp dẫn tầm mắt của hắn.

Cô bao nhiêu tuổi? 16 hay 17? Nếu không, sao động tác này có thể hồn nhiên trong sáng thế?

Nếu sống trong xã hội thượng lưu, tướng ăn như thế nhất định sẽ bị trích vì thô lỗ, nhưng hắn lại yêu thích bộ dáng này của cô vì chỉ không chút nào ra vẻ làm bộ.

Tùy theo sở thích mà sống thật là tốt!

Phương Tử Ninh cảm thấy có người đang nhìn chòng chọc vào mình, cô không khỏi từ trong đồ ăn ngẩng đầu lên, nhìn sang “WOW! Người đàn ông ở trước mắt có phải từ trong truyện tranh Nhật Bản đi ra hay không?” Thật là người đàn ông siêu đẹp trai! Phương Tử Ninh nhìn đến ngây dại. Cô nhìn hắn không chớp mắt, ánh mắt trong suốt của cô đối với hắn chỉ có “kinh ngạc”, không có bất kỳ ý đồ gì, tinh khiết như dòng suối chảy ở khe núi, làm cho người ta bất giác thanh tịnh lại.

Phương Tử Ninh cảm giác trong mắt người đàn ông kia xuất hiện một chút bồn chồn, mới phát hiện ra rốt cuộc chính mình càng nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt này, càng thấy ngẩn người. Cô cần phải đặc biệt thanh minh rằng, không phải Phương Tử Ninh cô háo sắc, mà là có một vị “đại soái ca” ở ngay trước mắt, nếu không nhìn mấy lần thì thật có tội với bản thân.

“Xin chào” Phương tử Ninh ngượng ngùng chào hỏi đại soái ca.

Lâm Hạo Vũ cười gật đầu một cái. Bộ dáng cô ấy không có chút làm bộ làm tịch nào, càng thêm hấp dẫn hắn.

“Thật sự là đẹp trai a” Phương Tử Ninh thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói. Nụ cười quyến rũ làm nghiêng thành, trong thực tế cũng có thể được sử dụng ở nam giới sao?

“Cô nói cái gì? ” Lâm Hạo Vũ đã đi tới bên người cô, bởi vì hắn đang cố gắng muốn được gần gũi với cô.

“Ah!” hắn đột nhiên đến gần, làm Phương Tử Ninh giật mình, tay ôm trước ngực hoảng hốt vỗ nhẹ.

“Có phải là giọng nói của tôi quá khó nghe hay không, cho nên làm cô sợ đến như vậy?” Lâm Hạo Vũ bị vẻ mặt phong phú cùng động tác đáng yêu của cô chọc cười.

“Không phải! Giọng nói của anh không hề kém Trương Học Hữu!”

“Tôi tên là Lâm Hạo Vũ.” Lâm Hạo Vũ giới thiệu bản thân với cô.

“Ngay cả tên cũng đẹp như vậy!” Phương tử Ninh một mặt nhỏ giọng cảm thán, còn một mặt đưa bánh ngọt cầm trong tay vào miệng.

“Cô ăn nhiều như vậy, tại sao cả người đều như không có thịt?” Lâm Hạo Vũ không hiểu hỏi. Bây giờ xu hướng giảm cân không phải rất phổ biến ở các cô gái sao? Cô gái nhỏ trước mắt này sao lại liều chết ăn, hơn nữa còn nhìn rất gầy ?

“Ba tôi cũng nói như vậy với tôi.” Phương Tử Ninh đáp.

Lời của cô khiến Lâm Hạo Vũ ho khan một hồi. Hắn so với ba cô được sao? Nếu không, làm sao lại khiến cô nghĩ đến ba mình?

Phương Tử Ninh tốt bụng cầm ly nước, đưa cho hắn.

“Cám ơn!” Lâm Hạo Vũ đưa tay, muốn nhận lấy ly nước Phương Tử Ninh đưa tới

“Trời! Anh có phải là nghệ sĩ hay không ? Có phải chơi đàn dương cầm hay không? Tay của anh thật đúng là đẹp!” Phương Tử Ninh bắt được tay Lâm Hạo Vũ, lật tới lật lui nhìn kỹ, thỉnh thoảng phát ra tiếng tán thưởng “Chắc chắc”

Trời cao tạo ra con người thật sự rất không công bằng nha, có vài người dẫn ra cửa liền cảm thấy xin lỗi, sợ ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố; nhưng có vài người thậm chí ngay cả ngón tay cũng hoàn mỹ thế kia!

“Thật đáng tiếc, tôi căn bản không biết đàn dương cầm.” Cô gái nhỏ trước mắt này không hiểu cái gì gọi “Nam nữ thụ thụ bất thân” sao? Cư nhiên tùy tiện nắm tay hần, bọn họ chỉ mới gặp mặt lần đầu thôi!

Phương Tử Ninh ngắm nghía bàn tay của Lâm Hạo Vũ xong, mới giao ly nước trong tay cho hần. Nhìn ngón tay thon dài nhẹ nắm lấy ly thủy tinh trong suốt óng ánh của hần, bộ dáng kia thật là thanh nhã.

Người đàn ông này quả thực là hoàn mỹ!

Mái tóc đen tung bay, ôm trọn vàng trán đầy đặn, lông mày lưỡi mác đen đậm, cặp mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, làn môi mỏng khêu gợi cộng với dáng vẻ cao gầy , thật là

“Có ai đã từng nói cho anh biết, anh rất đẹp trai không?” Phương Tử Ninh thích thú nhìn Lâm Hạo Vũ hỏi.

Lâm Hạo Vũ nhẹ lắc đầu. Hần biết dáng dấp mình không tệ, nhưng hần cũng không cho là việc này đáng để kiêu ngạo, dù sao thân thể dung mạo là cha mẹ ban cho, không có gì đáng để kiêu ngạo.

“Làm sao có thể không có chứ? Anh thật giống như vai nam chính Yoshiteru trong “vợ chồng thích khám phá (1 bộ truyện tranh trinh thám Nhật)”, chỉ là, anh còn đẹp trai hơn Nghĩa Huy. Tôi dám cam đoan, nếu như anh đi làm minh tinh, nhất định sẽ tỏa sáng.” Đàn ông anh tuấn như vậy nên đi làm minh tinh, để mọi người nhìn cho đã mắt.

“Yoshiteru?” Người này là ai? Lâm Hạo Vũ cũng không biết rõ “Vợ chồng thích khám phá” là tiểu thuyết hay điện ảnh.

“Đúng nha, Yoshiteru có lúc thật mê người, nhưng mà có lúc cũng rất buồn cười.” Nhớ tới những động tác của Yoshiteru, Phương Tử Ninh không nhịn được muốn cười.

“Yoshiteru là ai?” Cô nói một chuỗi dài, hần vẫn không hiểu, cho nên không thể làm gì khác hơn là trực tiếp hỏi.

“Truyện tranh Nhật Bản, vai nam chính trong “Vợ chồng thích khám phá” nha! Á, như anh chắc sẽ không xem loại sách này.”

Anh ta thoát nhìn trưởng thành, chừng chạc, làm sao gây thơ nhảm chán chuyên xem truyện tranh Nhật Bản giống như cô. Đây chính là lời bình về thể loại truyện tranh Nhật bản. Mỗi lần cô muốn giải oan cho nó thì luôn không tìm được một lý do nào có thể mang tính thuyết phục.

“Tôi nhìn rất già sao?” Lâm Hạo Vũ không kèm nổi ý nghĩ ấy mà hỏi. Cô ấy cho rằng, mình và cô ấy có khoảng cách về tuổi tác sao?

“Khụ. Không phải vậy, ý của tôi là, anh là một người trưởng thành, chín chắn như vậy, sẽ không xem loại truyện không có nội dung lại gây thơ ấu trĩ đó.” Kỷ nguyên của sự thay đổi chẳng? Sao đàn ông cũng bắt đầu để ý tới tuổi tác của họ.

“Thứ không có nội dung lại gây thơ, sao cô lại thích xem?” Cô gái này dùng từ thật rất có ý tứ.

“Không có biện pháp nha! Thấy hợp ý thì nghiền thôi.” Phương tử Ninh ngượng ngùng le lưỡi.

Lâm Hạo Vũ bị dáng vẻ le lưỡi của cô mê hoặc. Đầu lưỡi nho nhỏ màu hồng kia thoát nhìn thật ngon miệng, không biết khi nếm vào sẽ có mùi vị gì? Ý nghĩ này làm Lâm Hạo Vũ khiếp sợ. Không thể nào? Hần lại có thể sẽ vì một con nhóc mà động tâm?

Phải biết rằng, có không ít cô gái trưởng thành xinh đẹp hấp dẫn hần, nhưng lại chưa bao giờ thành công, bạn bè cũng cười hần, nghĩ hần bị “bắt lực”, thỉnh thoảng sẽ giới thiệu một số bác sĩ nổi tiếng cho hần. Nhưng bây giờ, cô chỉ cần thực hiện một hành động nhỏ, cũng làm cho trái tim hần 28 năm yên tĩnh có thể nổi lên gợn sóng!

“Này! Này!” Phương tử Ninh giơ ra năm ngón tay, quơ quơ trước mắt Lâm Hạo Vũ.

“Cô có thể cho tôi mượn truyện tranh xem hay không?” Lâm Hạo Vũ kéo cánh tay của cô đang lay động trước mắt hắn hỏi.

“Cái gì? Anh cũng thích xem truyện tranh? Ha ha. . . .” Phương Tử Ninh cười lớn.

“Cười đã chưa?” Lâm Hạo Vũ nhìn cô cười, cũng không nhịn được nhếch khóe miệng.

Quả thật buồn cười, nếu để cho bạn bè biết, hắn mượn truyện tranh của một nữ sinh trẻ tuổi, nhất định sẽ khiến cho bọn họ cười ba ngày ba đêm cũng không dừng lại được.

“Không phải ý này, anh đừng nghĩ sai. Tôi thật cao hứng khi có thêm một người bạn thích xem truyện tranh.”

Thật sự là quá tốt! Mỗi lần cô say sưa xem truyện tranh, đều sẽ bị các bạn cùng học giễu cợt, sau khi xem xong cũng không biết thảo luận cùng người nào, giấu ở trong lòng thật là khó chịu.

2. Chương 2

Hiện tại có một người trưởng thành, chững chạc, đẹp trai, gia nhập vào hàng ngũ xem truyện tranh, đối với truyện tranh mà nói, cũng không phải là không có nội dung lại ngây thơ, mà là tất cả già trẻ đều hợp với quan điểm này, nên tương đối có sức thuyết phục đi?

“Không cần hưng phấn như thế chứ?” Lâm Vũ nhìn cặp mắt cô sáng lên, không hiểu hỏi.

“Anh sẽ không hiểu được cảm giác của tôi đâu. Bạn tốt có thể gặp mà không thể cầu.” Phương tử Ninh đã xem Lâm Hạo Vũ thành bạn tốt rồi.

“Tôi còn không biết tên của cô, làm sao tìm cô mượn sách?” Thật dễ dàng lấy lòng cô gái này! Hắn, Lâm Hạo Vũ lúc nào mà giáo hoạt như thế, lại có thể quẹo cua khúc quanh mà “Tấn gái?”

“Tôi tên là Phương Tử Ninh, Tử là màu tím, Ninh là yên tĩnh. Anh có bút hay không?”

Lâm Hạo Vũ từ trong túi áo móc ra một cây bút, đưa cho cô.

“Giấy đâu?” Phương Tử Ninh nhận lấy bút lại hỏi.

Lâm Hạo Vũ mở tay ra, nhún nhún vai.

“Dùng cái này được rồi.” Phương tử Ninh rút một khăn ăn nhỏ màu trắng trên mặt bàn, thật nhanh viết xuống mấy con số, đưa cho Lâm Hạo Vũ.

“Số điện thoại của nhà cô?” Lâm Hạo Vũ nhận lấy liếc mắt nhìn, bỏ vào túi áo.

“Đúng vậy, chẳng qua thứ bảy, chủ nhật tôi mới rảnh.” Phương Tử Ninh trả bút lại cho hắn.

“Cô đi học ở đây?” Lâm Hạo Vũ nhận lại bút cất đi.

“Đúng, năm nay sẽ phải thi đại học rồi.”

“Năm nay thi đại học?” Lâm Hạo Vũ không tin mà lặp lại.

“Tôi đã mười tám tuổi rồi. Tại sao các người bao giờ cũng không tin tôi năm nay thi đại học?” Phương Tử Ninh nhìn trời trợn trắng mắt, mỗi lần cô nói cho người khác biết năm nay thi lên đại học, thì không có một người tin tưởng cô, chẳng lẽ đáng trách cô rất giống tên lười gặt sao?

“Vậy nếu thứ bảy rảnh rồi, tôi liền gọi điện thoại cho cô.” Thì ra cô cũng không nhỏ như trong tưởng tượng của hắn.

“Vâng” Phương Tử Ninh nói xong, lại bắt đầu tấn công bánh ngọt chocolate trên mặt bàn.

Xem ra bánh ngọt càng có lực hút hơn hắn, Lâm Hạo Vũ buồn cười nghĩ.

Mỗi khi phụ nữ gặp qua hân, đều sẽ bị bề ngoài xuất sắc của hân mê hoặc đến đầu óc choáng váng, cũng không quản hân là người tốt hay là người xấu, liền nhanh chóng bị hân hấp dẫn. Đến khi biết được thân phận phía sau của hân, càng thêm trăm phương ngàn kế mà muốn ngồi lên vị trí Lâm phụ nhân. Mà cô gái nhỏ trước mắt này lại ban đầu rất là ca ngợi hân, nhưng sau đó thì chỉ chú ý ăn điểm tâm, gạt hân ở một bên.

“Anh vẫn còn ở lại chỗ này sao?” Phương Tử Ninh vừa ăn xong bánh ngọt đang cầm trong tay, lại duỗi tay muốn cầm tiếp bánh ngọt trên bàn thì phát hiện Lâm Hạo Vũ vẫn còn ở đó, vừa vô tình hỏi, vừa đưa ra đầu lưỡi, liếm đi bơ dính trên môi.

Lâm Hạo Vũ hình như không có nghe lời nói của cô, tâm trí của hân bị cuốn đi ở động tác cô dùng đầu lưỡi màu hồng liếm đi bơ trên môi, đột nhiên cảm thấy môi lưỡi đều khô.

Trời! Hân cứ nhiên lại có thể như một bé trai đang bị kích động!

“Có muốn thử một chút hay không?” Phương Tử Ninh cầm thức ăn, hỏi Lâm Hạo Vũ đang ngẩn người.

Lâm Hạo Vũ phục hồi lại tinh thần, liếm ướt đôi môi khô ráo, cố gắng điều chỉnh thanh âm của mình, nhưng giọng nói phát ra lại trầm thấp khàn khàn.

“Thử cái gì?”

Lúc này đến lượt Phương Tử Ninh ngẩn người.

Đôi môi của hân thật là đẹp mắt, thật là hấp dẫn nhé! Động tác liếm môi của hân thật đúng là mê người, không biết khi hôn môi của hân sẽ là cảm giác gì?

Ắc? Cái ý nghĩ này dọa Phương Tử Ninh giật mình nhảy dựng lên. Lúc nào thì cô trở nên háo sắc như thế rồi hả? Cô vẫn luôn không có ảo tưởng đối với tình yêu, chứ nói chi là hôn môi, làm sao lại đột nhiên toát ra ý nghĩ như vậy?

Nhưng, môi của hân thật là rất đẹp nha! Xem ra sắc đẹp có thể thay cơm

Lâm Hạo Vũ thấy cô đang nhìn chòng chọc môi của hân ngẩn người, vẻ mặt thay đổi không ngừng, phong phú cực kỳ.

“Vậy tôi liền thử một chút!” Nói hết lời, ở thời điểm Phương Tử Ninh còn chưa phản ứng kịp, môi của hân đã ép lên môi cô, khiến cô đến cơ hội hồi hận cũng không có.

Ông trời, vận số Phương Tử Ninh cô năm nay có gì tốt? Ông trời cứ nhiên lại có thể ủng hộ cô, để ông muốn của cô trở thành sự thật!

“Này, đây chính là hôn môi nha” khi Phương Tử Ninh lấy được không gian để hít thở thì lập tức phun ra câu nói này.

“Thích không?” Thanh âm hân khàn khàn hỏi.

Lâm Hạo Vũ cho rằng cô ít nhất cũng sẽ cố làm ra vẻ căng thẳng, rụt rè một chút, dù sao bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa hân chưa có được sự đồng ý của cô, đã xúc phạm cô, không nghĩ tới cô vừa mở miệng, lại là những lời này, thật là không giống những phụ nữ khác.

“Tôi thật thích!” Phương Tử Ninh đẩy Lâm Hạo Vũ ra đứng ngay ngắn, không chút nào kiêu cách nghiêm túc nói.

Mặc dù cha mẹ đã nói, con gái phải rụt rè, nhưng làm người càng thêm thành thực. Cho nên, cô muốn mình chân thật cảm nhận.

Thật là một thiếu nữ thẳng thắn đáng yêu! Lâm Hạo Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, bất giác cười.

“Tôi nói thật!” Hân cười là có ý gì, không tin phải không? Chẳng lẽ những lời này của cô rất buồn cười?

Cô chẳng qua chỉ là nói lên những ý nghĩ trong lòng thôi nha, không có gì không đúng, cũng không có cái gì buồn cười, cô chỉ là thành thực đối với mình mà thôi.

“Tôi biết”

Một giây kế tiếp, hấn lại hôn lên môi của cô. Nếu cô thật thích, như vậy hấn cũng rất “Quân tử”, hợp ý rồi. Lần này, Phương Tử Ninh học theo, cô lè lưỡi, men theo viền môi của hấn, tiếp theo đầu lưỡi trượt vào trong miệng của hấn, đang suy nghĩ xem bước kế tiếp nên làm như thế nào, thì đầu lưỡi của Lâm Hạo Vũ đã quần lấy cô.

Một lát sau, Lâm Hạo Vũ không thể không đẩy cô ra.

Cô gái nhỏ thanh thuần này, cơ hồ làm hấn mất khống chế! Không thể tưởng được cô lại dễ dàng làm đầy lên dục vọng của hấn.

“Anh không thích tôi hôn anh sao?” Phương Tử Ninh bị tổn thương trong lòng, hỏi.

“Không phải.” Lâm Hạo Vũ vẫn đang cố gắng khắc chế dục vọng của mình.

“Nhất định là biểu hiện của tôi quá kém đi! Anh chờ tôi đó! Chờ tôi học cho tốt lại hôn anh.” Cảm giác nắm môi cô thật sự rất tốt! Chỉ là, bản thân hấn hiển nhiên không thích cô tiếp xúc với ai ngoài hấn.

“Không thể.” Lâm Hạo Vũ không khống chế được mà gầm nhẹ.

“Tôi học tốt mà cũng chưa thể hôn anh sao?” Phương Tử Ninh uất ức hỏi.

Hấn có thể hôn cô khi cô chưa đồng ý, như vậy tại sao cô không thể hôn hấn đây? Xã hội hiện tại đang thực hiện nam nữ bình đẳng nha.

“Tôi không phải ý này. Tôi là nói, tôi có thể dạy cô, hơn nữa còn cung cấp cho cô cơ hội thực tập hôn môi miễn phí.” Thực sự là có một chút giống như con sói lớn dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Thật sự?” Phương Tử Ninh cao hứng đến muốn nhảy dựng lên. Cô lại có thể thường xuyên hôn hấn để luyện tập? Thật sự là quá tốt!

“Tử Ninh, sao cô lại trốn ở đây?” Đột nhiên, có người tới lôi Phương Tử Ninh đi.

“Nhớ kỹ lời của anh nói đó.” Phương Tử Ninh vừa đi, vừa quay đầu lại nói với Lâm Hạo Vũ

“Đĩ nhiên.” Lâm Hạo Vũ cười cho cô một câu trả lời chắc chắn.

3. Chương 3

Ngày nghỉ không có gì tốt, ở nhà không có việc gì làm, nếu như có thể lựa chọn, Phương Tử Ninh thà rằng đi học.

“Con gái, đánh ván cờ với cha, thế nào?” Ba Phương nhìn con gái đang ngồi ngẩn người kia, Phương Tử Ninh, nói.

“Cha, chơi làm người khác khó chịu có được hay không?” cô không thích cùng cha đánh cờ, điều này làm cô không có tự tin, bởi vì từ nhỏ đến lớn, cô đều không thể thắng nổi một lần.

“Không có lớn nhỏ gì hết” Mẹ Phương đi tới gắt giọng.

“Con gái, con không phải có hẹn sao?” Ba Phương cẩn thận từng li từng tí hỏi. Ông không phải là một người cha nghiêm khắc.

“Cha thiệt là, con còn nhỏ như vậy mà kêu con đi hẹn hò, cha! Cha già mà không đáng kính.” Phương Tử Ninh tức giận trợn mắt nhìn ba Phương một cái.

Thật không biết trong lòng cha đang suy nghĩ gì, không phải mọi người đều nói làm cha thường thương con gái hơn sao? Tại sao cha của cô lại hi vọng cô mau mau lập gia đình? Chẳng lẽ ông không phải cha ruột của cô?

“Chỉ là cha suy nghĩ cho con.” Làm cha bị con gái nói như vậy, thật không có mặt mũi nào mà.

“Cha, chẳng lẽ con không phải con ruột của cha?” Phương Tử Ninh nghi ngờ hỏi.

Chưa nói hết lời, Phương Tử Ninh liền bị một cái cốc rất mạnh trên đầu.

“Đứa trẻ ngốc nghếch này.” Mẹ Phương vừa bực mình vừa buồn cười nói “Trước đây khi cha con theo đuổi mẹ, đã chịu không ít cực khổ vì ông ngoại con, cho nên sau khi sinh con, cha con đã nói nhất định phải đòi con trai từ nhà người khác về, giống như cách của ông ngoại con vậy. Chỉ tiếc. . . .”

“Chỉ tiếc cái gì?” Phương Tử Ninh ngây ngốc nói tiếp.

“Chỉ tiếc con gái không có di truyền truyền thống tốt đẹp của chúng ta, chưa từng bị ai trêu hoa ghẹo nguyệt, thật là khiến cha con thất vọng.” Mẹ Phương nghiêm trang nói, trong bụng lại đã buồn cười đến mức ruột muốn cuộn lại với nhau.

“Bà xã, bà nói rất đúng a.” Ba Phương kể xướng người họa phối hợp với Mẹ Phương.

Thật là muốn chịu đựng, nhưng không thể, Phương Tử Ninh cô mặc dù không phải là sắc nước hương trời, nhưng cũng không giống như cha mẹ nói vậy chứ, thật không thể chịu nổi mà? Chỉ ít cũng có nhiều bé trai nói cô thật đáng yêu.

Nếu như Phương Tử Ninh biết, “Đáng yêu” có thể giải thích là vì đáng thương không có người yêu, hoặc là đáng giận vì không dám nói lời yêu, cô sẽ không khẳng khái hùng hồn mà nói ra như vậy.

“Cũng chỉ có thể trách cha mẹ năng lực chế tạo quá kém” Phương Tử Ninh tức giận cầm hộp điều khiển, mở ti vi.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Ba Phương bắt máy.

“Tử Ninh, điện thoại của con.” Ba Phương cầm lấy điện thoại gọi. Là con trai đấy! Xem ra nguyện vọng của hần sẽ rất nhanh được thực hiện!

Phương Tử Ninh nhận điện thoại. “Alo, tôi là Tử Ninh.”

“Tôi là Lâm Hạo Vũ.” Bên đầu điện thoại kia truyền đến câu trả lời đơn giản.

“Là anh hả? Tôi nghĩ rằng anh đã quên ý định mượn truyện rồi.”

Cô và hần gặp nhau cách nay đã một tháng, cô nghĩ rằng hần đã quên, cũng cho rằng hần chỉ tùy tiện nói vậy thôi, bởi vì chẳng có người đàn ông chín chắn, trưởng thành nào thích xem truyện tranh cả.

“Ra ngoài được không? Tôi chờ cô ở cửa ra vào” Sao thanh âm của cô nghe giống như không quan tâm đến hần một chút nào?

Vậy trong lòng cô, hần cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào sao? Ý nghĩ này làm Lâm Hạo Vũ không vui.

Không gặp mặt cô, hần phát giác mình không có cách nào không nhớ cô được. Gần đây, tâm trí hần lại học theo người ta biết vấn vương một người? Trời! Hần thậm chí còn khao khát cuộc sống sau này có thể làm bạn với cô.

“Cái gì? Bây giờ?” Cô kêu lên một tiếng.

Phương Tử Ninh bằng tốc độ nhanh nhất xông về phòng, mang theo 10 cuốn sách “vợ chồng thích khám phá”, xem lại quần jean, áo thun trên người, vẫn còn thơm mát, liền trực tiếp đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lâm Hạo Vũ tựa vào cửa xe bên cạnh chờ cô.

“Cái này cho anh.” Phương Tử Ninh cầm sách trên tay đưa cho Lâm Hạo Vũ, sau đó tính chuẩn bị trở về tiếp tục xem ti vi.

“Cô có chuyện gì gấp sao?” Lâm Hạo Vũ bắt được tay Phương Tử Ninh, hỏi.

“Tôi muốn vào xem TV.” Phương Tử Ninh quay đầu lại nói.

“Xem ti vi?” Cô không thèm đếm xỉa tới hần, nguyên nhân là vì mỗi ngày đều xem TV?

“Xem ti vi có cái gì không đúng sao?” Phương Tử Ninh không hiểu, tại sao hần có vẻ rất tức giận.

“Đi ăn bữa tiệc lớn, như thế nào?” Nếu cô không chú ý đến hắn, thì hắn cố ý đưa ra một lý do khiến cô động lòng, như vậy có thể giữ chân cô lại.

“Bữa tiệc lớn?” Đề nghị của hắn làm hai mắt Phương Tử Ninh sáng lên .

“Lên xe thôi.” Nhìn cặp mắt tỏa sáng của cô, Lâm Hạo Vũ hết sức nín cười. Cô gái này, thật rất dễ bị người ta lừa gạt.

“Tôi muốn đi vào thay đổi quần áo một chút.” Phương Tử Ninh kéo kéo áo thun trên người nói.

“Không cần.”

Lúc này Phương Tử Ninh mới phát giác Lâm Hạo Vũ không mặc âu phục, trên người chỉ ăn mặc đơn sơ, nhưng vẫn rất phóng khoáng, trang nhã.

“Thì ra anh cũng ăn mặc đơn sơ như vậy.” vừa nói, Phương Tử Ninh vừa chui vào trong xe.

“Xe của anh rất tuyệt.” Ngồi ở trong xe, Phương Tử Ninh sờ đông sờ tây.

Hoàn cảnh gia đình cô thuộc loại thường thường bậc trung, trong nhà chỉ có một chiếc xe nhỏ, bình thường đi học cô đều tự mình đón xe buýt, chưa bao giờ ngồi chiếc xe tốt như thế này.

Lâm Hạo Vũ bắt đắ dĩ nhìn Phương Tử Ninh. Tâm trí cô không hề có một giây phút nào để ý đến hắn, hắn thật là thua thiệt, một tháng này nhớ cô đến khổ cực như thế.

Nhưng mà, nếu cô không giống như hắn nghĩ, vậy hắn sẽ lợi dụng ưu điểm của bản thân, để đạt tới mục tiêu của hắn, làm cô không còn hồn nhiên mà sẽ yêu hắn say đắm chân thành.

“Có tiến bộ không?” Lâm Hạo Vũ đột nhiên thốt ra câu hỏi làm Phương Tử Ninh không thể hiểu được.

“Cái gì có tiến bộ hay không?” Phương Tử Ninh sững sờ hỏi.

“Ý tôi là kỹ thuật hôn môi của cô.” Lâm Hạo Vũ nghiêng mặt sang bên hỏi.

“Việc này hả?” Phương Tử Ninh nhất thời bỗng nhiên nhớ ra.

“Có tiến bộ hay không?” Khóe miệng hắn gợi lên một nụ cười có chút thâm ý sâu xa.

“Anh cũng không để cho tôi có cơ hội luyện tập.” Phương Tử Ninh uất ức nói. Tầm mắt dừng lại ở làn môi mỏng khô gợi của hắn, lúc này mới giật mình, bản thân mình cỡ nào tưởng niệm môi của hắn.

“Hiện tại cho cô cơ hội rồi, cũng đừng không biết quý trọng.” Con sói lớn muốn đem cô bé quàng khăn đỏ ăn hết.

“Thật có thể?” vẻ mặt của Phương Tử Ninh giống như nghe sắp có bữa ăn ngon.

Lâm Hạo Vũ gật đầu. Sao hắn cảm thấy mình giống như là một món ăn vậy?

Hai tay Phương Tử Ninh tựa lên ghế, cẩn thận tiến tới, nhẹ nhàng dán lên làn môi ấm áp của Lâm Hạo Vũ.

Thật sự rất tuyệt! So với những thức ăn cô đã từng thưởng thức qua, bất luận là thức ăn gì, cũng rất ngon, hơn nữa hình như ăn cả trăm lần cũng không chán!

Đầu lưỡi Phương Tử Ninh vươn ra, mô tả tỉ mỉ hình dáng môi hắn, sau đó trượt vào trong miệng của hắn.

Hắc hắc, cô hiện tại đang thực hành những thứ này, đều là học được từ Lâm Hạo Vũ!

Lâm Hạo Vũ không nhịn được! Cánh tay dài duỗi ra, đem cô ôm vào trong ngực, một tay nâng gáy cô, mạnh mẽ tấn công cái miệng nhỏ nhắn của cô. Đem sự nhớ nhung một tháng, toàn bộ trút hết vào nụ hôn này.

Nhớ nhung sâu như vậy, làm Lâm Hạo Vũ lại càng hoảng sợ. Mẹ hắn nói không sai, một là cả đời thà không rơi vào tình yêu, nếu không chính là hết lòng với tình yêu, không thể thoát ra được.

“Anh đi Pháp công tác phải không?” Sau khi có được không gian để nói chuyện, Phương Tử Ninh lại phun ra lời nói khiến Lâm Hạo Vũ ngơ ngẩn.

“Tại sao hỏi như vậy?” Lâm Hạo Vũ không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

“Nếu không, tại sao nụ hôn của anh lại nhiệt tình, đam mê giống như nụ hôn kiểu Pháp?” Phương Tử Ninh dựa vào ngực hắn không tự chủ hỏi.

“Cô biết nụ hôn kiểu Pháp sao?” Thì ra cô không phải cái gì cũng không biết.

“Đừng cho là tôi ngu ngốc!” Phương Tử Ninh nắm tay thành nắm đấm để ra oai, nhưng căn bản không đủ tác dụng để đe dọa.

“Tôi không đi Pháp, tôi chỉ đi Nhật” Lâm Hạo Vũ đem nắm đấm của cô mở ra, cùng mười ngón tay của mình quần quít chung một chỗ.

“Vậy có nhìn thấy Hoa Anh Đào không? Trên sách miêu tả Hoa anh đào thật là đẹp!” Phương Tử Ninh hỏi Lâm Hạo Vũ với vẻ mặt khao khát.

Bởi vì một số nhà văn đem cảnh Hoa anh đào mô tả rất đẹp, nơi nào có hoa anh đào thì nơi đó giống như thiên đường trên trái đất, cộng thêm một số nhiếp ảnh gia nói rằng khi chụp ảnh thiên nhiên mà có hoa anh đào, thì bầu trời mới trở nên xinh đẹp, cho nên khiến cô đối với hoa Anh đào mười phần nghi hoặc.

“Thích Nhật Bản?”

“Tôi thích hoa anh đào.” Mặc dù cô ghét Nhật Bản, nhưng cũng không phải toàn bộ, Nhật Bản trước khi có các sản phẩm khoa học kỹ thuật, con trai Nhật Bản đẹp như mỹ nữ, suối nước nóng cùng hoa anh đào Nhật Bản, cô tuyệt đối sẽ không bác bỏ.

“Bây giờ là lúc hoa anh đào nở rực rỡ nhất, có muốn đi xem một chút không?”

“Muốn chứ, nhưng không đi được nha.” Phương Tử Ninh chán nản nói.

“Nếu như lần sau tôi đi Nhật Bản công tác, dẫn cô cùng đi theo thì thế nào?” Dù sao sau một tuần nữa hắn lại đi công tác, lần này tốt nhất có thể mang cô cùng đi, tránh cho hắn phải chịu đựng nỗi khổ vì nhớ nhung này.

“Nhưng tôi còn phải đến trường nha, hơn nữa năm nay sẽ phải thi đại học rồi.” Phương Tử Ninh lại thêm chán nản hơn.

“Chỉ một tuần thôi, bài tập của cô có thể hỏi tôi.”

“Thật?” Đôi mắt cô như có ánh sáng phát ra.

Không khí thật là mát mẻ! Thế giới thật là tươi đẹp! Lâm Hạo Vũ thật sự là đẹp trai! Ôi!

“Thật, nhưng mà, nhất định phải được sự đồng ý của người nhà cô. Không biết người nhà của cô có đồng ý cho cô đi du lịch không? Hơn nữa lại đi với một người đàn ông quen biết chưa lâu?”

“Cái này không thành vấn đề, trước kia tôi thường cuốn lấy cha, muốn ông ấy mang tôi đi Nhật Bản nhìn hoa anh đào, nhưng cha tôi vẫn muốn tôi tiết kiệm đủ tiền rồi tự mình đi, đừng có làm phiền ông ấy. Ông ấy đã từng thề không bước chân vào đất nước của bọn giặc ngoại xâm Nhật Bản dù chỉ một bước.”

“Có hộ chiếu không?” Lâm Hạo Vũ cười, chắc cha của cô ấy là một người rất thú vị.

“Không có.” Phương Tử Ninh trực tiếp nói cho hắn biết.

” Đưa giấy CMND cho tôi.”

Phương Tử Ninh đem giấy CMND giao cho hắn, lúc này mới phát giác tay của mình bị Lâm Hạo Vũ nắm chặt lấy, nhưng cô cũng không giẫy ra.

Ha ha, được trai đẹp cầm tay, rất hạnh phúc, đi đâu mà thiệt chứ!

“Cô bé này sao rất dễ dàng tin tưởng người khác?” Lâm Hạo Vũ đắc thắng nhìn giấy CMND của Phương Tử Ninh, không thể tin hỏi.

“Chẳng lẽ anh là người không thể tin được?” Phương Tử Ninh không hiểu hỏi vặn lại.

“Cô cho rằng tôi có thể tin được?” Lâm Hạo Vũ nhướn cao lông mày hỏi.

Bạn bè thì không có hỏi tin được hay không, đã là bạn bè thì nhất định phải tin tưởng đối phương, bằng không, hiểu lầm lẫn nhau thì cũng không cần làm bạn bè nữa.

“Tôi cảm thấy anh giống anh trai của tôi, có thể tin, mặc dù anh ấy có lúc thích khi dễ tôi.” Phương Tử Ninh không để tâm nói.

Anh trai? Lâm Hạo Vũ im lặng ngao ngán hỏi ông trời. Hắn cũng không muốn cô coi hắn là anh trai, như vậy thì sao mà có ý đồ gì được.

4. Chương 4

“Xác định tôi giống như anh trai cô? Không phải là người khác?” Lâm Hạo Vũ chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Hiện tại tôi lại cảm thấy anh có điểm giống cha tôi rồi, dài dòng như vậy! Mau lái xe, á..., bữa tiệc lớn đang đợi chúng ta!” Phương Tử Ninh liếc mắt trừng hắn một cái.

Lâm Hạo Vũ bắt đầu đi giúp cô đeo dây nịt an toàn.

Nếu như coi hắn là anh trai, sao lại để cho hắn hôn cô? Đúng là cô gái ngu ngốc mà!

Xem ra muốn cho cô mở mang đầu óc, thật là một nhiệm vụ khó khăn, nhưng cũng rất có tính thách thức, nếu tiếp nhận thách thức, điều kiện đầu tiên, hắn không nên bị cô làm cho tức giận phải nổi điên.

Hắn có thể đợi, đợi cô lớn lên, đợi cô tiếp xúc tình yêu, đợi cô hiểu rằng hắn yêu cô say đắm.

Hắn sẽ khiến cô từ từ thành thục về mặt tình cảm, bây giờ cô còn nhỏ, hắn cần gì phải lo lắng?

Phương Tử Ninh nghiêng người nhìn Lâm Hạo Vũ lái xe, Á! ngay cả khuôn mặt nhìn nghiêng cũng đẹp trai đến như vậy!

“Tại sao không nói chuyện?” Dừng ở đèn đỏ, Lâm Hạo Vũ quay đầu hỏi. Cô ấy tuyệt đối không phải là cô gái có cá tính yên tĩnh.

Vừa quay đầu lại, hắn liền đối diện đôi mắt mở to của Phương Tử Ninh đang nhìn hắn tràn ngập vẻ tán thưởng. Chẳng biết đến khi nào, chủ nhân của đôi mắt to này mới có thể biết ngưng ngừng, xấu hổ?

“Lúc lái xe nhìn anh rất nghiêm túc, rất đẹp trai!” cho tới bây giờ Phương Tử Ninh chưa hề keo kiệt lời khen tặng dành cho người khác.

Đẹp trai thì thế nào? Cô thật chính là thiếu đầu óc mà xem hắn như anh trai. Bất quá, không sao, có một ngày, hắn nhất định sẽ nắm giữ được trái tim cô. Lâm Hạo Vũ nói thầm ở trong lòng.

“Cha, cha có thể gọi cho giáo viên của con không, nói con bị bệnh, cần xin nghỉ bệnh một tuần?” Ăn cơm tối xong, Phương Tử Ninh cùng cha chào hỏi.

“Con bị bệnh gì?” Ba Phương thả lỏng tờ báo trong tay, khẩn trương hỏi.

“Đúng nha, con có bệnh gì? Tại sao không nói cho chúng ta biết?” Mẹ Phương cũng lo lắng hỏi.

“Con bị bệnh tương tự” Phương Tử Ninh trịnh trọng nói.

“Con gái của cha cuối cùng cũng được người ta coi trọng!” Ba Phương thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu cười giòn.

“Người nào gặp xui xẻo vậy, lại coi trọng em gái tôi?” Anh trai Phương Tử Ninh, Phương Lâm cũng tới chọc cô.

Nói thật, em gái của hắn cũng là một mỹ nhân, chỉ tiếc đầu óc quá ngốc nghếch, mơ hồ. Cô thường đem sự quan tâm đặc biệt của người khác dùng danh nghĩa bạn bè để giải thích, cho nên rất nhiều chàng trai không chịu nổi mà phải thay đổi mục tiêu. Bởi vì yêu cô, quả thật chính là tự mình chuốc lấy cực khổ!

“Con đối với hoa anh đào Nhật Bản mà mang lòng tương tư” Phương Tử Ninh không chịu nổi mà rống to.

“Su Tử Cái Hà Đông thức dậy rống thật đúng là lợi hại.” Phương Lâm ngoáy ngoáy lỗ tai nói.

“Đứa trẻ chết tiệt này, muốn hại mẹ con điếc tai à?”

“Một câu thôi, cha có giúp con gọi điện thoại cho giáo viên hay không?” Phương Tử Ninh hỏi, trong câu hỏi mang hơi hướng xã hội đen.

“Con tiết kiệm đủ tiền rồi sao? Hơn nữa con đi một mình chúng ta cũng không yên tâm.” Ba Phương bắt đầu nghiêm chỉnh lại.

“Tiền không thành vấn đề.” Cô đã tìm được người có thể lường gạt, hơn nữa người ta còn phải đi cùng với cô!

“Bằng không, để Phương Lâm cùng đi với con, như vậy cũng tốt” Mẹ Phương cũng nói, vẻ mặt cười gượng, dù sao bà vẫn là không yên lòng để con gái một thân một mình ra nước ngoài.

“Cùng anh trai đi xem hoa anh đào? Vậy con tình nguyện ở nhà nhìn các bức tường còn hơn.” Phương Tử Ninh vừa nói vừa nhìn Phương Lâm làm mặt quỷ.

“Con có bạn cùng đi không?” Ba Phương lại hỏi.

“Có a! Cha chỉ cần giúp con gọi điện thoại xin nghỉ là được rồi, những việc còn lại không cần cha mẹ lo lắng.”

“Bạn bè của con có thể tin cậy được không?” Ba Phương lại hỏi.

“Trăm phần trăm có thể tin, cha yên tâm, cha.” Phương Tử Ninh ngáp một hơi, chuẩn bị lên giường đi gặp Chu công.

“Chào buổi sáng. Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Phương Tử Ninh vừa bước ra khỏi nhà, đâm sầm vào Lâm Hạo Vũ đang đứng trước mặt.

“Chào buổi sáng. Anh không cần phải đi làm sao?” Phương Tử Ninh kinh ngạc, Sao Lâm Hạo Vũ sáng sớm lại xuất hiện ở trước mắt cô.

“Tôi tới đưa cô đi học.” Lâm Hạo Vũ mở cửa cho Phương Tử Ninh lên xe.

“Tôi còn chưa ăn sáng đây.” Phương Tử Ninh lên xe, được voi đòi tiên nói.

“Vậy bây giờ chúng ta đi ăn sáng”

Lâm Hạo Vũ khởi động xe, đi thẳng.

Tới công viên, Lâm Hạo Vũ dừng xe lại.

Sáng sớm, trong công viên có mấy cụ già đang tập dưỡng sinh, còn có một số người đang tập thể dục, rất náo nhiệt.

“Trong công viên có bữa ăn sáng sao? Ăn lá cây hay là ăn không khí?” Phương Tử Ninh một mặt bước xuống xe, một mặt hài hước hỏi.

Lâm Hạo Vũ không để ý tới câu nói có vẻ chế nhạo của cô, từ ghế sau lấy ra một cái giỏ trúc.

Hắn một tay xách giỏ trúc, một tay kéo Phương Tử Ninh hướng về ghế đá dưới gốc cây đi tới.

“Món gì thế?” Nhìn thấy hắn xách theo giỏ trúc, Phương Tử Ninh hưng phấn hỏi.

Kéo cô ngồi xuống, Lâm Hạo Vũ mở nắp giỏ trúc, phía trên có một cái khăn ăn.

“Oa, bánh ngọt chocolate, còn có bánh dẻo đậu đỏ!” bên trong giỏ trúc bày ra các loại đồ ăn, Phương Tử Ninh vui vẻ vươn tay muốn lấy một cái bánh, lại bị Lâm Hạo Vũ gạt tay ra.

“Sao thế?” Phương Tử Ninh nổi giận hỏi.

Cản trở cô hưởng thụ thức ăn ngon, người như thế một loạt giết không tha!

“Giáo viên không nói với cô, muốn ăn cái gì trước tiên đều phải rửa tay sao?” Lâm Hạo Vũ đưa khăn giấy ướt cho đôi mắt mèo đang thèm ăn ở trước mặt lau tay sạch sẽ.

“Tôi chỉ biết không khô là không sạch, ăn rồi mới tính” Tay vừa được tự do, Phương Tử Ninh lập tức tấn công về hướng về phía giỏ thức ăn

Ngồi dưới tàng cây, tận hưởng làn gió xuân đang nhẹ nhàng thổi, hít thở không khí trong lành, ngắm nhìn những bông hoa mềm mại nở, nghe tiếng chim hót trong trẻo, thật là dễ chịu, điều quan trọng nhất – là được thưởng thức phẩm vị trần gian. Ai! Cuộc sống hưởng thụ không phải là như thế này sao?

“Tại sao anh không ăn?” Phương Tử Ninh thấy Lâm Hạo Vũ đang nhìn mình ăn như hổ đói, hỏi.

“Tôi đã ăn rồi.” Lâm Hạo Vũ mở ra lon coca đưa cho cô.

Phương Tử Ninh đem miếng bánh cuối cùng nhét vào miệng Lâm Hạo Vũ rồi mới đưa tay nhận lấy lon cola.

Uống một hộp cola, nuốt nốt miếng thức ăn còn lại trong miệng, sữa lại đầu tóc, Phương Tử Ninh mới phát giác khoe miệng Lâm Hạo Vũ có dính chút bơ. Theo trực giác, cô cúi đầu xuống, vươn đầu lưỡi màu hồng, lau đi chút bơ dính ở khoe miệng hắn

Lâm Hạo Vũ bị động tác của cô khiêu khích, tâm trí liền rối loạn. Hắn hít một hơi. Sau đó nâng gáy cô lên, trước khi môi của cô kịp rời đi, hắn liền đem làn môi đỏ mọng đó ép trở lại, dẫn dắt cô khơi ra nhiệt tình, toàn bộ trút vào trong miệng cô.

Ừ! Mặc dù đồ ăn sáng có vị rất ngon, nhưng so với Lâm Hạo Vũ thì thua kém rất nhiều. Cô tuyệt đối không cần để ý đến việc thay đổi khẩu vị.

Lâm Hạo Vũ buông môi cô ra, tiếp đó khoe miệng lại ấn xuống hôn cô một lần nữa rồi mới đỡ cô ngồi thẳng dậy.

“Tôi cảm thấy so với đồ ăn, môi của anh còn có vị ngon hơn.” Phương Tử Ninh nói với vẻ mặt kinh người.

“Cô không phải muốn tôi biểu hiện đáng vẻ rất vinh hạnh đi?” Lâm Hạo Vũ đã bị đánh bại.

“Không cần. Tôi chỉ nói thật mà thôi.” Ăn xong bữa ăn sáng, Phương Tử Ninh mới giặt mình. Oái, mình còn phải đi học.

Vừa nhìn đồng hồ đeo tay, Ấc, không ổn rồi.

“Chết, muộn học rồi!” Cô hét hoảng đứng lên, đem đồ vật thu dọn lại.

“Bây giờ trễ rồi, cũng hơn 10” Chỉ lo nhìn cô, Lâm Hạo Vũ cũng quên cả thời gian. Ở bên cô, khiến hắn có thể quên đi tất cả!

“Không đi học nữa, trước mặt mấy chục người trong lớp học mà đi trễ, thật là thật mất thể diện.” Trước mặt mấy chục bạn học, mất thể diện là chuyện nhỏ, hậu quả nghiêm trọng không thể tưởng tượng mới là chuyện lớn.

“Ai! Cũng đã trễ rồi, không có gì là mất thể diện cả.” Lâm Hạo Vũ dụ dỗ, lừa gạt.

“Tôi không muốn đi, tiết học thứ nhất, thầy giáo Cao nổi tiếng nghiêm khắc, để cho ông ấy bắt được đi học muộn, tôi sẽ bị phạt. Tôi không muốn dọn dẹp nhà vệ sinh.”

Trước kia thấy rất nhiều bạn học bị thầy Cao phạt dọn dẹp nhà vệ sinh, chưa xảy ra với mình, nên cô cũng chỉ biết cười, hiện tại thời thế thay đổi, vừa nghĩ tới mình sắp giống như bạn học. Cô đánh chết cũng không đi.

“Dọn dẹp nhà vệ sinh?” Lâm Hạo Vũ không khỏi nhớ lại lúc mình đi học thì những chuyện như phạt dọn dẹp nhà vệ sinh vẫn thường xảy ra, không nghĩ tới biện pháp này cho đến nay vẫn tiếp tục sử dụng, hơn nữa còn rất có tác dụng.

“Anh giúp tôi gọi điện thoại cho giáo viên, nói anh là anh tôi, cho ông ấy biết tôi bị bệnh, muốn xin nghỉ.” Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại chỉ có thể dùng thủ đoạn này, hi vọng có tác dụng.

“Được rồi.” Lâm Hạo Vũ cương chiều cười.

Lâm Hạo Vũ lấy điện thoại di động ra, Kêu phương Tử Ninh nói mã số.

“Xin chào, thầy là thầy Vương sao? Chuyện như thế này, Tử Ninh nhà tôi có chút không khỏe, cần xin nghỉ một buổi sáng.... vâng , vâng Làm phiền Thầy. Hẹn gặp lại.”

“Thầy Vương không hỏi anh là ai sao?” Phương Tử Ninh khẩn trương nhìn Lâm Hạo Vũ, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, không lẽ xin nghỉ lại thuận thuận lợi lợi như vậy?

“Không có.”

“Kỳ lạ, trước kia nếu có bạn học nào gọi điện thoại xin nghỉ, thầy nhất định sẽ hỏi liên tục, chỉ sợ là học sinh giả mạo cha mẹ gọi điện thoại đến” Có một giáo viên quá thông minh như thế thật là khổ cho những học sinh như cô.

Lâm Hạo Vũ vỗ vỗ đầu của cô, bắt đầu dĩ thử dài một hơi.

“Cũng đúng thôi, bởi vì lần đầu tiên tôi xin nghỉ, cho nên thầy Vương mới có thể đáp ứng dễ dàng như vậy, tôi luôn luôn là học trò ngoan.” Phương Tử Ninh một mặt thu dọn đồ đạc, một mặt tự lẩm bẩm.

Lâm Hạo Vũ dùng ánh mắt hoài nghi liếc cô một cái.

“Tôi thề, những lời Tử Ninh tôi vừa nói đều là sự thật.” Phương Tử Ninh giơ tay lên nói.

“Tôi phải đi làm.” Lâm Hạo Vũ đứng lên.

“Anh không vui phải không?” Phương Tử Ninh xách giỏ trúc đi theo sau hỏi.

“Không có.”

“Tôi bảo đảm, sau này sẽ không nhờ anh giúp tôi nói dối.” Người ưu tú như Lâm Hạo Vũ, chẳng lẽ chưa bao giờ nói dối sao? Ừ, có vẻ như anh ta đang có chút tức giận.

“Lên xe thôi.” Lâm Hạo Vũ sau khi lên xe, nhìn Phương Tử Ninh nói.

“Anh đi làm, tôi lên xe anh làm gì, tôi muốn ở lại chỗ này chơi.” Phương Tử Ninh đem giỏ trúc bỏ vào trong xe, lấy ra bọc sách của mình. Khó có được nửa ngày rảnh rỗi, cô phải suy nghĩ kỹ xem sẽ làm những gì.

“Lên xe.” Mặt Lâm Hạo Vũ lạnh lại, lặp lại câu nói lúc đầu.

“Lên xe thì lên xe, sao lại dùng cái giọng điệu này nói chuyện với tôi?” Phương Tử Ninh lầu bầu.

Bình thường hẳn nói chuyện với cô rất ôn hòa, bây giờ âm điệu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, dội vào tai cô thật không dễ chịu chút nào.

5. Chương 5

“Anh dẫn tôi tới đây làm gì? Anh không sợ bị ông chủ sa thải sao?”

Xe vừa đến tập đoàn Trung Nhật thì dừng lại, Phương Tử Ninh vẫn không hiểu tại sao anh ta lại muốn tới nơi này.

“Đi theo tôi” Lâm Hạo Vũ không quay đầu lại, tay nắm chặt cánh tay của Phương Tử Ninh đang muốn chạy, dẫn cô đi vào cửa chính.

“Ai!” Phương Tử Ninh tự nhận hôm nay mình gặp xui xẻo, thôi mặc kệ hẳn dắt tay đi vào.

Thật không rõ, tại sao hần dễ dàng hiểu được tâm tư của cô như vậy! Có điều, trước tiên cô muốn nghiêm chỉnh thanh minh, do hần cương quyết dẫn cô đi vào, nếu như có hậu quả gì, hần cũng không được oán trách cô.

“Xin chào, Tổng giám đốc”

Vừa tiến vào cửa chính, nhân viên quầy tiếp tân lập tức khom lưng hướng về phía Lâm Hạo Vũ chào hỏi, nhưng đôi mắt không kèm được mà liếc qua nữ sinh trẻ tuổi bên cạnh Tổng Tài.

Tổng giám đốc sao lại mang đến đây một nữ sinh?

Tổng. Tổng giám đốc? Cô có nghe lầm hay không a! Phương Tử Ninh len lén quan sát hần một cái. Nhìn hần bây giờ, rất khác lúc bình thường, khuôn mặt hần trở nên nghiêm túc rất nhiều, có điều là, phụ nữ nghiêm túc nhìn rất đẹp, sao đến đàn ông nghiêm túc nhìn cũng rất đẹp?

“Tập đoàn Trung Nhật ” là một công ty đa quốc gia khổng lồ làm cho người khác khó có thể tưởng tượng. Phương Tử Ninh cho rằng tổng giám đốc của “Tập đoàn Trung Nhật ” sẽ là một ông già “Thông minh tuyệt đỉnh” , và “Rất giàu có” không nghĩ tới sẽ là trai đẹp trẻ tuổi trước mắt này.

Thật không thể tưởng tượng!

Dọc theo đường đi đều có người hướng tới Lâm Hạo Vũ chào hỏi, nhưng tầm mắt lại tập trung trên người của Phương Tử Ninh.

Nhiều người trong lòng đều không rõ ràng, tại sao tổng giám đốc lại mang một cô gái nhỏ tới phòng làm việc, hơn nữa nhìn vẻ bề ngoài, cô ta vẫn đang là học sinh.

“Khép cái miệng của cô lại, nếu không ruồi sẽ bay vào.” Lâm Hạo Vũ đột nhiên nhắc nhở làm Phương Tử Ninh giật mình.

Phương Tử Ninh theo bản năng khép miệng lại, khi lấy lại tinh thần, cô đã đứng trong phòng làm việc của hần, phòng làm việc sang trọng, ngăn nắp như thế tại sao lại có ruồi? Lúc này Phương Tử Ninh mới phát hiện ra mình bị lừa.

“Ngồi xuống xem sách của cô đi.” Lâm Hạo Vũ ngồi tại vị trí của mình , sau đó chỉ cái ghế phía trước bàn của anh cho phương Tử Ninh.

“Tôi có thể đi chung quanh xem một chút?” Phương Tử Ninh hỏi, giọng nói mang theo vẻ nịnh hót. Cao ốc này thật to, cô muốn nhìn xung quanh xem khác nhà mình cỡ nào!

“Không thể.” Lâm Hạo Vũ đơn giản cấp cho cô một câu trả lời khẳng định

Để cho cô đi khắp nơi, không biết cô sẽ làm ra cái họa gì .

“Thật nhỏ mọn, nhìn một chút cũng không được sao?” Phương Tử Ninh nhỏ giọng kêu la.

Nhưng oán hận thì oán hận , ở dưới nhà người ta, làm sao có thể không cúi đầu? cô vẫn là ngoan ngoãn ngồi xuống lấy sách ra ôn tập, nhưng trong hoàn cảnh này, cô có làm cách nào cũng không tập trung xem sách được.

Len lén liếc Lâm Hạo Vũ một cái, phát giác hần đang nghiêm túc phê duyệt văn kiện, cô nhẹ nhàng đứng lên, chuẩn bị chạy ra ngoài xem một chút.

“Cô đi đâu vậy?” Lâm Hạo Vũ, đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

“Tôi. Tôi khát nước, muốn đi ra ngoài uống nước.” Lý do này đầy đủ chứ?

“Ở bên kia.” Lâm Hạo Vũ chỉ vào một phòng kế bên phòng làm việc của hần, chính là phòng giải khát, nói với cô.

“Oh.” Phương Tử Ninh không tình nguyện đi về hướng hần chỉ.

Người có tiền thật là xa xỉ, chỉ một người mà lại có cả một phòng giải khát, quả thực là lãng phí tài nguyên! Phương Tử Ninh vừa đi vừa oán trách.

Lâm Hạo Vũ nhìn theo bóng lưng của cô, cảm thấy rất buồn cười. Cô muốn làm gì sao hấn lại không biết, nhưng hấn không thể để cho cô chạy loạn khắp nơi.

Phương Tử Ninh vừa bước vào phòng giải khát, không nhận được kinh ngạc mà mở rộng đôi mắt. Một người không cần phải sử dụng phòng giải khát lớn như vậy chứ? Thật là lãng phí, ngay cả ly trà cũng đều rất tinh xảo đặc biệt.

Lơ dâng lấy một ly nước, do không tập trung, cô đánh rơi ly nước xuống nền nhà phát ra một tiếng “keng”. Theo bản năng cô ngồi chồm hổm xuống đưa tay nhặt mảnh vỡ, bị mảnh vụn quệt rách đầu ngón tay, cô ngơ ngác nhìn máu tươi chảy ra.

“Tại sao cô lại không cẩn thận như vậy!” Khi Phương Tử Ninh ý thức được mình đang bị chảy máu, Lâm Hạo Vũ đã đi tới trước mặt cô, nắm ngón tay chảy máu của cô rửa sạch, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một hòm thuốc, ép lên vết thương của cô, động tác làm liền một mạch.

“Anh còn tốt hơn cả anh trai tôi!” Thấy Lâm Hạo Vũ đang chăm chú băng bó cho cô, Phương Tử Ninh thốt ra lời nói tự đáy lòng.

Mỗi lần cô bị cắt vào tay hoặc bị bất cứ vết thương gì, Phương Lâm mặc dù sẽ giúp cô băng bó, nhưng anh ta một bên băng bó, một bên cười cợt cô ngốc như heo.

“Tôi không phải anh cô.” Lâm Hạo Vũ cất cao âm lượng.

Hôm nay đã hai lần cô đều nói hấn giống anh trai cô, thật phiền, hấn không muốn làm anh trai của cô.

Sao thế? Cô biết hấn không phải là anh trai cô, chỉ là ví dụ thôi mà. Hơn nữa cô còn khen ngợi hấn nha, tại sao hấn lại rít lên? Phương Tử Ninh không hiểu, cúi đầu.

“Cô đi ra ngoài trước đi.” Thấy cô dáng vẻ ủy khuất, Lâm Hạo Vũ không đành lòng, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn.

Phương Tử Ninh ngoan ngoãn đi ra ngoài, Lâm Hạo Vũ dọn dẹp nốt những mảnh vỡ còn lại.

Không bao lâu, Lâm Hạo Vũ từ phòng giải khát đi ra, trên tay cầm một ly nước, không nói gì mà đặt ly nước trên bàn, trước mặt Phương Tử Ninh.

“Thật xin lỗi.” Phương Tử Ninh nhỏ giọng nói.

“Tại sao lại nói xin lỗi?” Trong trí nhớ của hấn, cô không có làm việc gì sai.

“Thật xin lỗi, làm bể của anh một cái ly đắt tiền như vậy; làm anh mất đi vật quý, lại còn giúp tôi băng bó; thật xin lỗi, anh lại còn phải dọn dẹp nữa” Phương Tử Ninh đứng lên nói.

Bộ ấm trà trong phòng giải khát của hấn thật sự rất quý, không những vậy, đó còn là đồ cổ. Hơn nữa, hấn còn lãng phí thời gian quý giá, giúp cô băng bó vết thương; Còn nữa..., một người cao quý như hấn rất ít khi dụng tới cây chổi.

“Cô cho rằng tôi sẽ để ý?” Lâm Hạo Vũ bắt đắc dĩ hỏi. Hấn chỉ để ý khi cô cứ mang hấn ra ví với anh trai cô thôi.

“Cám ơn anh giúp tôi lấy trà.” Nói nhiều như vậy, có phải hấn hết giận rồi không?

Phương Tử Ninh ngẩng đầu lên, nhìn xem mưa đã tạnh, trời đã trong hay chưa?

Nhìn phương Tử Ninh vẻ mặt sợ sệt, Lâm Hạo Vũ không khỏi khẽ cười, tất cả buồn bực hóa thành một đường cong trên môi.

Hấn đã nói phải đợi cô lớn lên, lúc này cần gì phải nóng lòng?

“Những lúc anh cười, nhìn anh thật đẹp trai.” Ý là hấn đừng có đưa ra bản mặt cau có, tức giận.

“Tôi không tức giận.” Lâm Hạo Vũ làm sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

“Tôi biết ngay anh là người tốt nhất.” Phương Tử Ninh vui vẻ ôm cổ Lâm Hạo Vũ, nhón chân lên dùng trán chạm vào trán của hấn, đây là động tác cô thường làm với cha và anh trai của mình.

“Khụ. Khụ.” Đột nhiên, ngoài cửa truyền vào hai tiếng ho khan.

Phương Tử Ninh quay đầu lại nhìn, trước cửa có một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng, trên tay cầm một mớ văn kiện.

Nhìn dáng vẻ của anh ta không giống như đưa văn kiện, mà giống như đến xem trò vui. Chẳng lẽ nơi này có cái gì vui để xem sao?

“Đường Duyệt, tốt nhất anh nên giải thích lý do chưa được mời mà tự bước vào?” Ánh mắt nguy hiểm của Lâm Hạo Vũ nheo lại, nhìn chòng chọc thanh niên ở cửa

“Tôi tới đưa văn kiện, không nghĩ tới lại đến quấy rầy chuyện tốt của tổng giám đốc anh, xin cứ tiếp tục, tôi sẽ tự động biến mất.” Trong lúc nói chuyện, Đường Duyệt không có lấy nửa phần áy náy, ngược lại, vẻ mặt biểu cảm giống như đang xem kịch vui.

Nghe nói tổng giám đốc đi cùng một cô bé đến nơi làm việc, đây chính là một tin tức kinh thiên động địa! Tổng giám đốc chưa từng có quan hệ với bất kỳ phụ nữ nào, Hiện tại bây giờ lại đem một nữ sinh tới phòng làm việc? Hắn không đến nhìn một cái, rồi cuộc lại làm thất vọng chính mình sao?

“Từ khi nào công việc đưa văn kiện lại làm phiền đến Đường quản lý? Thư ký của Đường quản lý thật là tắc trách, tôi đang suy nghĩ xem có nên đổi cho anh một thư ký có trách nhiệm hơn không?”

“Anh..., là cấp trên muốn xử lý cấp dưới thế nào cũng được sao!” Đường Duyệt ngoài cười trong không cười, một câu hai nghĩa nói.

“Tôi đồng ý với quan điểm của anh.” Phương Tử Ninh mở miệng.

“Cám ơn cô trợ giúp. Có thể cho tôi biết em gái nhỏ tên gì không? Tại sao lại để cho tổng giám đốc của tôi lừa gạt đến đây?” Đường Duyệt nhìn cô gái trước mắt, Phương Tử Ninh, hứng thú hỏi.

“Thứ nhất, tôi không phải em gái nhỏ của anh, tên tôi là Phương Tử Ninh; thứ hai, không phải tôi bị Hạo Vũ lừa gạt tới, chúng tôi là bạn tốt.” Phương Tử Ninh giải thích.

“Theo tôi nhận định, đáng lẽ giờ này, cô phải ở trong lớp học, nghe giáo viên giảng dạy mới đúng, sao bây giờ lại ở đây?” Không để ý tới ánh mắt Lâm Hạo Vũ, Đường Duyệt không sợ chết nói tiếp.

“Bởi vì tôi.” Cô có thể nói bởi vì tới trễ, cho nên xin nghỉ bệnh trốn tránh thực tế sao? Phương Tử Ninh có vẻ lúng túng.

Không cần để ý đến anh ta” Lâm Hạo Vũ cắt đứt lời nói của Phương Tử Ninh .

Hắn buông cô ra, trở lại chỗ ngồi của mình, ngồi xuống .

“Đây là văn kiện mang cho anh xem” Đường Duyệt đem văn kiện để lên bàn Lâm Hạo Vũ, sau đó ngồi ở trước bàn làm việc, nhìn chòng chọc Phương Tử Ninh.

Chà chà! Ánh mắt nhìn người của tổng giám đốc khá tốt, cô bé này thật xinh đẹp, bộ dáng thuần khiết, nhất là đôi mắt to với ánh nhìn long lanh như có nước, hồn nhiên động lòng người.

Thì ra, tổng giám đốc không phải là không thích phụ nữ, mà là thích phụ nữ có dáng vẻ thanh thuần giống như cô bé này.

Nhìn vào đôi mắt trong veo của Phương Tử Ninh, Đường Duyệt có thể dự đoán con đường tình yêu của Lâm Hạo Vũ sẽ rất khó khăn.

“Tôi thấy Đường quản lý gần đây tương đối rảnh rỗi, phải chăng cần đi Hoa Kỳ giám sát công việc bên đó một chút?” Lâm Hạo Vũ thông dong mở miệng.

“Tổng giám đốc, anh lạm dụng chức quyền.” Đường Duyệt giãy nẩy, lên án Lâm Hạo Vũ, nét mặt biểu lộ như một đứa bé đang bị oan ức thật lớn. Nếu có một ngày Đường Duyệt thất nghiệp, theo nghiệp diễn viên chắc rất nhanh nổi tiếng.

“Anh không muốn ra nước ngoài?” Thấy Đường Duyệt vẻ mặt ủy khuất, Phương Tử Ninh tỏ ra đồng cảm.

“Ừ.” Bộ dáng Đường Duyệt như một bé trai ra sức gật đầu.

“Vậy nói tổng giám đốc của anh cử người khác đi, đừng có buồn.” Phương Tử Ninh vỗ vỗ lưng của hân an ủi. Nhìn hân muốn chảy nước mắt, có thể thấy được hân đau lòng cỡ nào.

Đường Duyệt vội vàng lấy tay che mặt, chỉ sợ Phương Tử Ninh đang có lòng từ tâm sẽ chứng kiến khuôn mặt tươi cười của hân.

“Đường Duyệt.”

“Hạo Vũ.”

Giọng nói mang hàm ý cảnh cáo của Lâm Hạo Vũ và Phương Tử Ninh cùng lúc vang lên.

Ý Lâm Hạo Vũ nhắc nhở Đường Duyệt nên có chừng có mực, chớ chọc hân khó chịu. Ý Phương Tử Ninh lại là Lâm Hạo Vũ đừng quá đáng, Đường Duyệt đã đủ đáng thương rồi.

“Ngoan, đàn ông con trai phải mạnh mẽ lên, đừng khóc.” Về cơ bản, Phương Tử Ninh dễ dàng Đường Duyệt như dỗ một bé trai ba tuổi.

Cuối cùng Đường Duyệt cũng nhịn không được, cười phá lên.

“Anh. . . . Anh lừa gạt tôi!” Thấy khuôn mặt tươi cười của Đường Duyệt, Phương Tử Ninh giận dữ lên án.

“Tôi có nói tôi đang khóc đâu” Đường Duyệt vô tội nói.

“Anh. . . . Anh thật là quá đáng. Hạo Vũ, Anh nên phái hân đi công tác ở Châu Phi mới đúng.”

“Chúng tôi không có công ty ở Châu Phi, nhưng tôi sẽ suy tính có nên cho Đường quản lý sang bên đó để mở rộng thị trường?” Lâm Hạo Vũ dựa vào thành ghế nói.

“Tôi rất bận, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Đường Duyệt vội vàng chuồn mất.

Làm người phải biết dừng lại đúng lúc, bằng không, chỉ mang lại phiền toái cho chính mình.

6. Chương 6

Sao thời gian trôi đi chậm thế? Lần thứ N, Phương Tử Ninh nhìn đồng hồ báo thức.

Không có biện pháp nha, lần đầu tiên đi máy bay, lần đầu tiên ra nước ngoài, lần đầu tiên được ngắm hoa Anh Đào, nhiều lần đầu tiên như vậy, làm sao cô có thể ngủ được?

Khi ánh bình minh vừa ló dạng ở phía đông, Phương Tử Ninh liền rời giường, chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ.

Đúng giờ hẹn, Lâm Hạo Vũ dừng xe trước cửa nhà cô.

“Sao lại đợi ở đây? Không phải tôi nói tới giờ sẽ gọi cho cô sao?” Lâm Hạo Vũ xuống xe, cầm hành lý trên tay cô giao cho tài xế, quở trách Phương Tử Ninh.

“Tôi không ngủ được!” Phương Tử Ninh thấy tinh thần Lâm Hạo Vũ sáng khoái, trong khi mình bởi vì hưng phấn mà mất ngủ, tinh thần có chút uể oải, cảm thấy rất chướng mắt,

“Tại sao? Nhớ tới tôi?” Lâm Hạo Vũ không đứng đắn thử dò xét.

“Anh có gì tốt mà tôi phải nhớ.” Phương Tử Ninh vừa phản đối, vừa chui vào xe.

“Ăn sáng.” Lên xe ngồi, Lâm Hạo Vũ cầm bữa sáng đưa cho Phương Tử Ninh.

Thật là cô gái ngốc nghếch, Lâm Hạo Vũ không khỏi thở dài.

“Cám ơn!” Yeah! Bánh ngọt yêu thích của cô, “Anh mua ở đâu vậy?” Tại sao cô tìm thật lâu, cũng không có cửa hàng bán loại bánh ngọt tuyệt vời này!

“Tự sản xuất.”

“Oa! Tự sản xuất? Vậy không phải anh thường được ăn thức ăn ngon rồi sao?” Phương tử Ninh thật sự rất hâm mộ hẳn.

“Nếu như cô thích, cô cũng có thể.” Trong lời nói của Lâm Hạo Vũ mang ý đồ sâu xa.

“Ý của anh là, tôi có thể đến nhà anh ăn chùa?” Phương Tử Ninh hỏi có vẻ không tin được.

Trên đời này hóa ra cũng có nhiều người làm việc thiện! Song, nếu người đó là Lâm Hạo Vũ, cũng không lạ lắm gì, hẳn có thừa tiền mà!

“Ăn không, ở không cũng không có vấn đề gì.” Lần này, Lâm Hạo Vũ cho cô câu trả lời rõ ràng.

“Muôn năm!” Phương tử Ninh hưng phấn kêu.

Đến phi trường, làm xong thủ tục, bọn họ thuận lợi lên máy bay.

“Thì ra đi máy bay là như vậy.” Phương Tử Ninh tự nhủ nói.

So với ngồi xe buýt cũng không khác biệt lắm nha! Chỉ là trên xe buýt không có nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp động lòng người như thế.

“Nếu không cô tưởng như thế nào?” Lâm Hạo Vũ bị lời của cô chọc cười.

Cô bé này, cho tới bây giờ cũng không giấu được vẻ ngây thơ ngốc nghếch! Nhưng cứ như thế, hẳn mới dễ dàng đánh cắp trái tim cô.

“Tôi không tưởng gì hết” Phương Tử Ninh tự nhiên kéo tay Lâm Hạo Vũ, vòng qua vai của mình, đầu tựa lên bả vai rộng lớn của hẳn, chuẩn bị ngủ bù.

Thật thoải mái! Phương Tử Ninh trong nháy mắt đã rơi vào giấc ngủ.

Lâm Hạo Vũ cúi đầu cẩn thận quan sát kỹ khuôn mặt của cô. Sao cô lại có dáng vẻ ngây thơ, động lòng người như thế, có lẽ còn quá sớm để cô hiểu được tình cảm của hẳn, nhưng không sao, hẳn không vội, hẳn có thể đợi đến khi cô hiểu rõ trái tim hẳn.

“Ngài cần gì không?” Nữ tiếp viên hàng không đẩy xe thức ăn tới gần hỏi.

“Tạm thời không cần, cảm ơn!” Lâm Hạo Vũ nhẹ giọng.

Vài sợi tóc nhẹ rơi vương trên mặt Phương Tử Ninh. Mái tóc đen dài ngang vai, nhìn cô tràn đầy vẻ trẻ trung và căng tràn sức sống.

Khó có thể nói hết những cảm xúc đang trào dâng trong lòng Lâm Hạo Vũ. Khi nhìn thấy cô lần đầu tiên, hẳn đã bị vẻ hồn nhiên, trong sáng đến ngỡ ngàng của cô thu hút, bởi hẳn sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu sang quyền thế, nhìn các tiểu thư khuê các lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt con nhà gia giáo và cử chỉ lịch sự, trang nhã đúng mực. Hẳn biết, đó chính là khuôn phép ràng buộc cả thể xác lẫn tinh thần của giới thượng lưu để nhận được sự đánh giá tốt đẹp của xã hội. Các quý ông, quý bà trong tầng lớp này, mỗi người đều mang một mặt nạ đẹp đẽ, khéo léo khác nhau. Hẳn vĩnh viễn không cách nào biết được dưới lớp mặt nạ đó chứa đựng những gì.

Hẳn nhìn thấu, cũng nhìn chán rồi. Hẳn thường nghĩ, những phụ nữ kia luôn nói thương hẳn, yêu hẳn đến tan nát cõi lòng, phải chăng vì dáng vẻ và gia thế của hẳn, nếu có một ngày hẳn mất tất cả, họ còn nói như thế nữa không?

Hẳn không dám tùy tiện nói yêu, cũng không tin trên đời thật sự có chuyện tình yêu gây xúc động lòng người, càng không tin tình yêu sẽ xuất hiện ngay từ cái nhìn đầu tiên (tình yêu sét đánh)

Nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy Phương Tử Ninh trốn ở một góc ăn ngấu ăn nghiến, trái tim 28 năm qua luôn yên ổn của hẳn lại có thể nổi lên gợn sóng.

Hẳn thừa nhận rằng, tình yêu có thể xuất hiện từ cái nhìn đầu tiên!

Lần đầu tiên nhìn thấy hoa Anh đào ẩn hiện như mây, như sương, Phương Tử Ninh cảm giác cả người lâng lâng, trái tim muốn bay lên đậu trên những cành hoa đó.

Cô hoàn toàn bị biển hoa trước mắt mê hoặc. Kia, anh đào màu trắng, đây anh đào màu hồng làm cho cô thấy lòng xúc động không thôi.

Làn gió thổi qua, từng cánh hoa nương theo làn gió, rơi trên tóc cô, vương vào mi mắt, phớt qua môi, xuyên qua kẽ ngón tay trượt dài trên thảnh cỏ, Phương Tử Ninh không kiềm được kích động, cùng nhảy múa theo chúng.

Chợt, mười mấy chiếc máy chụp hình không hẹn mà gặp, liên tiếp bấm nhanh, ghi lại thời khắc nàng tiên hoa đi lạc xuống phàm trần đang cùng bay lượn với những cánh hoa Anh Đào.

Lâm Hạo Vũ chỉ lẳng lặng nhìn người trong mộng của mình đang nhảy múa dưới làn mưa hoa, trái tim vì cô mà rung động.

Chưa bao giờ hắn thấy Anh Đào đẹp như lúc này, rất đẹp, chỉ vì Anh Đào làm vui lòng người hắn yêu.

Nhảy múa đến khi mệt mỏi, Phương Tử Ninh mới dừng lại, ngồi xổm xuống, nhìn những cánh hoa rơi đầy trên mặt đất.

Những cánh hoa kia rải đều trên cỏ, tựa như một tấm thảm thiên nhiên trắng như tuyết, cô thậm chí không dám bước lên một bước, chỉ sợ phá hủy vẻ đẹp của nó.

“Chúng ta nên quay về thôi” Lâm Hạo Vũ nhắc nhở Phương Tử Ninh đang đứng ngẩn người.

“Nhưng, tôi không đành lòng dẫm lên những cánh hoa này” Phương tử Ninh chần chờ nói.

Những cánh hoa này vừa mới cùng cô nhảy múa, cô có thể nhẫn tâm làm tổn thương chúng sao? Mặc dù chỉ là những cánh hoa, nhưng trong suy nghĩ của Phương Tử Ninh, chúng cũng có sinh mạng.

“Phải chăng cô nên bắt chước Lâm Đại Ngọc, đem những cánh hoa này đi chôn cất?” Lâm Hạo Vũ nói đùa. Bước nhanh tới, đem máy chụp hình trước ngực chuyển ra sau lưng, xoay người ôm Phương Tử Ninh.

“Hạo Vũ, về sau mỗi năm chúng ta đều tới đây ngắm hoa Anh Đào, có được hay không?” Vòng tay ôm cổ hắn, về mặt Phương Tử Ninh tràn đầy mong đợi nhìn Lâm Hạo Vũ.

“Được” Lâm Hạo Vũ cho cô một câu trả lời chắc chắn.

Lâm Hạo Vũ ôm cô, dọc theo đường đi, thỉnh thoảng những cánh hoa Anh Đào rơi trên người họ. Cảnh tượng này huyền ảo như chỉ có trong tiểu thuyết, những cánh Anh Đào bay xuống tựa như trời cao đang giáng chiếu phúc lành, chúc phúc cho họ.

“Thưa anh, xin chờ một chút.” Đột nhiên có người đuổi theo dùng tiếng Nhật gọi Lâm Hạo Vũ, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Chuyện gì?” Lâm Hạo Vũ cũng dùng tiếng Nhật hỏi lại.

“Tôi muốn hỏi hai bạn, có hứng thú tham gia vào ngành Giải Trí Nhật Bản không? Hai bạn rất có khí chất, nên suy nghĩ cẩn thận một chút.”

“Thật xin lỗi, chúng tôi không có hứng thú.” Lâm Hạo Vũ lạnh nhạt từ chối.

“Đây là danh thiếp của tôi và tấm hình tôi mới chụp hai bạn, Hai bạn có thể xem chúng trước khi quyết định. Tôi tin tưởng hai bạn tuyệt đối có thể nhanh chóng trở thành những ngôi sao nổi tiếng mới trong ngành điện ảnh.” Người đàn ông Nhật Bản đưa ra danh thiếp cùng tấm hình.

Phương Tử Ninh không hiểu gì về tiếng Nhật, nhưng dựa vào cử chỉ của người kia, cũng đoán được hắn muốn đưa cho họ một món đồ gì đó, Theo trực giác, cô đưa tay ra nhận.

Lâm Hạo Vũ không để ý tới lời dụ dỗ của người đàn ông, tiếp tục bước đi.

“Anh giỏi quá! Nói tiếng nhật rất lưu loát, tôi thậm chí một từ cũng không hiểu.” Phương Tử Ninh le lưỡi nói.

Gọi tắc xi, Lâm Hạo Vũ chỉ cười không nói, đem cô bỏ vào sau xe, hấn cũng ngồi xuống.

“Hai người vừa nói gì?” Nhìn hấn, Phương Tử Ninh hỏi.

“Anh ta hỏi cô có muốn tham gia vào giới điện ảnh Nhật Bản không.” Lâm Hạo Vũ gỡ máy chụp hình xuống, nói.

“Dáng vẻ của tôi cũng theo nghiệp điện ảnh được sao?” Phương Tử Ninh không thể tin, nhìn vào bộ ngực lép kẹp của mình.

Rất nhiều nữ diễn viên Nhật Bản đều dựa vào dung mạo mà nổi danh! So với những phụ nữ có bộ ngực đẹp tựa như núi Phú Sĩ, ngực Phương Tử Ninh bằng phẳng giống đường bay ở phi trường a!

“Không cần tự phỉ báng bản thân” Lâm Hạo Vũ căn bản cũng không hiểu Phương Tử Ninh nói gì, chỉ theo bản năng an ủi cô.

Ánh mắt của hấn lúc này mới nhìn vào tấm hình vừa nhận được. Ừ, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp hình quả nhiên xuất sắc!

“Quên đi ngực mình nhỏ bé? Tôi đang nói sự thật, vóc dáng của tôi thật tệ, nếu lặn vào đám đông sẽ tìm không ra, tin tôi đi, bất kỳ người đàn ông nào cũng thích những vùng đất núi non trù phú, chứ không thích vùng đất bằng phẳng khô cằn” Phương Tử Ninh càng nói càng cảm thấy đau lòng.

Lâm Hạo Vũ bây giờ mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Phương Tử Ninh, không khỏi liếc nhìn vào ngực cô.

Mặc dù không phải là “Ba đào mãnh liệt”, nhưng cô vẫn còn đang ở tuổi dậy thì.Trời! Hấn nghĩ gì thế? Lâm Hạo Vũ vội vàng quay đầu đi.

“So với những phụ nữ có bộ ngực đầy đặn khác, tôi căn bản là bằng phẳng, phải không?” Phương Tử Ninh lại đau lòng hỏi.

Trời! Cô có thể hỏi một người đàn ông hoàn toàn bình thường như hấn loại vấn đề này sao? Lâm Hạo Vũ không biết là nên tức hay nên cười.

“Anh có thích những phụ nữ có bộ ngực lớn không?” Phương Tử Ninh tò mò hỏi.

Trong lớp cô, con trai mười người thì có chín sẽ thích phụ nữ có bộ ngực lớn, mặc dù cô cảm thấy ngực lớn có gì mà đẹp, nhưng xu hướng của đàn ông đều như thế mà!

Lâm Hạo Vũ nhìn phong cảnh ngoài xe, phớt lờ câu hỏi của Phương Tử Ninh.

“A, tôi nói trúng ý rồi nên anh xấu hổ?” Phương Tử Ninh ghé vào tai Lâm Hạo Vũ nói.

Lâm Hạo Vũ vẫn không để ý đến cô, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến nơi, thanh toán tiền xong, Lâm Hạo Vũ kéo Phương Tử Ninh xuống xe.

“Chúng ta đi ăn món ăn Nhật Bản.”

Vừa nói, hấn vừa hướng một nhà hàng kiểu Nhật có vẻ rất cao cấp đi tới.

“Phụ nữ Nhật Bản thật sự rất dịu dàng.” Đến phòng ăn, ngồi xuống, Phương Tử Ninh nhìn một phụ nữ Nhật Bản đang mặc kimono nói.

Lâm Hạo Vũ chau mày, không lên tiếng.

7. Chương 7

“Đàn ông các anh nói chung ai cũng hi vọng có thể cưới được một cô vợ như vậy đi!” Phương Tử Ninh tiếp tục nói. Bởi vì phụ nữ thường coi người chồng ví như cuộc sống của mình. Họ tôn sùng chồng như thần thánh. Khi chồng nói một, họ tuyệt đối không dám nói hai.

Nhưng nếu là cô, cô sẽ không được như thế.

Lâm Hạo Vũ uống một hớp rượu sake, không trả lời.

Hắn hoàn toàn không đồng ý quan điểm của cô. Người vợ phải tùy lúc, tùy thời mà dịu dàng, chứ cười một người giống như con búp bê vải, không có ý tưởng, không có quan điểm riêng, chỉ biết một mực ngoan ngoãn, đó mới là nỗi buồn của đàn ông.

Khi Lâm Hạo Vũ im lặng, cô cảm thấy mọi việc có lẽ đều ổn, nên tiếp tục uống ly rượu của mình.

“Sau khi uống rượu này, sao cả người tôi có cảm giác lâng lâng?” Uống hai ly rượu vào bụng, Phương Tử Ninh đã say.

“Cô say.” Lâm Hạo Vũ nhẹ nhàng đoạt lấy ly rượu trong tay cô, nhỏ giọng nói.

Mới vừa rồi hắn đang tập trung suy nghĩ, không để ý đến cô, không nghĩ tới cô cứ như vậy mà uống say.

Lúc này, nhìn hai gò má cô ửng đỏ, đôi mắt như sương mù, tràn đầy tình cảm. Khiến hắn không khỏi muốn ôm cô vào lòng, độc hưởng dáng vẻ yêu kiều của cô.

“Tôi rất tỉnh táo, nếu không anh có thể kiểm tra.” Người say rượu có đánh chết cũng không thừa nhận mình say.

“Đúng, cô không say, là tôi say! Thôi, chúng ta đi về.” Cùng với người say tranh chấp, chẳng có ích lợi gì.

Lâm Hạo Vũ gọi phục vụ tính tiền, chuẩn bị rời đi,

“Người Nhật Bản thật là keo kiệt, rõ ràng có rất nhiều tiền, nhưng ngay cả cái ghế cũng không có.” Phương Tử Ninh muốn đứng lên, nhưng đôi chân tê dại không đứng nổi, không nhận được oán trách nói.

“Tôi đỡ cô.” Lâm Hạo Vũ đỡ Phương Tử Ninh đang choáng váng đầu óc, rời khỏi nhà hàng.

Trở lại khách sạn, đi thông qua đại sảnh, Lâm Hạo Vũ hướng bàn tiếp tân nói: “Phiên lòng cho tôi xin một ly trà giải rượu, đưa đến phòng số 05.”

Nói xong, hắn dìu Phương Tử Ninh về phòng cô, đưa cô đang luôn miệng kêu la cằn lặt, đặt trên giường.

“Hạo Vũ, chúng ta uống một ly nữa.” Phương Tử Ninh từ trên giường đứng lên đi về phía Lâm Hạo Vũ nói.

Leng keng

Chuông cửa phòng khách vang lên, phục vụ đưa trà giải rượu lên.

Lâm Hạo Vũ đi đến mở cửa, cầm ly trà giải rượu đi vào.

“Được, đây là của cô.” Lâm Hạo Vũ đưa trà cho Phương Tử Ninh nói.

“Nâng ly mời trăng sáng.” Phương Tử Ninh giơ ly trà lên, hơi ngửa mặt, uống vào. Nếu cô nhớ không lầm, rượu phải có vị cay, chứ không phải đắng như thế này. Phương Tử Ninh hơi nhíu mày, “hương vị của rượu này có gì đó khác lạ.”

“Được rồi, mời trăng xong cũng nên đi ngủ thôi.” Lâm Hạo Vũ bị nét mặt của cô chọc cười, cầm lấy cái ly trên tay cô nói.

“Đúng vậy, nên đi ngủ rồi.” Phương Tử Ninh ngoan ngoãn nằm xuống.

“Cô muốn ngủ trên sàn nhà?” Lâm Hạo Vũ đem cái ly đặt trên bàn, xoay người lại, đã thấy Phương Tử Ninh nằm trên đất.

“A A Tôi quên.” Phương Tử Ninh đứng dậy nhìn xung quanh, sau đó lảo đảo đi về phía giường.

Phương Tử Ninh muốn tránh những vật dụng trong nhà, nhưng dường như chúng cố tình chống lại cô, cô đi bên kia, nó cũng sang bên kia cản trở đường đi của cô.

“Cẩn thận.” Lâm Hạo Vũ kịp thời đỡ lấy cô, trước khi Phương Tử Ninh cùng cái ghế tiếp xúc thân mật. “Có chuyện gì mà gọi tôi?”

Đặt Phương Tử Ninh ở trên giường, Lâm Hạo Vũ chuẩn bị trở về phòng của mình.

Bịch.

Lâm Hạo Vũ vừa mới đụng tay vào cánh cửa, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng động.

Theo phản xạ, hắn quay đầu lại nhìn, thấy Phương Tử Ninh đã nằm trên mặt đất rồi.

“Ai. Đau.”

“Đau ở chỗ nào? Để tôi kiểm tra xem.” Lâm Hạo Vũ chạy tới, ẵm người ngã trên mặt đất lên giường.

“Nơi này đau.” Phương Tử Ninh chỉ chỉ vào bộ ngực bằng phẳng của mình. Ah, vì cú ngã này, bộ ngực cơ bản đã dẹp lép của cô, lần này thật sự đã biến thành đồng bằng rồi.

Lâm Hạo Vũ nhìn theo hướng tay cô chỉ. Kiểm tra thế nào đây? Lâm Hạo Vũ cười khổ.

“Anh ôm tôi ngủ được không?” Không muốn bị rơi khỏi giường lần nữa, Phương Tử Ninh giật ống tay áo Lâm Hạo Vũ yêu cầu.

Lâm Hạo Vũ kinh ngạc nhìn Phương Tử Ninh.

Cô thật không hiểu, hay căn bản không coi hắn là đàn ông?

“Tôi là đàn ông.” Lâm Hạo Vũ nghiêm túc nói với người đang nằm trên giường không biết trời cao đất rộng là gì kia.

“Tôi biết.” Người này thiệt là, ai lại không biết hắn, Lâm Hạo Vũ, là đàn ông, có cần tuyên bố lớn tiếng như thế không?

Phương Tử Ninh bực mình xoay người, tiếp theo lại bịch một tiếng ...

“Á. . .” Không nghĩ tới vừa xoay người một cái, lại tiếp tục rơi xuống sàn nhà.

Đều do Lâm Hạo Vũ, tại sao lại đặt cô trên giường!

Lâm Hạo Vũ ngồi xuống, muốn đỡ Phương Tử Ninh đang nằm trên mặt đất lên, lại thấy nước mắt cô đang lưng tròng.

“Đau lắm phải không?” Lâm Hạo Vũ đau lòng hỏi.

Phương Tử Ninh rưng rưng nước mắt, lắc đầu.

Nhìn những giọt lệ quanh đôi mắt của cô, Lâm Hạo Vũ không đành lòng, buộc phải ôm cô lên giường, bản thân hắn cũng nằm xuống.

Vì những rung động của trái tim, hắn quyết định đáp ứng yêu cầu của cô, nhưng hắn lưỡng lự trước được, trải qua đêm này sẽ rất gian nan.

Đối mặt với cô gái mình yêu mến, muốn hắn ôm trong lòng mà vẫn không loạn? Thật là không nhân đạo!

“Ah! Anh đồng ý?” Phương Tử Ninh hài lòng ôm Lâm Hạo Vũ, yên tâm đi vào giấc ngủ.

Đêm, trên thực tế, cũng không khó trải qua như Lâm Hạo Vũ tưởng tượng.

Nhìn Phương Tử Ninh yên tĩnh ngủ, Lâm Hạo Vũ thở phào nhẹ nhõm, bất giác trong lòng cũng dâng lên sự thỏa mãn.

Trời cao thật biết trêu đùa, khi hắn không ngờ tới, hai mươi tám năm sau, lại ban cho hắn một cô bé không hiểu biết gì về tình cảm! Nhưng hắn vẫn muốn cảm tạ trời xanh để cho hắn gặp cô, bởi vì cô cho hắn biết, thì ra mình cũng có một trái tim rực lửa, cũng biết yêu và khát vọng được yêu.

“Hạo Vũ. Hoa Anh Đào.” Phương Tử Ninh lẩm bẩm.

Lâm Hạo Vũ nghe thấy cô gọi, muốn mở miệng trả lời, lại thấy cô trở mình tiếp tục ngủ.

Trong mộng của cô có hắn hay không? Đang suy nghĩ, chân của cô đã gác lên người, đè vào bộ phận quan trọng của hắn.

Thượng Đế ơi! Cảm tạ Người quá sớm là một sai lầm của tôi!

Lâm Hạo Vũ kêu khóc trong lòng, cẩn thận nhấc chân của cô ra, nhưng lại khiến Phương Tử Ninh bất mãn, cô trở mình, cả cơ thể đè lên người Lâm Hạo Vũ.

Giờ phút này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng những đường cong tinh tế trên người cô, làn da mỏng manh và khuôn mặt cô đang áp vào hõm cổ hắn, hơi thở cô thơm mát như hoa lan.

Đỡ cô nằm xuống, Lâm Hạo Vũ ra khỏi giường, hít thở đều để làm dịu cơ thể đang khô nóng của mình.

Cô lúc nào cũng có thể dễ dàng khơi dậy nhiệt tình của hắn!

Lâm Hạo Vũ vừa chuẩn bị quay lại giường, đã nghe bịch một tiếng, lịch sử một lần nữa lại tái diễn.

“Ai. Đau.”

“Tử Ninh.” Lâm Hạo Vũ kinh hãi, lập tức chạy tới.

Chứng kiến người nằm trên đất vẫn đang chìm vào giấc ngủ, sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra chứ? Trái tim Lâm Hạo Vũ đang treo lơ lửng cũng tạm thời trở về vị trí cũ.

Ai, tại sao không ngăn cản cô uống rượu, hiện tại là cô ngã, nhưng nỗi đau lại ở trong tim hắn.

Hắn nhẹ nhàng ôm cô, hai người nằm lại trên giường.

Ôm cô trong lòng thật ấm áp, đó là một loại cảm giác yên tâm hắn chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Nhìn cô đã “Biết thân biết phận”, ánh mắt của hắn thật lâu không thể rời đi.

Cuối cùng hắn chống không lại cơn buồn ngủ xâm nhập, ngủ thật say, có điều, khi đang ngủ, đôi tay của hắn vẫn không quên ôm cô thật chặt, không để cho cô bị thương tổn nữa.

Ôi, Đau đầu quá! Đây là cảm nhận đầu tiên của Phương Tử Ninh sau khi tỉnh dậy. Cảm nhận thứ hai là chiếc giường này thật thoải mái. Đợi chút, sao kỳ vậy? Cô phát hiện, cái gối của cô đang chuyển động.

“Ấc!”

Phản ứng chậm chạp, cuối cùng cô cũng phát giác, đầu mình kê lên không phải gối, mà là.....lòng ngực Lâm Hạo Vũ, nhận thức này làm cô thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì, cô hoàn toàn yên tâm về hắn.

“Chào buổi sáng.” Lâm Hạo Vũ bị tiếng la của cô làm thức giấc.

Nheo cặp mắt bởi chưa thích ứng với ánh sáng, mái tóc rối bời cùng chất giọng trầm thấp vào buổi sáng, thoạt nhìn, anh ta có vẻ đẹp huyền ảo như từ trong địa ngục bước ra.

Trong sách không phải đều nói, một người đàn ông cùng một phụ nữ bị nhốt trong một phòng thì nhất định sẽ như củi khô gặp lửa bốc cháy phừng phừng sao? Tại sao hiện tại cô không hề có tổn thất? Phương tử Ninh nhìn trên người mình mặc dù quần áo nhăn nhúm như cái bấp nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Trong đầu xuất hiện ý nghĩ này.

Ấc? Nhưng cô là một cô gái trong sạch, tại sao có thể nghĩ những thứ này!

Có điều nhắc tới cũng đúng, với vóc dáng của mình, làm sao có thể khiến Lâm Hạo Vũ nổi lên thú tính được? Phương tử Ninh chán nản cúi đầu, nhìn bộ ngực ngực bằng phẳng của mình.

“Có thể cho tôi biết cô đang suy nghĩ gì?” Lâm Hạo Vũ nhẹ nhàng hỏi Phương Tử Ninh.

“Tôi không sao.”

“Hôm nay, chúng ta sẽ đi tham quan suối nước nóng.” Lâm Hạo Vũ hy vọng cách này sẽ làm cô vui vẻ, bởi vì khi cô không vui, hắn cũng chẳng vui về gì.

“Tốt!” Rất nhanh, Phương Tử Ninh đã vứt bỏ những buồn phiền.

Tất cả đều thuận theo tự nhiên là tốt rồi, buồn phiền cũng vô ích, bận tâm làm gì?
Lâm Hạo Vũ nhìn vẻ mặt Phương Tử Ninh hưng phấn không thôi, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười.

8. Chương 8

Kết thúc tour du lịch đi Nhật Bản ngắm hoa Anh Đào, Phương Tử Ninh và Lâm Hạo Vũ trở lại Đài Loan.
“Con đã về rồi.” Vừa đến nhà, Phương Tử Ninh lập tức lớn tiếng, chỉ sợ người nhà không biết cô trở lại.

“Về rồi sao, Nhật Bản có đặc sản gì không?”

Mẹ Phương cầm cái nôi; ba Phương cầm tờ báo; Phương Lâm đang gõ bàn phím laptop, tất cả đồng thanh hỏi.

“Anh hai, em biết rõ anh lo lắng cho em, nhưng tay anh luôn gõ bàn phím là có ý gì? Em chưa nghe nói có quốc gia nào lấy việc gõ bàn phím vì tính làm nghi thức chào mừng?” Phương Tử Ninh không hiểu nhìn tay Phương Lâm vẫn đang gõ trên bàn phím.

“Đúng rồi, con trai, nghi thức này ở nước nào, có thể nói ọi người biết để nâng cao kiến thức?” Mẹ Phương cười trên nói.

“Con.” Phương Lâm gãi gãi đầu. Hắn đang viết luận văn tốt nghiệp, nghe tiếng kêu của em gái, trong lòng sốt ruột, nên mang luôn cả laptop ra ngoài, “Con. Con đang sửa bàn phím.” Cuối cùng cũng tìm ình một lý do để thoát thân.

“Vậy sao?” mẹ Phương ranh mãnh hỏi.

“Có quà tặng gì không, cho anh xem một chút.” Phương Lâm lớn tiếng hỏi, lẩn tránh sự quan sát của Mẹ Phương.

“Có chứ, đây đây đây, mời xem.” Phương tử Ninh lấy ra một bình hoa Anh Đào được ướp lạnh, “Hoa Anh Đào chính hiệu Nhật bản nha, còn tươi nguyên.”

“Thôi! Con cho rằng mọi người đều giống như con, phát sinh tình yêu với Hoa Anh Đào sao?” Cả nhà không có hứng thú tán đi.

Quà tặng chưa đủ tốt sao? Phương tử Ninh nhìn bình hoa Anh Đào không được hoan nghênh trên tay, không phải chứ! Đây là quà tặng tốt nhất rồi.

Hơn nữa cô vẫn là học sinh nha! Làm gì có nhiều tiền mà mua những quà tặng có giá trị.

Thiệt là!

Lâm Hạo Vũ chỉ đi Nhật Bản có một tuần, mà văn kiện đợi ký duyệt trên bàn làm việc của hắn chất đống gần như muốn chạm tới nóc nhà. Nhưng dù bận rộn như vậy, hắn vẫn có thói quen dậy sớm đưa Phương Tử Ninh đi học.

Xe vừa dừng trước cửa nhà họ Phương, thì Phương Tử Ninh cũng vừa bước ra. Hắn luôn tính toán thời gian rất chính xác.

“Chào buổi sáng.” Lâm Hạo Vũ dựa vào xe nhìn Phương Tử Ninh nói.

“Chào buổi sáng, anh có khỏe không?” Phương Tử Ninh phát hiện hôm nay Lâm Hạo Vũ rất bơ phờ.

Sao thế nhỉ? Bình thường hắn luôn có vẻ mặt rất phấn chấn nha!

“Không sao.” Lâm Hạo Vũ giúp Tử Ninh cài dây an toàn, cô luôn luôn mơ màng, vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ cài dây an toàn.

“Nếu như anh bận, không cần phải đưa tôi đi học, dù sao trước đây tôi đều tự mình đón xe.” Nhìn hắn có vẻ rất mệt, trong lòng cô dâng lên một tia đau lòng.

“Bài tập về nhà làm tốt chưa?” Lâm Hạo Vũ không trả lời, trái lại còn hỏi cô.

“Cũng không có vấn đề. Đừng lo lắng, có anh trai tôi giúp đỡ.” Phương Tử Ninh cảm thấy bồn chồn trong lòng. Hắn tốn thời gian và tiền bạc đưa cô đi du lịch, lại còn phải lo lắng việc học hành của cô.

“Tìm một nơi để ăn sáng.” Sau đó, Lâm Hạo Vũ dừng xe ở một cửa hiệu ăn sáng bên cạnh trường học.

Vào tiệm ăn sáng, hai người ngồi xuống, Phương Tử Ninh kêu mì thịt bò, mà Lâm Hạo Vũ chỉ gọi một tách cà phê.

“Uống cà phê không tốt cho sức khỏe của anh” Phương Tử Ninh nhìn Lâm Hạo Vũ nói.

“Tôi không có cảm giác ngon miệng.” Lâm Hạo Vũ nhấp một hớp cà phê nói.

“Trên phương diện công việc hay tình cảm?” Phương Tử Ninh hỏi.

Đàn ông nói không có cảm giác ngon miệng, không phải không hài lòng với công việc, thì chính là tình cảm không như ý rồi. Nếu là phụ nữ lại khác, phụ nữ có thể vì giảm cân hoặc vì ra vẻ yếu đuối mà nói không có cảm giác ngon miệng. . . . Dù sao cũng rất nhiều lý do a! Phương Tử Ninh thật không hiểu, tại sao họ không muốn thưởng thức hương vị của những món ăn ngon nhỉ?

Lâm Hạo Vũ chỉ nhìn cô, không trả lời.

“Trong sách không phải nói, đàn ông ngoại trừ hai phương diện này, không còn có chuyện phiền lòng nào khác sao?” Chẳng lẽ cô nói sai rồi?

Thấy Lâm Hạo Vũ vẫn im lặng, cô không còn cách nào khác, đành cúi đầu thật thấp tiếp tục ăn mì thịt bò của mình.

“Anh thật không muốn thử một chút? Mì thịt bò ở tiệm này rất nổi tiếng.” Yên lặng như vậy làm cô thật sự không chịu nổi, liền tiếp tục mở miệng.

“Không lừa anh, anh thử một miếng đi.” Phương tử Ninh cố gắng trêu chọc để Lâm Hạo Vũ mở miệng, gấp lên một miếng thịt bò đưa tới trước mặt hắn, chờ hắn há miệng.

Lâm Hạo Vũ rất nể tình ăn.

“Tôi không lừa anh, đúng không?” Phương Tử Ninh chờ đợi biểu hiện của hắn.

Lâm Hạo Vũ khẽ cười, gật đầu, coi như cho cô đáp án.

“Chú Dân, thêm một tô mì thịt bò nữa” Phương Tử Ninh nhìn chủ tiệm, lớn tiếng gọi.

Lời của cô, ông chủ đã nghe thấy, bạn học cùng lớp mới vừa bước vào tiệm ăn sáng, cũng nghe thấy, tất cả quay đầu nhìn lại.

Oa! Rất đẹp trai, đẹp trai quá! Tử Ninh câu được anh ta khi nào?

“Tử Ninh.” Bốn bạn học nữ vây quanh cô gọi.

“Là các bạn a! Ngồi đi, hôm nay anh ấy mời khách.” Phương Tử Ninh vừa nói vừa chỉ Lâm Hạo Vũ ngồi đối diện.

“Không giới thiệu cho chúng tôi biết một chút sao?” Một bạn học nói. Bữa sáng tạm thời có thể không ăn, nhưng trai đẹp không thể bỏ qua, huống chi người đàn ông trước mắt này lại là trai đẹp trong tất cả các trai đẹp nhà.

“Lâm Hạo Vũ.” Phương tử Ninh giới thiệu ngắn gọn, “các bạn tự giới thiệu mình đi.” nói xong, cô tiếp tục tấn công tô mì thịt bò của mình.

Các nữ sinh ra sức tự giới thiệu mình với Lâm Hạo Vũ. Sở Lâm dùng cùi chỏ hích hích Phương Tử Ninh, nhỏ giọng hỏi: “Bạn trai của bạn sao?”

“Không phải, chúng tớ chỉ là bạn tốt. Anh ấy đẹp trai, hoàn hảo như thế, làm sao để ý tớ được!” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cô lại nổi lên một cảm giác khác thường.

“Vậy tất cả mọi người đều có cơ hội à?” Sở Lâm nói, thật không hiểu Tử Ninh, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai như vậy, lại không biết tự mình giữ lấy.

Lâm Hạo Vũ lịch sự đối đáp với mấy nữ sinh kia, có điều, hắn căn bản không nghe được các cô giới thiệu cái gì, hắn chỉ quan tâm đến Phương Tử Ninh.

Mặc dù đã sớm biết rõ, trong cảm nhận của cô hắn chỉ là bạn bè bình thường, nhưng khi nghe chính miệng cô nói ra sự thật đó, vẫn khiến trái tim của hắn rơi xuống đáy vực.

Chờ bốn nữ sinh giới thiệu mình xong, Lâm Hạo Vũ cũng đứng lên, lịch sự nói lời tạm biệt.

“Xin lỗi, tôi không có thời gian. Các bạn cứ từ từ thưởng thức” Nói xong, tính tiền rời đi, để lại bốn nữ sinh vây quanh Phương Tử Ninh hỏi đủ thứ chuyện.

“Tớ đi trước.” Uống xong ngụm nước cuối cùng, Phương Tử Ninh vội vàng chạy đi.

Nếu không, bốn cô nàng cứ vây lấy cô, làm sao cô chịu được!

Trong lớp học, mọi người hầu như đã về gần hết, chỉ còn lại Phương Tử Ninh chậm rãi thu dọn mấy quyển vở trên bàn.

Cô đợi mọi người về hết rồi mới đi ra, gần đây không thể giải thích được, có rất nhiều người ái mộ theo đuổi làm cô chạy trốn chết, ngay cả hội trưởng hội học sinh, Kiến Hi, cũng tiếp cận cô một số lần, phiền muốn chết.

“Tử Ninh, bạn thật may mắn nha! Hai người đàn ông đẹp trai nhất thế kỷ này đều theo đuổi bạn. Nghe nói, bạn đang qua lại với hội trưởng hội học sinh của chúng ta, vậy Lâm Hạo Vũ làm thế nào?” Sở Lâm quan tâm nhất đến vấn đề này.

Buổi sáng, sau khi gặp Lâm Hạo Vũ, cô có thể cảm nhận được tâm tư của hắn, đã bị nha đầu ngốc nghếch tình cảm mơ hồ trước mắt lấy mất, dấu sao tình ý trong mắt hắn cũng rất rõ ràng.

“Tớ với Hạo Vũ là bạn tốt, hơn nữa tớ cùng Kiến Hi không có qua lại với nhau.” Phương Tử Ninh thu dọn xong cặp sách, chuẩn bị lách người đi.

“Nếu bạn không cần, tặng anh ta cho tớ nha.” Sở Lâm nói.

Kiểu đàn ông đẹp trai, chững chạc như thế, Phương tử Ninh lại không biết phân biệt tốt xấu, không bằng tặng cho Sở Lâm cô là được rồi, cô nhất định sẽ quý trọng.

“Tử Ninh.” Trần Kiến Hi đi vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người bọn họ, cũng làm cho Phương Tử Ninh thành công thoát khỏi sự oanh tạc của Sở Lâm.

“Bạn học Trần” Thấy Trần Kiến Hi, phương Tử Ninh liền muốn chạy.

“Đi cùng xe nha.” Trần Kiến Hi rất chủ động, một tay xách cặp của cô, tay kia kéo cô đi ra ngoài.

“Sở Lâm.” Về mặt Phương tử Ninh buồn bã nhìn Sở Lâm, cứ như vậy bị Trần Kiến Hi kéo ra khỏi lớp học.

Sáng ngày thứ hai, Phương Tử Ninh vừa bước ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Trần Kiến Hi đứng đó đợi cô.

“Chào buổi sáng.” Phương Tử Ninh lịch sự hướng tới hắn gật đầu, dù sao cũng trốn không thoát.

“Chào buổi sáng. Tối qua ngủ ngon giấc không?” Trần Kiến Hi cầm cặp sách trên tay cô, rồi kéo cô đi đến trạm chờ xe buýt.

“Bình thường.” Phương tử Ninh trả lời.

Thật ra, tối qua cô ngủ không ngon giấc lắm, suy nghĩ tới nát óc cũng không hiểu, tại sao thoáng một cái, mình lập tức trở thành bạn gái Trần Kiến Hi.

Hôm qua bất quá đi cùng hắn về nhà, sau đó hắn liền tuyên bố hắn là bạn trai của cô, thật kỳ lạ!

Phương Tử Ninh đột nhiên cảm thấy có người quan sát cô, nhưng khi quay đầu lại thì không thấy gì hết. Phương Tử Ninh thầm mắng mình quá đa nghi.

“Lên xe.” Trần Kiến Hi nhắc nhở Phương Tử Ninh.

Phương Tử Ninh lên xe buýt ngồi, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện chiếc xe đối diện bên đường rất quen thuộc, hình như là của Hạo Vũ, nhưng chưa kịp nhìn rõ, xe buýt đã chạy đi.

Không hiểu tại sao, trong lòng Phương Tử Ninh đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát.

Ngồi trong xe, Lâm Hạo Vũ thu hồi ánh mắt. Hắn nhìn không được lại tới, điều này đã trở thành thói quen của hắn, chỉ tiếc là, có một người đã cùng cô đi học, xem ra thói quen này của hắn cần phải thay đổi lại.

Có lẽ, mong ước của cô nhất định là cần một người có thể giúp cô cầm cặp sách, cùng cô ngồi xe buýt, cùng ăn cơm. Suy cho cùng, bọn họ dù sao cũng cùng tuổi, lại là bạn học, suy nghĩ sẽ giống nhau.

Như vậy, đến tột cùng, trong lòng cô, hắn có vị trí như thế nào?

Mùa xuân trôi qua, mùa hè lại tới. Trong mấy ngày nay, Trần Kiến Hi đều cùng Phương Tử Ninh đi học, cùng ăn bữa trưa, cùng nhau về nhà, sự việc trải qua một cách tự nhiên, mọi người đều nghĩ rằng bọn họ là một đôi.

Cuộc sống trôi qua một cách bình thường như thế, Phương Tử Ninh thỉnh thoảng cũng nhớ đến Lâm Hạo Vũ. Nhưng kỳ thi tuyển sinh cũng sắp đến, cô không thể lúc nào cũng nhớ hắn, tốt hơn nên học bài cho giỏi, Kiến Hi đã nói, cô và hắn nhất định phải cùng đậu vào đại học T.

Cô cũng không hiểu tại sao tất cả mọi chuyện đều do Trần Kiến Hi quyết định, cô dường như không có lý do để phản đối.

Gần đây cô có xem một số cuốn sách nói về tình yêu, trong sách đều nói tình yêu đầu tiên là ngọt ngào nhất, nhưng tại sao cô cùng Kiến Hi ở chung một chỗ lại không có cảm giác này?

Bọn họ như thế này thật sự là đang yêu sao?

9. Chương 9

Hôm nay nhà Kiến Hi có chuyện, nên hắn về trước. Đeo cặp sách đi ra khỏi trường, Phương Tử Ninh vốn định ngồi xe về nhà, không biết tại sao, đột nhiên muốn gặp Lâm Hạo Vũ, hi vọng hắn có thể cho cô một sự khích lệ nho nhỏ trước kỳ thi.

Tính thời gian, bọn họ tối thiểu đã ba tháng không gặp mặt rồi.

Nói là làm, Phương Tử Ninh quyết định đi tìm hắn!

Đi tới cao ốc Trung Nhật, cô đi về phía bàn tiếp tân bày tỏ ý định.

“Em gái nhỏ.” Vừa tính nói chuyện với nhân viên bàn tiếp tân ý định muốn tìm tổng giám đốc của họ, Đường Duyệt từ đâu xuất hiện liền gọi Phương Tử Ninh.

“Anh không đi Châu Phi sao?” Thấy Đường Duyệt, Phương Tử Ninh trêu đùa nói.

“Không có, thật khiến em thất vọng. Đến tìm Hạo Vũ sao?” Đường Duyệt cười hỏi.

“Đúng vậy.” Giờ phút này, cô thật sự rất muốn nhìn thấy hắn, chỉ có điều, cô không hiểu nổi, tại sao ý nghĩ này lại mãnh liệt như vậy, cũng không muốn tìm hiểu lý do tại sao.

“Anh ta đang tiếp khách. Muốn đến phòng làm việc của anh chơi một chút không?” Đường Duyệt hỏi. Hắn cũng muốn biết giữa cô và tổng giám đốc xảy ra chuyện gì.

Hạo Vũ gần đây tâm trạng không tốt, nhìn rất mệt mỏi, toàn bộ sức lực, tinh thần đều tập trung vào công việc, căn bản cũng không quan tâm tới cơ thể của chính mình có chịu được gánh nặng này mãi hay không, làm hắn vô cùng lo lắng,

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cho rằng nguyên nhân nhất định xuất phát từ Phương Tử Ninh.

Đến phòng làm việc của anh ta chơi một chút cũng tốt, đỡ phải trải qua thời gian chờ đợi nhàm chán.

Phương tử Ninh không có ý phản đối, theo sát Đường Duyệt đi lên lầu.

Tiếp khách xong, kêu thư ký tiễn khách ra ngoài, Lâm Hạo Vũ dựa vào thành ghế, giơ tay lên xoa xoa trán.

Vì không để ỉnh có thời gian suy nghĩ lung tung, hắn đem toàn bộ tinh thần, sức lực đặt vào công việc.

Sau khi cảm thấy nghỉ ngơi đã đủ, hắn đứng lên, chuẩn bị đi tìm Đường Duyệt thảo luận về dự án đặc biệt.

Ra khỏi phòng tiếp khách, hắn nhìn thấy Phương Tử Ninh đang nói chuyện với Đường Duyệt và thư ký của hắn.

Hắn lắc đầu một cái, cho là mình quá nhớ cô ấy nên tư tưởng cũng rối loạn. Cô không thể nào xuất hiện ở đây được, nhưng tại sao cô ấy lại chân thật đứng ở trước mắt mình.

Phương Tử Ninh cảm thấy có người đang chăm chú nhìn mình, đột nhiên quay đầu lại, thấy Lâm Hạo Vũ đang dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn cô.

Hắn hình như gầy đi, ánh mắt sâu thẳm, giống như một cái giếng, thu hút cô đi vào.

Về mặt hắn có chút u buồn, hắn làm sao vậy? Bình thường mặc dù không phải rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng bao giờ trên mặt hắn cũng chứa nụ cười, chẳng lẽ hắn đang đau khổ vì tình? Ý nghĩ này khiến trong ngực Phương Tử nhói lên cảm giác khó chịu.

Phương Tử Ninh vẫn đang suy nghĩ tại sao cô lại có tâm trạng này, Lâm Hạo Vũ đã đi tới, nắm tay của cô, đưa cô tới trong phòng làm việc.

“Anh hình như gầy đi.” Đến phòng làm việc, Phương Tử Ninh nói.

Giờ phút này, Lâm Hạo Vũ không muốn thảo luận vấn đề mình gầy hay không gầy, hắn chỉ muốn ôm cô vào lòng, để làm dịu đi nỗi nhớ nhung cháy bỏng trong tim hắn. Nhưng hắn không thể, hắn không muốn gây khó chịu cho cô.

Hắn buông tay cô ra, ngồi xuống, trấn tĩnh lại trái tim đang đập loạn lên trong lồng ngực của hắn.

“Anh đang buồn lòng vì chuyện tình cảm sao?” Phương Tử Ninh ngồi xổm xuống bên cạnh ghế dựa của hắn, hai tay bám vào thành ghế, ngửa mặt hỏi.

“Ngày mai sẽ thi.” Lâm Hạo Vũ nói, không phải hỏi thăm, mà là khẳng định. Những việc về cô, hắn đều biết rõ ràng.

“Vâng. Ngày mai sẽ phải thi.” Nhắc tới cuộc thi ngày mai, đáy lòng Phương Tử Ninh nổi lên một trận sợ hãi. Đối với cuộc thi ngày mai, cô thật sự không nắm chắc thành công.

“Không có tự tin?” Lâm Hạo Vũ hỏi.

“Không biết.”

“Tin tưởng chính mình.” Lâm Hạo Vũ cương chiều giơ tay lên, xoa xoa đầu cô khích lệ.

“Hạo Vũ, yêu là như thế nào?” Phương Tử Ninh hỏi, đây là điều hiện tại cô muốn biết nhất. Cô vốn muốn hỏi Phương Lâm, nhưng lại sợ anh ấy cười, hơn nữa, cô cảm thấy Lâm Hạo Vũ sẽ giúp cô giải đáp vấn đề này tốt hơn.

“Em mong đợi tình yêu sẽ như thế nào?” Lâm Hạo Vũ không đáp hỏi ngược lại.

“Tôi cũng không biết, nhưng bây giờ tôi đang yêu rồi. Kiến Hi nói anh ta là bạn trai tôi, sau đó anh ta trở thành bạn trai tôi; anh ta nói muốn cùng đi học với tôi; vì vậy chúng tôi cùng đi học, cùng về nhà. Anh ta lại nói muốn tôi thi vào đại học T, tôi liền quyết định thi, bất kể khả năng của mình có đạt được hay không; anh ta nói muốn uống nước trái cây, tôi liền không dám uống coca. Tất cả giống như đã trở thành thói quen.”

Phương Tử Ninh than nhẹ một tiếng, “Hơn nữa tôi giống như có chút sợ anh ta, khi ở cùng anh ta, tôi không dám nói lên quan điểm của mình, tôi không có sở thích riêng, suy nghĩ riêng. Tôi không biết khi người khác yêu, có giống như tôi không, mặc dù trong sách đều nói yêu là phải chiều chuộng lẫn nhau, nhưng tôi thấy tình cảm của tôi, hoàn toàn không có sự chiều chuộng đó.”

“Tại sao không lên lớp?” Nghe cô nói xong, Lâm Hạo Vũ không muốn nói bất cứ điều gì, chỉ khẽ thở dài hỏi.

“Nghĩ.” Thật ra cô cũng không nhất định bắt hắn phải trả lời, cô chỉ muốn mang những tâm sự này nói ra, như vậy trong lòng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

“Ngồi xổm như thế có mệt không?” Lâm Hạo Vũ hỏi - Phương Tử Ninh giống như một con mèo nhỏ đang nằm cuộn tròn bên cạnh ghế - mặc dù bộ dạng này của cô làm hắn thấy rất hài lòng, nhưng hắn lo lắng cô sẽ mệt mỏi.

“Tôi không muốn về nhà, tôi muốn nói chuyện với anh.” Cô nghĩ, mình cứ như vậy nhìn hắn, hắn muốn nói cái gì cũng được, chỉ cần không để cô nhớ tới cuộc thi ngày mai là được rồi.

“Đi thôi.” Lâm Hạo Vũ đứng lên, đưa tay ra cho cô.

Phương Tử Ninh cũng không hỏi hắn muốn đi đâu, liền để tay vào lòng bàn tay của hắn, dựa vào sức của hắn đứng lên, theo hắn đi ra ngoài.

Đến trước bàn làm việc của thư ký, Lâm Hạo Vũ dừng lại nói mấy câu, sau đó dắt Phương Tử Ninh rời đi.

“Tổng giám đốc cảm đầu trốn việc.” Ngồi vào trong xe của hắn, Phương Tử Ninh cười nói.

Lâm Hạo Vũ lại cài dây an toàn cho cô, cô luôn luôn quên, hắn vẫn giúp cô, cho nên hắn vĩnh viễn đều không nhớ tự cài ỉnh. Vừa cài xong dây an toàn thì Phương Tử Ninh bỗng nhúc nhích, bốn cánh môi liền nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Trên mặt Phương Tử Ninh nổi lên sắc hồng, vội vàng dựa vào thành ghế, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, trái tim vì vô tình tiếp xúc mà đập loạn nhịp.

Trước kia thân mật hôn sâu, cũng không làm cô có cảm giác khác thường, tại sao bây giờ lại hồi hộp như vậy? Trong lòng Phương Tử Ninh có cảm giác mơ hồ, dường như có một loại cảm xúc nào đó đang lặng lẽ bị đánh thức.

Thấy Phương Tử Ninh cố ý tránh né, tìm Lâm Hạo Vũ thấy nhói đau.

Cô muốn tránh né hắn? Chỉ là va chạm nhẹ nhàng, mà khiến cô trốn tránh nhanh như vậy, trước kia bọn họ chia sẻ nụ hôn nóng bỏng kéo dài, vậy có ý nghĩa gì?

Có lẽ, đó là bởi vì trước kia cô ham chơi, như vậy, hiện tại đã khác sao? Lâm Hạo Vũ im lặng nhìn thẳng con đường phía trước, tâm trạng phập phồng không yên.

Phương Tử Ninh len lén liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Hạo Vũ, không hiểu tại sao trước kia cô có thể tùy tiện nhìn chòng chọc vào hắn, còn có thể vừa nhìn vừa tấm tắc khen ngợi, sao bây giờ lại trở nên thiếu tự nhiên như vậy.

Cô không thích bản thân mình biến thành cái bộ dạng này, thật sự không thích! Nhưng tâm trạng của cô rất phức tạp, cũng rất mơ hồ

Lúc này, không khí trong xe yên tĩnh một cách khác thường, hai người đều đang chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Đến nơi, Lâm Hạo Vũ lái xe vào bãi đậu, Phương Tử Ninh vẫn đang chăm chú nhìn ngoài cửa sổ.

“Tử Ninh.” Lâm Hạo Vũ nhìn cô, gọi khẽ.

Nghe tiếng gọi, Phương Tử Ninh giật mình quay đầu, bất ngờ đối diện ánh mắt của hắn, lập tức nhanh chóng dời đi.

Lâm Hạo Vũ thu hồi ánh mắt của mình, cởi dây an toàn, xuống xe.

Phương Tử Ninh đi theo sau hắn, không hiểu vì sao mình trở nên như thế, thật nhỏ mọn, thật sự không giống mình lúc trước.

Cô cố sức lắc lắc đầu, đem tất cả những nghĩ vẩn vơ loại ra khỏi đầu, trấn tĩnh lại tinh thần, lúc này mới giật mình thấy Lâm Hạo Vũ đã cách cô rất xa.

“Chờ tôi một chút.” Phương Tử Ninh vừa nói vừa chạy. Hạo Vũ xem ra đã rất buồn phiền rồi, cô không thể tạo thêm gánh nặng cho hắn.

Lâm Hạo Vũ dừng lại, xoay người, ngạc nhiên khi thấy Phương Tử Ninh chạy tới, quần áo và tóc tung bay trong gió, làm trái tim của hắn cũng tung bay theo.

Phương Tử Ninh do chạy quá nhanh nên không dừng kịp, đâm thẳng vào ngực Lâm Hạo Vũ.

Trán của cô đụng vào cằm của hắn, đau đến nước mắt chảy ra.

“Tử Ninh, Em muốn tôi chết cùng em hay sao?” Lâm Hạo Vũ cười khẽ nói, giơ tay xoa nhẹ cái trán đang đỏ lên của Phương Tử Ninh.

“Không phải vậy.” Theo bản năng, Phương Tử Ninh phản ứng nói. Cô không nỡ để hắn chết cùng với cô.

“Đi thôi.” Lâm Hạo Vũ ôm vai của cô tiếp tục đi tới.

Vừa nhìn thấy biển, Phương Tử Ninh reo to một tiếng, lập tức đẩy tay Lâm Hạo Vũ ra, chạy đến bờ cát, dường như muốn nhào xuống biển để cảm nhận sự trong mát của nước biển.

“Tử Ninh, cởi giày trước đã.” Lâm Hạo Vũ đoán được ý đồ của cô, ở phía sau hô lên.

Phương Tử Ninh le lưỡi, cởi giày, lập tức chạy tới mép nước, đuổi theo bọt sóng.

Thật mát mẻ a! Gió biển thổi tới, mang theo vị mặn của biển, thật rất thoải mái, không trách được Trương Học Hữu lúc nào cũng hát “Muốn cùng em đi hóng gió một chút.” Cô cũng muốn cùng Hạo Vũ thường xuyên đi biển hóng gió.

“Hạo Vũ, tôi quyết định, bất luận xảy ra chuyện gì, anh cũng là bạn tốt của tôi.” Phương Tử Ninh đứng ở trên biển, xoay người lại lớn tiếng nói với Lâm Hạo Vũ

Cô và hắn là bạn tốt, đây là sự thật không thể thay đổi được!

Sau đó, Phương Tử Ninh phát hiện dưới chân có vỏ sò, liền vui vẻ cúi người xuống nhặt.

“Hạo Vũ, tôi nhặt được một cái vỏ sò màu tím, thật là đẹp! Tặng cho anh có được không?” Phương Tử Ninh cầm vỏ sò chạy lên bờ, đưa nó cho Lâm Hạo Vũ,

“Cám ơn.” Lâm Hạo Vũ nhận vỏ sò từ tay Phương Tử Ninh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ thốt lên được hai chữ này.

“Không cần cảm ơn.” Phương Tử Ninh quay lại mép nước, hắt nước biển đang tràn vào, nhìn ánh nắng chiếu xuống những giọt nước tạo thành những viên ngọc lấp lánh, rơi trên tóc, trên mặt cô, cảm giác lạnh như băng.

Lúc này, cô đã quên đi Trần Kiến Hi, quên đi kỳ thi tuyển sinh ngày mai, cô chỉ biết Hạo Vũ đang ở phía sau nhìn cô.

Cô quên hết tất cả, toàn tâm toàn ý chơi đùa trên bờ cát.

Mặt trời từ từ lặn về hướng Tây, Lâm Hạo Vũ gọi Phương Tử Ninh đang nô đùa cực kỳ cao hứng quay trở về.

Nhận chiếc khăn từ tay Lâm Hạo Vũ đưa tới, nhìn chiếc khăn trắng nõn được gấp vuông vức tỏa mùi thơm thơm ngát, cô chần chừ nhìn Lâm Hạo Vũ.

Thấy hắn không quan tâm, khéo miệng còn nhếch lên, Phương Tử Ninh cũng không khách sáo dựa vào hắn, dùng khăn tay lau sạch sẽ đôi bàn chân rồi đi giày vào, sau đó cô cất khăn trong túi áo mình, rồi nói: “Tặng tôi nha.”

“Cứ tự nhiên.” Lâm Hạo Vũ nói xong, đi về hướng bãi đậu xe.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Hai người lên xe, Phương Tử Ninh nhìn Lâm Hạo Vũ đang lái xe nói.

“Ăn cơm.” Lâm Hạo Vũ trả lời ngắn gọn.

10. Chương 10

Xe đi vào một căn biệt thự, đây hẳn là nhà của Lâm Hạo Vũ rồi.

Nhận thức này làm Phương Tử Ninh vui vẻ không thôi, cô rất nhớ những món ăn ngon của gia đình hắn, hiện tại cũng có cơ hội ôn lại hương vị thức ăn ngày xưa rồi!

“Nhà anh thật to.” Phương Tử Ninh le lưỡi nói.

Cô vẫn cho rằng điện ảnh luôn luôn phóng đại, làm gì có nhà ở nào to như vậy, làm gì có vườn hoa nào to như công viên? Cuối cùng, bây giờ cô cũng tin, những người có tiền đều có thể biến những điều không tưởng trở thành sự thật.

Nhìn thấy đầu lưỡi màu hồng của Phương Tử Ninh, Lâm Hạo Vũ chỉ muốn ôm cô vào lòng, nhắm nháp một phen, chỉ tiếc là hiện tại không thể. Đề xuống cổ dục vọng này, Lâm Hạo Vũ đi ra khỏi nhà để xe.

“Hạo Vũ, trong nhà của anh còn có ai không?” Phương Tử Ninh theo sau hỏi. Một lòng chỉ nghĩ đến thức ăn ngon, cũng quên đến nhà hắn thì phải đối mặt với người nhà hắn. Hiện tại nhớ tới có phải đã quá muộn hay không?

“Cha mẹ tôi.” Lâm Hạo Vũ trả lời một câu ngắn gọn trấn áp cả câu hỏi của Phương Tử Ninh.

“Tôi ăn mặc như vậy có thất lễ quá hay không?” Phương Tử Ninh kéo kéo đồng phục học sinh, sau đó lại hất tóc, trong lòng khẩn trương.

Vừa nghĩ tới phải gặp cha mẹ của Lâm Hạo Vũ, cô liền thấy rất lo lắng, không biết tại sao cô muốn để lại cho họ ấn tượng tốt nhất.

“Không cần quá trịnh trọng.” Lâm Hạo Vũ nhìn bộ dáng khẩn trương của cô, nhẹ nhàng trấn an.

Bộ dáng của cô hiện giờ có phần giống nàng dâu ra mắt cha mẹ chồng.

“Nhà anh thật đẹp!” Nhìn trăm hoa đua nở, Phương Tử Ninh ca tụng.

“Thích không?” Lâm Hạo Vũ hỏi.

“Thích!” Phương Tử Ninh dùng sức gật đầu. Vườn hoa xinh đẹp như vậy, người nào lại không thích.

“Thích là tốt rồi.” Lâm Hạo Vũ ném lại một câu làm Phương Tử Ninh không còn gì để nói.

Bước vào nhà, Phương Tử Ninh thấy hai người trung niên, một nam một nữ đang đứng trước cửa, hình như đang chờ hai người bọn họ.

“Ba mẹ tôi.” Lâm Hạo Vũ hướng phương tử Ninh giới thiệu cha mẹ của mình.

“Chào bác trai, bác gái, hai bác khỏe không ạ, cháu tên là Phương Tử Ninh, hai bác gọi cháu là Tử Ninh được rồi. Thật xin lỗi vì đã quấy rầy hai bác.” Phương tử Ninh rất lễ phép hướng tới họ chào hỏi.

“Có gì mà phải xin lỗi. Chúng ta ước gì mỗi ngày cháu đều tới đây quấy rầy đây.” Mẹ Lâm cười đến mức không thể khép miệng.

Cuối cùng con trai cũng mang người yêu về nhà để cho Bà xem mặt, đây là chuyện Bà mong chờ rất lâu rồi nha!

“Mời ngồi.” Ba Lâm mỉm cười nói, đúng là vẻ mặt của một người cha hiền từ.

Trái tim Phương Tử Ninh đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, nhìn dáng dấp bọn họ có vẻ thật thích cô. Cô không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến sự đánh giá của người nhà Lâm Hạo Vũ đối với mình như vậy.

Phương Tử Ninh ngồi xuống, Lâm Hạo Vũ đi lấy nước uống.

“Tử Ninh, cháu còn đang đi học sao?” Ba Lâm nhìn Phương Tử Ninh đang mặc đồng phục học sinh hỏi.

“Dạ vâng, ngày mai cháu sẽ phải thi tuyển sinh đại học.” Phương Tử Ninh thành thật trả lời.

“Cháu và Hạo Vũ quen biết thế nào, tính tình Hạo Vũ rất trầm lặng phải không?” Đây là vấn đề Mẹ Lâm quan tâm nhất.

“Uống nước.” Lâm Hạo Vũ đem hai ly nước uống đặt ở trên bàn, cũng đúng lúc cất ngang câu hỏi của mẹ.

Phương Tử Ninh tiện tay cầm ly nước lên, uống một hớp lớn.

Oa! Còn đắng hơn cả thuốc, Lâm Hạo Vũ giả trò quỷ gì thế? Muốn bỏ thuốc độc hại chết cô sao.

“Tôi với anh có thù oán gì sao?” Lấy cùi chỏ hích hích Lâm Hạo Vũ, cô thì thầm.

“Không có. Thế nào?” Lâm Hạo Vũ bị câu hỏi đột ngột của cô làm cho ngây ngốc.

“Vậy anh cho tôi uống nước gì mà đắng thế?”

“Cầm nhầm rồi, ly này mới là của em.” Lâm Hạo Vũ chỉ một ly khác.

Thì ra là mình cầm nhầm, không trách được người khác. Phương Tử Ninh ngượng ngùng nhét ly trà đắng đang cầm vào tay Lâm Hạo Vũ, bưng cái ly kia lên.

Ba mẹ Lâm nhìn hai người bọn họ cười không ngừng.

Họ đã thân mật như thế rồi ư? Thật sự là quá tốt!

“Tử Ninh, Bác đi nấu cơm, tối nay cháu ở đây ăn cơm chứ!” Mẹ Lâm đứng lên, nhìn Phương Tử Ninh nói.

“Bác gái, bác có đuổi cháu cũng không đi đấy. Để cháu đi giúp bác.” Nhắc đến ăn, tinh thần Phương Tử Ninh ngay lập tức trở nên hăng hái.

“Lần sau đi, lần đầu tiên cháu tới nhà, để Hạo Vũ dắt cháu đi xem xung quanh một chút.” Mẹ Lâm cao hứng nói.

Chắc là cùng chung chí hướng, nếu không, sao vừa nhắc tới nấu cơm, mặt cô ấy lại tươi như hoa thế.

Kỳ thực, Phương Tử Ninh cũng không yêu thích công việc nấu nướng cho lắm, cô chỉ muốn xem mẹ Lâm nấu ăn như thế nào thôi, phải nấu ăn giỏi như thế nào thì đồ ăn mới ngon miệng vậy chứ.

Mẹ Lâm nhìn con trai với ánh mắt khích lệ, sau đó gọi ba Lâm: “Ông lão, tối đây giúp một tay.”

“Tôi liền, bà lão.” Ba Lâm cũng đi vào bếp.

“Tôi nói rồi không được kêu tôi là bà lão.” Mẹ Lâm vừa đi vừa trách.

“Ông lão nhất định xứng với bà lão rồi.”

Nhìn bóng lưng của họ cùng với tiếng nói nhỏ dần, Phương Tử Ninh không khỏi nở nụ cười.

Nắm tay nhau đến chết, sống bên nhau đến già, thật sự là một niềm hạnh phúc!

Lâm Hạo Vũ quan sát gương mặt đang cười khê của Phương Tử Ninh, lúc này, hẳn thật rất muốn ôm cô vào lòng, độc chiếm nụ cười của cô

Ánh chiều tà nhẹ chiếu vào hai người đang sống vai đi trong vườn hoa, không một ai lên tiếng, cứ thế chậm rãi đi, thẳng đến trước mặt là một mảnh vườn nhỏ trong đó tràn ngập những bụi hoa hồng lớn do Ba Phương trồng.

Phương Tử Ninh kinh ngạc ngồi xuống, nhìn những đóa hoa đang nở to bằng miệng chén ăn cơm, hít sâu một hơi. Oa! Mùi vị thật thơm ngọt!

“Vườn hoa này do ba tôi trồng ẹ tôi.” Lâm Hạo Vũ cũng ngồi xuống cạnh Phương Tử Ninh.

“Ba anh thật lãng mạn!” Bác trai thật là một người đàn ông có tình có nghĩa, ở đâu có người giống như cha hẳn được, chỉ sợ ngay cả một mảnh lá cây cũng không có tặng cho vợ ấy chứ?

“Cái này để mẹ tôi dùng pha trà. Ba tôi, thời gian qua luôn yêu thương mẹ tôi, cũng vì cái nhà này hi sinh rất nhiều, cho nên khi có mặt ở nhà, liền cố ý trồng vườn hoa hồng này, rồi phơi khô ẹ tôi pha trà, nghe nói có tác dụng dưỡng da rất tốt.” Lâm Hạo Vũ giải thích. Chắc hẳn cũng di truyền ưu điểm của cha mình, đối với người mình yêu, hẳn tuyệt đối sẽ toàn tâm toàn ý.

Lúc này, điện thoại của Lâm Hạo Vũ vang lên, hắn liếc mắt nhìn màn hình, sau đó đứng lên nhìn Phương Tử Ninh nói: “Vào ăn cơm.”

Nhà hắn đúng là lớn, ngay cả muốn gọi người ăn cơm cũng phải dùng điện thoại thông báo.

Phương Tử Ninh lưu luyến thu hồi ánh mắt, mặc cho Lâm Hạo Vũ kéo đi vào trong nhà.

“Bác gái, bác làm món ăn so với đầu bếp thực thụ còn ngon hơn.” Ngồi ở bàn ăn cơm, Phương Tử Ninh vừa ăn, vừa không quên tặng bốc.

“A. Tử Ninh, cháu khen ngợi bác như vậy, bác sẽ kiêu ngạo mất.” Nhìn phương tử Ninh tự gấp đồ ăn một cách tự nhiên, mẹ Lâm thật sự vui vẻ.

“Bác có quyền kiêu ngạo á..., sẽ không ai phản đối, phải không? Hạo Vũ.” Phương tử Ninh chuyển ánh nhìn sang Lâm Hạo Vũ hỏi.

“Vâng” Lâm Hạo Vũ đã đánh giá quá thấp Phương Tử Ninh rồi, khi cần thiết, cô đưa đẩy thật giống tiểu hồ li, nhìn cô dụ dỗ mẹ hắn vui vẻ đến thế, hẳn cũng rất cao hứng, cô đã lấy được cảm tình của ba mẹ hắn.

“Nếu cháu thích thì nên thường xuyên lui tới nhé.” Mẹ Lâm mời cô, nhưng ánh mắt nhìn con trai lại có thâm ý khác.

Cơm nước xong, Phương Tử Ninh giành lấy việc dọn dẹp bát đĩa.

“Không cần, cháu là khách.” Mẹ Lâm không để cho cô nhúng tay vào.

“Bác gái nếu xem cháu là khách, vậy lần sau cháu không dám tới.” Ăn uống miễn phí đã rất áy náy rồi, nếu ăn xong còn không làm gì hết, thì càng thêm ngượng ngùng.

11. Chương 11

Mẹ Lâm không còn cách nào khác hơn là cười, bởi cô đã thu dọn chén bát đi rửa rồi.

Rửa chén xong, cô đến phòng khách cùng trò chuyện với mẹ Lâm.

“Bác gái, bác nhận cháu làm con gái được không?” Phương tử Ninh cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Lâm Hạo Vũ.

“Có thể không?” Mẹ Lâm hỏi, ánh mắt lại nhìn con trai của mình, chỉ sợ con trai mình không đáp ứng, Bà cũng cảm thấy nếu cô làm con dâu sẽ hợp lý hơn.

Khóe miệng Lâm Hạo Vũ nhếch lên cười cười, trốn tránh ánh nhìn chăm chú, dò xét của mẹ mình. Tại sao mẹ cũng hiểu tâm ý của hắn, mà cô, người trong cuộc, lại không hiểu?

“Tử Ninh, tới giờ về rồi.” Lâm Hạo Vũ cầm chìa khóa xe, nhìn Phương Tử Ninh nói.

“Hẹn gặp lại, bác trai, bác gái.” Phương Tử Ninh đứng lên nhìn cha mẹ Lâm Hạo Vũ chào tạm biệt.

Lâm Hạo Vũ lái xe tới cửa chờ cô.

Mở cửa xe, thấy chỗ ngồi đã để một bó Hồng vừa cắt xong.

“Thích không?” Lâm Hạo Vũ hỏi. Mới vừa rồi hình ảnh cô lưu luyến vườn hồng đều rơi vào mắt hắn, cho nên, sau khi cơm nước xong hắn liền đi cắt một bó, để cho cô mang về.

“Rất thích, cảm ơn!” Phương Tử Ninh cao hứng ôm bó hồng ngồi lên xe, vùi mặt vào bó hoa hít thật sâu.

Thấy cô thích thú như thế, vết thương bị gai đâm do cắt hoa, bây giờ đã không còn đau đớn nữa.

“Hoa là của cha tôi, tôi chỉ “mượn hoa hiến Phật” mà thôi.” Hắn cười nhẹ nói.

“Nhưng tự tay anh cắt, không phải sao?” Phương Tử Ninh thấy mu bàn tay Lâm Hạo Vũ có vài vết máu, trong lòng rất cảm động.

Hạo Vũ đối với cô thật tốt! Nếu như có cơ hội, nhất định cô sẽ vì hắn mà lao vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ.

“Đến rồi.” Xe dừng trước cửa nhà họ Phương, Lâm Hạo Vũ nhìn Phương Tử Ninh vẫn đang vùi mặt vào bó hoa nói.

“Cảm ơn anh! Hạo Vũ.” Trước khi xuống xe, Phương Tử Ninh nghiêm túc nhìn Lâm Hạo Vũ nói.

“Chúc em tối nay có giấc mộng đẹp.”

“Anh cũng thế. Lái xe cẩn thận.” Phương Tử Ninh ôm hoa xuống xe.

Nằm ở trên giường, nhìn bình hoa hồng trước mặt, trong lòng Phương Tử Ninh dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Hương hoa hồng hòa quyện trong không khí đưa cô chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, trong mộng, cô nhìn thấy Lâm Hạo Vũ ôm một bó hoa hồng thật lớn đi về phía cô, khóe miệng dâng lên một nụ cười hạnh phúc.

Trong khi Phương Tử Ninh đang trải qua giấc mộng rất ngọt ngào, thì Lâm Hạo Vũ lại mất ngủ trong chính căn nhà quen thuộc của mình.

Ngồi ở bàn làm việc, cầm văn kiện trong tay, nhưng không một chữ nào lọt vào trong đầu hắn.

Chán nản, hắn để văn kiện xuống, mở ngăn kéo ra, bên trong chính là tấm hình chụp Phương Tử Ninh lúc đi du lịch Nhật Bản. Thật ra hắn phải cảm ơn người đàn ông Nhật Bản đó, đã lưu lại cho hắn khoảnh khắc tuyệt vời này.

Trong hình, Phương Tử Ninh đang nhìn hắn cười, nụ cười tự nhiên đến như vậy. Ngón tay thon dài khẽ vuốt khuôn mặt cô lướt qua làn môi đỏ mọng của cô trong hình. Ngay lúc này, hắn không thể làm gì khác hơn là nhìn ngắm cô qua hình và quyến luyến nụ cười của cô.

Nếu như ban đầu hắn dũng cảm chiếm đoạt lấy tình yêu của chính mình, thì hôm nay hắn cũng không cần nhìn tấm hình với tinh thần chán nản. Nhưng, hắn yêu cô, hắn không hy vọng tình yêu của hắn sẽ trở lại buột cô.

Không thể suy nghĩ nữa, trời sắp sáng rồi. Hắn cố không chế những suy nghĩ miên man trong đầu, nằm lên giường, nhưng hai mắt lại chăm chăm nhìn lên trần nhà, ngẩn người.

Đến khi bên cửa sổ xuất hiện ánh bình minh đầu tiên, trần trọc trở mình một hồi lâu, Lâm Hạo Vũ mới một mắt ngủ thiếp đi.

Khi Lâm Hạo Vũ tỉnh lại, đồng hồ đã chỉ mười giờ.

Hắn vội vàng rời giường, sửa sang lại chính mình, lái xe đến công ty.

Vừa vào đến phòng làm việc, thấy Đường Duyệt đang ngồi giữa ghế salon uống trà.

“Tôi nghĩ, không phải tôi trả tiền lương chỉ để mời nhân viên tới uống trà.” Lâm Hạo Vũ dựa vào tường nói.

“Ông chủ, đã hết giờ làm việc rồi. Khó có được nửa phút rảnh rỗi, lên uống một ngụm trà cũng không có gì quá đáng đi!” Đường Duyệt tiếp tục ăn bánh ngọt của mình, uống Hồng Trà của mình, cũng không quay đầu nhìn Lâm Hạo Vũ một cái.

Tiếp theo hắn giơ cái ly cao khỏi đầu, “Có muốn tới đây uống một ly hồng trà thượng hạng?”

Lâm Hạo Vũ đi tới, ngồi vào bàn, đối diện Đường Duyệt.

Đường Duyệt đem một ly Hồng Trà đẩy tới trước mặt hắn.

“Tôi thật sự không hiểu anh, yêu cô ấy thì nên nói với cô ấy! Để đến nỗi bây giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ.” Đường Duyệt mở miệng ném ra một câu giống như mìn nổ.

Tay Lâm Hạo Vũ đang bưng ly trà khựng lại một chút.

Tại sao Đường Duyệt cũng biết tâm sự của hắn, duy chỉ có cô là mơ hồ không biết?

“Yêu một người, có phải là nên cho cô ấy biết không? Thời còn ở đại học anh dạy tôi như thế.” Đường Duyệt nhìn chòng chọc Lâm Hạo Vũ nói. Không hiểu tại sao khi sự tình xảy ra trên người hắn thì hắn lại trở nên thiếu quyết đoán như thế.

“Duyệt, anh không hiểu được, nói với cô ấy sẽ làm cô ấy bối rối hoặc cảm thấy nặng nề. Cô ấy còn trẻ, nên được tự do theo đuổi cuộc sống của mình, và tôi chỉ có thể chờ đợi cô ấy lớn lên mà thôi, chờ đến khi cô ấy hiểu tình yêu là gì.” Lâm Hạo Vũ chăm chú nhìn những lá trà lơ lửng trong ly nước nói.

“Tôi không hiểu anh đang lý luận cái quái quỷ gì, tôi chỉ biết yêu một người thì nên độc chiếm cô ấy, để cho thế giới của cô ấy vì anh mà xoay chuyển. Anh có thể khẳng định, anh cứ chờ đợi, kết quả cuối cùng sẽ là gì không?”

Lâm Hạo Vũ cười nhẹ, nếu giống như Đường Duyệt nói, vậy tình yêu sẽ trở nên quá hẹp hòi, ích kỷ, hắn không cách nào đối đãi với Tử Ninh như vậy được.

Nhìn nụ cười chua xót của Lâm Hạo Vũ, Đường Duyệt quyết định, anh ta phải giúp hắn, nhất định phải giúp. Nếu không, hắn chỉ biết đứng nhìn người khác vui vẻ, hạnh phúc; còn mình lại đau khổ không dứt.

Kết thúc kỳ thi tuyển sinh, cảm giác thật tự do, thoải mái.

Phương Tử Ninh cầm sách vở đi ra khỏi phòng thi, hít sâu một hơi, cô bước nhanh chân đến trạm điện thoại công cộng, muốn chia sẻ tâm trạng thoải mái của mình với Lâm Hạo Vũ.

Tại sao cô chỉ muốn chia sẻ niềm vui với hắn? Đáp án của cô dĩ nhiên là: hắn khích lệ cô, hơn nữa còn tặng hoa cho cô, khiến trong lòng cô cảm thấy vui vẻ, nên cô mới làm bài tốt như vậy.

“Tử Ninh.” Bốn nữ sinh ở tiệm ăn sáng ngày hôm đó lại xông tới.

“Này, thi như thế nào?” Phương Tử Ninh ở trong lòng kêu khổ, bị họ quăn lầy, trong thời gian ngắn không thể thoát thân được.

“Tử Ninh, tuần sau diễn ra lễ tốt nghiệp, bạn có muốn mời Lâm Hạo Vũ không?” Sở Lâm là người đầu tiên đặt câu hỏi. Nhưng cô hỏi không phải vì muốn gặp trai đẹp, mà là vì bạn tốt mơ hồ trước mắt này.

Cô cảm thấy so với Lâm Hạo Vũ, Trần Kiến Hi thích hợp với Phương Tử Ninh hơn.

“Đúng nha, mời anh ấy đi!” Một người khác cũng nói.

“Chúng tớ sẽ giúp bạn tiếp đón anh ấy.”

Bốn nữ sinh vây quanh Phương Tử Ninh, mỗi người một câu thay nhau nói, trong lòng cầu xin có thể gặp lại người đàn ông đẹp trai đó một lần.

Hạo Vũ thật sự tốt số như vậy sao? Nếu không tại sao mọi người đều yêu thích theo đuổi hắn? Điều này làm Phương Tử Ninh không vui.

“Được, tớ sẽ nói với anh ấy.” Phương tử Ninh dè dặt cảm giác khó chịu trong lòng, nói.

“Tử Ninh.” Giọng nói Trần Kiến Hi vừa đến thì người cũng xuất hiện, hắn kéo tay Phương Tử Ninh đi đến phòng thể dục, không quan tâm cô và bạn bè đang bàn luận cái gì.

Phương Tử Ninh ngoan ngoãn đi theo. Xem ra hôm nay tâm trạng Trần Kiến Hi không tốt, phải chăng thi rớt rồi? Không phải chứ? Thành tích của hắn tốt như vậy mà!

Dừng lại ở phòng thể dục, Trần Kiến Hi nhìn Phương Tử Ninh chất vấn: “Buổi tối trước ngày thi, em đi nơi nào?” Hắn gọi điện thoại đến nhà cô, nhưng người nhà cô lại nói cô vẫn chưa về.

“Em cùng bạn ra ngoài đi dạo.” Phương Tử Ninh dè dặt nói.

“Bạn nào?” Nhìn bộ dáng sợ hãi của Phương Tử Ninh, Trần Kiến Hi nhăn mày lại, cảm thấy không vui.

Hắn đáng sợ thế sao? Cô là bạn gái của hắn, không cần phải đưa bộ dáng run rẩy như thế ra trước mặt hắn.

“Anh không biết đâu.” Phương Tử Ninh cúi đầu không dám nhìn Trần Kiến Hi.

12. Chương 12

“Tại sao không ngẩng đầu lên nhìn anh?” Trần Kiến Hi không chịu nổi gằm nhẹ.

Phương Tử Ninh hốt hoảng ngẩng đầu, những giọt nước mắt ủy khuất đã bắt đầu tràn ra.

Tình yêu phải ngọt ngào như mật ong, tại sao tình yêu của hắn khiến cô cảm thấy đắng ngắt như trà đặc?

Phương Tử Ninh không dám nói lời nào, cô sợ vừa mở miệng nước mắt sẽ rơi xuống.

“Tử Ninh.” Trần Kiến Hi nhìn Phương Tử Ninh đang trốn tránh hắn.

Hắn không muốn hét lên với cô, thật không muốn, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng luống cuống của cô hắn liền tức giận, tức giận cho tình yêu của mình, tức giận vì mình không thể chiếm được trái tim cô.

“Đừng khóc, có được hay không?” Trần Kiến Hi giơ tay lên, lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt Phương Tử Ninh.

Trần Kiến Hi không nghĩ tình cảm của bọn họ lại phát triển theo chiều hướng này. Hắn thật lòng thích cô, không nghĩ tới tình yêu của hắn lại mang đến cho cô sự sợ hãi và uất ức như thế.

“Anh đưa em về nhà.” Trần Kiến Hi cầm tay Phương Tử Ninh, dắt cô ra khỏi phòng thể dục.

Đêm đã khuya, nằm trên giường, Phương Tử Ninh trần trọc, xoay qua xoay lại, không thể nào ngủ được. Cảm điện thoại trên đầu giường muốn gọi cho Lâm Hạo Vũ, chần chờ hồi lâu, cuối cùng vẫn để xuống.

Người trong nhà cũng biết cô không vui, nhưng cũng thức thối thời không hỏi, cho rằng cô buồn bởi vì thi rớt.

Thật ra thì cô thi rất tốt, chẳng qua cô chỉ muốn tìm một người để chia sẻ những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Trong lúc cô đang do dự, chuông điện thoại vang lên.

“Alo” Phương Tử Ninh buồn bã nhận điện thoại, lên tiếng.

“Tử Ninh, là tôi.” Điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Lâm Hạo Vũ.

Hắn đang chờ điện thoại của cô, nhưng chờ rất lâu vẫn không thấy cô gọi đến, cuối cùng hắn không nhin được gọi cho cô, hi vọng sẽ không quấy rầy cô.

“Hạo Vũ.” Cuối cùng cũng nghe được giọng nói của hắn, Phương Tử Ninh gần như muốn khóc.

“Có gì muốn nói với tôi sao?” Lâm Hạo Vũ bình tĩnh hỏi. Hắn không xác định được cô thi như thế nào, cho nên, hắn hỏi như vậy. Nếu cô muốn, dù thi không tốt cũng có thể nói hết với hắn, hắn sẵn lòng làm thánh giả của cô.

“Thật ra sau khi thi xong, liền muốn gọi điện thoại cho anh. Vốn là tâm trạng của tôi rất tốt, tôi rất muốn cùng anh chia sẻ tâm trạng của mình.”

Phương Tử Ninh cầm điện thoại dừng một chút, cô không biết Hạo Vũ có muốn nghe cô nói không, nước mắt bắt đầu rơi.

Cô dời điện thoại ra xa, sau khi điều chỉnh lại giọng nói của mình, mới hỏi: “Hạo Vũ, anh vẫn còn ở đó sao?”

“Đúng vậy, tôi đang nghe.” Lâm Hạo Vũ dè dặt giọng nói.

“Tôi bị Kiến Hi dẫn tới phòng thể dục, anh ta hỏi tôi buổi tối trước ngày thi đi đâu, tôi không dám nói thật, tôi sợ anh ta, thậm chí tôi còn không dám nhìn anh ta nữa. Sau đó anh ta hét lên với tôi, tôi cảm thấy tủi thân lắm, cảm giác mình thật muốn khóc, nhưng tôi đã cố gắng cầm được nước mắt, không để nó chảy xuống.” Phương Tử Ninh đem chuyện xảy ra buổi chiều kể lại rất lộn xộn.

Đầu kia điện thoại không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có tiếng hít thở khe khẽ.

“Hạo Vũ, tôi nói với anh những chuyện như thế này, anh có cảm thấy phiền lòng không?”

“Tôi đang nghe.” Càng nghe càng thấy đau lòng. Nếu là hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để cho cô uất ức, khổ sở như thế.

“Hạo Vũ, tôi cảm thấy yêu anh ta mệt mỏi quá, thậm chí tôi còn muốn chạy trốn để không nhìn thấy anh ta nữa. Hạo Vũ, anh có nghe tôi nói không?” Bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng ồn ào, Phương Tử Ninh dừng lại hỏi.

“Tử Ninh, điện thoại di động của tôi hết pin rồi.” đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói yếu ớt của Lâm Hạo Vũ.

” Bây giờ anh ở đâu?”

“Tôi ở dưới lầu nhà em.”

“Lên nhà ngồi một chút được không?” Hắn thật sự đang ở dưới lầu nhà cô dùng di động nghe cô than vãn?

“Không, muộn quá rồi.” Lâm Hạo Vũ vừa nói xong câu đó, điện thoại liền mất liên lạc.

Bóng đêm đã dày đặc, hắn cũng nên rời đi.

Lâm Hạo Vũ quỳn luyến nhìn thoáng qua cửa nhà cô lần nữa, ngạc nhiên phát hiện có một người đang hướng về phía hắn chạy tới, hắn giang rộng cánh tay, ôm thân thể nhỏ bé của cô vào lòng.

“Em đã khóc.” Lâm Hạo Vũ đau lòng nhìn hai mắt cô sưng đỏ, gơ tay lên vuốt mái tóc bị gió thổi loạn của cô.

“Sao anh không nói sớm anh đang ở đây?” Phương Tử Ninh lui về phía sau một bước mới nhìn đến khuôn mặt của Lâm Hạo Vũ. Không biết tại sao, cô lại muốn khóc. Kỳ lạ, cười mới đáng yêu chứ, sao cô lại có nhiều nước mắt như vậy?

“Tại sao lại khóc nữa?” Lâm Hạo Vũ nhẹ nhàng lau nước mắt của cô.

Giờ phút này, Phương Tử Ninh chỉ muốn ở trong ngực hắn khóc một trận cho đã.

Khóc một hồi lâu, Phương Tử Ninh từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên.

“Em muốn đi ngắm sao.” Cô nhìn lên bầu trời đầy sao nói.

Lâm Hạo Vũ mở cửa xe, thực hiện một động tác mời. Đối với yêu cầu của cô, hắn chưa bao giờ tính toán sẽ từ chối.

Hai người lái xe lên tới đỉnh núi, ngồi trên ghế đá, nhìn cảnh đêm. Thành phố nhộn nhịp ánh đèn cùng bầu trời đầy sao đang hòa quyện vào nhau thật đẹp.

Ngẩng đầu đếm sao, thấy mỗi cổ, Phương Tử Ninh dứt khoát dựa đầu vào vai Lâm Hạo Vũ tiếp tục đếm.

“Hạo Vũ, em nghe người ta nói, mỗi ngôi sao đại diện cho sinh mạng của một người, anh xem ngôi sao kia là của em hay của anh?” Phương Tử Ninh đếm đến một mớ, cuối cùng lại hỏi một vấn đề rất ngớ ngẩn. Dù sao ở trước mặt Lâm Hạo Vũ, cô không lo lắng sẽ bị giễu cợt.

Đúng vậy, em là một ngôi sao, là ngôi sao thấp sáng cuộc đời của anh. Nhưng những lời này Lâm Hạo Vũ chỉ có thể tự nhủ. Cho nên hắn chỉ nhìn cô cười một cái.

Mặc dù là mùa hè, nhưng trên đỉnh núi, khi gió thổi vẫn hơi se lạnh, hắn cởi áo khoác, khoác lên cơ thể gầy ốm của Phương Tử Ninh.

“Cám ơn, Hạo Vũ, anh thật tốt!” Phương Tử Ninh vuốt ve áo khoác nói. Áo khoác mang theo nhiệt độ cùng hơi thở ấm áp của hắn, bao quanh cô, loại cảm giác này làm cô rất an tâm, như suối nước nóng vào mùa đông thật hấp dẫn.

“Hạo Vũ, em không thích hợp làm bạn gái của Kiến Hi! Mặc dù anh ta là bạn trai em, nhưng em thà rằng nói chuyện với anh, chứ không muốn ở cùng với anh ta.” Phương Tử Ninh vừa nói vừa nghịch nút áo khoác của hắn.

“Tại sao?” Lâm Hạo Vũ lập tức nín thở hỏi.

“Em cũng không biết.”

Nhìn vẻ mặt bối rối của cô, Lâm Hạo Vũ thở dài, thuyết phục chính mình nên kiên nhẫn. Thế là hỏi: “Tâm trạng đã tốt chưa?”

“Tốt hơn nhiều!” Phương Tử Ninh gật đầu.

“Phải trở về thôi.” Lâm Hạo Vũ nhìn Phương Tử Ninh nói, đưa cô về chỗ đỗ xe.

Vừa lên xe, Phương Tử Ninh liền bắt đầu mơ màng ngủ.

Đến nhà cô, tắt máy, Lâm Hạo Vũ quay đầu, nhìn Phương Tử Ninh đang ngủ say, không đành lòng kêu cô dậy.

Hắn ước ao rằng, mỗi sáng sau khi thức dậy, người đầu tiên hắn nhìn thấy sẽ là cô! Ngón tay thon dài khẽ vuốt qua đôi mắt đang nhắm chặt của cô, ánh mắt dừng lại ở đôi môi quyến rũ đỏ như cánh hoa hồng, cuối cùng, hắn không cầm lòng được cúi đầu, hôn lên môi cô, một nụ hôn đầy cảm xúc.

Trong giấc mộng, Phương Tử Ninh ưm một tiếng. Giấc mộng rất ngọt ngào, cô mơ thấy Hạo Vũ hôn cô. . . .

Cô dần dần tỉnh lại, tay không tự giác xoa nhẹ đôi môi đỏ mọng, nơi đó hình như còn lưu lại hơi thở ấm áp của hắn.

“Tử Ninh, đến nhà rồi.” Lâm Hạo Vũ âu yếm nhìn dáng vẻ còn đang buồn ngủ của cô.

Phương Tử Ninh vươn vai, cười với hắn, sau đó xuống xe.

Lâm Hạo Vũ cũng xuống theo, đưa Phương Tử Ninh vào đến cửa rồi mới rời đi.

Vào trong nhà, đóng cửa lại, Phương Tử Ninh mới nhớ tới yêu cầu của các bạn học.

Ngày mai đi, ngày mai lại đi tìm hắn!

13. Chương 13

Sáng hôm sau, sau khi thức dậy, Phương Tử Ninh liền chạy thẳng tới cao ốc Trung Nhật. Cô tự nói với mình, bởi vì đáp ứng yêu cầu của bạn học, cho nên cô mới vội vàng tìm đến Lâm Hạo Vũ.

“Chào cô bé, chúng ta thật là có duyên.”

Cô vừa mới đến Cao ốc Trung Nhật, liền gặp ngay Đường Duyệt xông tới trước mặt,

“Đúng nha.” Phương Tử Ninh cũng cười.

“Anh có lời muốn nói cùng em.” Đường Duyệt thu hồi vẻ cà lơ phất phơ, trở lại bộ dáng bình thường, nghiêm túc nói.

“Nhưng em có việc tìm Hạo Vũ.”

“Việc anh muốn nói với em chính là chuyện liên quan đến Hạo Vũ. Đi thôi, cô bé.” Đường Duyệt đi về phía thang máy, hẳn chắc chắn Phương Tử Ninh sẽ đi với hắn.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán, cô đã bước nhanh đuổi theo hắn.

“Hạo Vũ thế nào?” Vừa bước vào trong thang máy, Phương Tử Ninh ngay lập tức hỏi.

“Tới nơi rồi hãy nói.” Thang máy đến nơi, Đường Duyệt tiến vào phòng làm việc.

“Rất quan trọng sao?” Phương Tử Ninh đóng cửa phòng làm việc.

Nét mặt Đường Duyệt có vẻ nghiêm trọng, khiến trái tim cô như treo trên không trung, hi vọng đừng giống như các phim truyền hình thường hay diễn. Hạo Vũ bị bệnh nan y.

“Chuyện hôm nay anh nói với em, em phải đảm bảo không được nói lại cho bất kỳ người nào khác, bao gồm cả Hạo Vũ” Đường Duyệt nghiêm túc nói.

Đâu phải chuyện đùa, nếu để Hạo Vũ biết hắn trêu đùa anh ta như vậy, anh ta không đem đầu hắn vụn xuống làm bóng đá mới là lạ.

“Em bảo đảm.” Phương Tử Ninh cảm thấy bất ổn trong lòng.

“Hạo Vũ gần đây rất khổ tâm.” Đường Duyệt nói xong một câu sau đó cố tình dừng lại.

Phương Tử Ninh dùng sức gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý. Cô cũng cảm thấy gần đây Hạo Vũ có vẻ rất buồn bã.

“Bởi vì anh ta phát hiện mình chỉ có hứng thú với đàn ông, anh ta sợ nếu tin này truyền ra ngoài sẽ làm danh tiếng của tập đoàn Trung Nhật bị tổn thương nghiêm trọng.” Đường Duyệt nghiêm trang nói.

Cái gì? Có hứng thú với đàn ông? Cái đó đúng. Là đồng tính luyến ái chứ? Phương Tử Ninh thất kinh, tin tức này so với việc Hạo Vũ bị bệnh nan y càng làm cô khiếp sợ hơn.

Chuyện như vậy tại sao lại xảy ra trên người hắn? Nếu là người khác, cô nhất định sẽ không phản đối, cũng không kỳ thị, bởi vì đây là quyền tự do cá nhân của mỗi người. Nhưng đó lại là Lâm Hạo Vũ, thì vấn đề trở nên khác rồi.

Tại sao không thích phụ nữ, lại đi thích đàn ông? Hạo Vũ sẽ thế nào. Phương Tử Ninh luống cuống suy nghĩ.

“Lúc còn đi học, anh ta cũng không thích phụ nữ, anh ta chưa hề đụng đến bất kỳ người phụ nữ nào. Gần đây anh ta mới phát hiện, thì ra mình thích đàn ông.” Đường Duyệt thêm mắm dặm muối, chỉ mong hiệu quả càng giống thật càng tốt.

“Không đúng, anh ấy đã từng hôn em.” Phương Tử Ninh nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt hắn, hắn liền hôn cô. Nếu hắn có khuynh hướng đồng tính luyến ái, thì sẽ không hôn cô mới đúng.

Ách! Đường Duyệt thật không nghĩ tới, người bảo thủ như Lâm Hạo Vũ lại triển khai hành động nhanh như vậy.

“Có thể là anh ta cố gắng làm ình giống như một người bình thường khác!”

“Nói cũng phải, thời gian đi du lịch Nhật Bản, em và anh ấy đã chung giường chung gối cả đêm, nhưng cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.” Khi đó cô còn cho rằng, chắc tại vóc dáng của mình không thể khiến hắn nổi lên thú tính được, bây giờ suy nghĩ lại, mới biết căn bản hắn không có hứng thú với phụ nữ.

Ôi trời ơi! Đường Duyệt thật sự khâm phục Lâm Hạo Vũ đến muốn rạp đầu xuống đất luôn, kiếp trước nhất định hắn là Liễu Hạ Huệ rồi.

“Em có thể giúp gì được cho anh ấy?” Phương Tử Ninh hỏi.

“Hiện tại chỉ có em mới có thể giúp anh ta thôi, bởi vì anh ta không bài xích khi em đến gần.” Đường Duyệt phát hiện Phương Tử Ninh thật dễ dàng bị lừa gạt.

“Em nên làm thế nào?” Phương Tử Ninh hăng hái vì mình có thể giúp hắn.

“Em nên lợi dụng ưu điểm của bản thân, đánh thức khuynh hướng giới tính bị lệch lạc của anh ta, điều chỉnh lại cho đúng, hãy cho anh ta biết thân thể của phụ nữ so với đàn ông hấp dẫn hơn nhiều.”

Thượng Đế ôi, xin khoan thứ cho con, con chỉ muốn giúp họ mà thôi, động cơ của con chính là muốn tốt cho họ nha.

Nhìn Phương Tử Ninh khẩn trương như vậy, chắc chắn cô cũng có tình cảm với Hạo Vũ.

“Em biết rồi.” Vì bạn bè, Phương Tử Ninh dù phải lên núi đao xuống biển lửa quyết không chối từ. Cô đã từng nói, cô có thể vì hắn mà lao vào nước sôi lửa bỏng cũng không màng.

“Em nhất định phải giúp anh ta, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, anh ta sẽ thân bại danh liệt, em cũng không nhẫn tâm nhìn anh ta bị như thế chứ?” Đường Duyệt cố ý gợi lên lòng từ tâm của Phương Tử Ninh.

“Em đồng ý với anh, nhất định sẽ giúp anh ấy.” Cô đợi lát nữa sẽ đi hỏi hắn, tại sao có rất nhiều phụ nữ đẹp lại không hứng thú, lại đi hứng thú với đàn ông?

“Em đi đâu?” Đường Duyệt kéo Phương Tử Ninh đang rất tức giận hỏi. Nhìn bộ dáng của cô giống như muốn đi chất vấn Hạo Vũ.

“Em muốn đi gặp anh ấy, mắng anh ấy một trận, mắng cho anh ấy tỉnh ra.” Thật càng nghĩ càng giận, nhưng cô cũng không biết mình đang giận cái gì.

“Không thể. Hiện tại anh ta đã đủ khổ tâm rồi, anh ta cũng cố gắng muốn ình trở nên bình thường, chứ không muốn như vậy. Vì tự ái của anh ta, em không được ở trước mặt anh ta nói ra bốn chữ “đồng tính luyến ái”, biết chưa?”

Chuyện đùa sao, cô đi mắng anh ta, vậy mọi chuyện đều lộ hết rồi? Hắn còn chuyện gì để chơi đùa nữa sao?

“Ừ ha! Em thật sự là quá nông cạn rồi.” Phương Tử Ninh gõ gõ đầu của mình nói.

Đường Duyệt trợn trắng mắt nhìn ông trời. Không chỉ cạn nghĩ, mà còn ngây thơ, đơn thuần thái quá. Bất quá, Hạo Vũ thích là tốt rồi.

“Em đi trước.” Phương Tử Ninh đeo ba lô trên lưng đi ra ngoài.

Đi tới phòng làm việc của Lâm Hạo Vũ, thư ký của hắn đang bận rộn, Phương Tử Ninh lễ phép nói với thư ký: “Xin lỗi, tôi muốn gặp tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc ở trên lầu.” Thư ký ngẩng đầu lên, nói xong lại cúi đầu xuống, miệt mài làm việc.

Phương Tử Ninh lên lầu, không hiểu tại sao ở đây đã có phòng làm việc rồi mà trên lầu lại cũng có.

Đẩy đẩy cửa, phát hiện cửa chỉ khép hờ, mở cửa đi vào. Nhìn cách bài trí trong phòng có thể thấy được, nơi này không phải phòng làm việc mà là phòng sinh hoạt, nghỉ ngơi.

Phương Tử Ninh nhìn quanh một chút, vừa nhìn vào cửa phòng, đã thấy Lâm Hạo Vũ không mặc áo nằm ở trên giường, một người đàn ông khác đang xoa bóp cho hắn.

Trong thời gian làm việc, hơn nữa còn ở công ty, không khóa cửa mà bọn họ lại tùy tiện anh em ở đây?

“Hai người đang làm gì đấy?” Phương Tử Ninh tức giận hét lên.

Hai người đàn ông cùng lúc xoay người lại.

Lâm Hạo Vũ đã đẹp trai rồi, mà người đàn ông này cũng đẹp trai không kém, khó trách sẽ hấp dẫn lẫn nhau.

Cô gái kia sao nhìn mình giống như đang bắt gian tại trận thế? Người đàn ông xoa bóp cho Lâm Hạo Vũ thật sự không nghĩ ra, tại sao cô gái kia lại có biểu tình như thế.

Nhìn vẻ mặt sững sờ của hai người đàn ông, Phương Tử Ninh càng thêm khẳng định sự xuất hiện của cô đã phá hoại chuyện tốt của họ.

Tháo ba lô, cô đi đến bên giường ngồi xuống, cúi đầu nhìn Lâm Hạo Vũ : “Hạo Vũ, anh không giới thiệu người này cho em biết một chút sao?”

“Anh ta là bạn của anh, Hà Tử Bình.” Kỳ quái! Sao trong đôi mắt cô như có hai ngọn lửa đang bùng cháy?

“Xin chào, tôi tên là Phương Tử Ninh.” Phương Tử Ninh quay đầu nhìn Hà Tử Bình nói, trong mắt không có một chút thân thiện, chỉ có sự cảnh cáo.

Hà Tử Bình ngạc nhiên vì ánh mắt rất không thân thiện của cô. Hắn đã gặp cô lần nào chưa? Nhanh chóng nhớ lại lần nữa, chưa từng gặp qua a!

Phương Tử Ninh nhìn phản ứng của Hà Tử Bình, coi như là chốt dạ đi, không để ý tới hắn nữa, quay đầu lại nhìn Lâm Hạo Vũ nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo có được không?” Cô nhất định không cho họ có thêm cơ hội ở cùng một chỗ.

“Nhưng anh đang đi làm.” Lâm Hạo Vũ thật sự đoán không ra Phương Tử Ninh đang có ý đồ gì.

“Biết phải đi làm, lại vẫn ở chỗ này cùng anh ta. . . .” Vốn muốn nói anh em em, nhưng suy nghĩ đến lòng tự trọng của Lâm Hạo Vũ, nên vội vàng ngừng lại.

Cô quay đầu lại trợn mắt liếc Hà Tử Bình, ánh mắt hàm ý cảnh cáo.

14. Chương 14

Cô bé này hình như có chút hiểu lầm gì đó về hắn! Hà Tử Bình buồn cười nghĩ. Sau đó hắn hết sức biết ý mà rời đi.

Thấy Hà Tử Bình đi ra ngoài, Phương Tử Ninh giận dữ nhìn Lâm Hạo Vũ.

“Anh ở đây làm gì hả?” Cô nhìn lưng Lâm Hạo Vũ, thật rất muốn đánh hắn một trận.

“Tử Bình đang giúp anh mát-xa.” Lâm Hạo Vũ nhìn nét mặt tức giận của Phương Tử Ninh ngỡ ngác, không hiểu mình chọc giận cô lúc nào. Bởi vì thức đêm nhiều nên hắn bị đau vai, Tử Bình giúp hắn mát-xa một chút, không hiểu Tử Ninh tức cái gì.

“Ách, ý của em là.” Chống lại ánh mắt khó hiểu của Lâm Hạo Vũ, Phương Tử Ninh mới phát hiện cô quên kìm nén cơn giận của mình.

Cô tới là để giúp hắn lấy lại khuỷu hướng giới tính bình thường, chứ không phải tới để trách móc hắn à!

“Em giúp anh.” Cô đứng lên, cuộn ống tay áo lại.

“Không cần.” Lâm Hạo Vũ từ chối ý tốt của Phương Tử Ninh, cầm bộ quần áo bên cạnh mặc vào.

Để cô mát-xa, nói không chừng sẽ bị trật khớp xương, hơn nữa, như vậy thì thân mật quá, hắn sợ mình không khống chế được cảm xúc, sẽ gây tổn thương cho cô.

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Không sao, cô sẽ tận dụng cả kỳ nghỉ hè này, Phương Tử Ninh tự động viên mình.

“Chuyện gì?” Lâm Hạo Vũ đứng trước mặt cô hỏi, quan sát tỉ mỉ nét mặt của cô, muốn tìm ra một chút manh mối.

“Sở Lâm và bạn học nhờ em mời anh tham gia dạ hội tốt nghiệp vào tuần sau.” Phương Tử Ninh nói một hơi, sau đó nhìn Lâm Hạo Vũ, hi vọng hắn có thể nhanh chóng đồng ý.

Tử Ninh, tại sao không nói là em mời anh? Trong lòng Lâm Hạo Vũ thở dài một hơi.

“Xin lỗi, anh rất bận.” Hắn không đi, bởi vì hắn không muốn nhìn thấy cô cùng Kiến Hi ở bên nhau, chuyện này khiến hắn không chịu được.

Nếu như Phương Tử Ninh vẫn có chút nghi vấn về việc hắn có đồng tính luyến ái hay không, thì thời điểm này, cô càng thêm khẳng định. Bởi bình thường hắn chưa bao giờ từ chối yêu cầu của cô, thế nhưng lần này hắn lại thẳng thắn từ chối.

“Hạo Vũ, xin anh đấy.” Phương Tử Ninh đứng lên, đôi tay vòng quanh cổ Lâm Hạo Vũ, cơ thể lắc qua lắc lại, nũng nịu nói.

Cô biết cô đang làm gì sao? Tầm mắt Lâm Hạo Vũ lướt qua vẻ mặt mềm mại đang cầu xin của cô, rơi vào chiếc giường lớn sau lưng cô. Cô thật sự yên tâm về hắn sao?

Lâm Hạo Vũ cười khổ, thu hồi tầm mắt, muốn kéo tay Tử Ninh ra, Phương Tử Ninh phát hiện được ý đồ của Lâm Hạo Vũ, không nói không rằng càng ôm chặt lấy hắn không buông.

“Làm ơn, nể mặt em có được hay không?”

Ngăn cách bởi chiếc áo mỏng, hắn gần như bị Phương Tử Ninh không biết trời cao đất rộng này khiêu khích làm cả người như bốc cháy. Bất đắc dĩ, hắn gật đầu một cái.

“Em biết anh tốt với em nhất mà.” Phương Tử Ninh hài lòng, giữ hai má Lâm Hạo Vũ, dùng sức hôn thật mạnh.

Cử chỉ của cô thật đáng yêu, cuối cùng Lâm Hạo Vũ không kìm nén được cảm xúc, giữ cô lại, môi áp lên môi cô rất chuẩn xác, đó là động tác hắn muốn làm với cô nhất vào lúc này

Trần trọc vuốt ve môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong khoang miệng, dây dưa rồi cuốn lấy đầu lưỡi đang kinh ngạc của cô, đem sự khao khát mấy tháng qua dồn toàn bộ vào nụ hôn này, truyền hết cho cô.

Trong nhất thời, trong đầu Phương Tử Ninh cảm thấy trống rỗng.

Đã rất lâu rồi, Hạo Vũ không có hôn cô, thật hoài niệm! Cô cảm thấy nụ hôn này khác rất nhiều so với nụ hôn trước kia, ngọt ngào khiến cô gần như chết đuối, trái tim không khống chế được đập loạn .

Cô chống tay vào trước ngực Lâm Hạo Vũ, phát hiện nhịp tim hắn cũng đập loạn giống như cô.

Nụ hôn mê đắm khiến cho hai người ngã xuống giường, Lâm Hạo Vũ xoay người ôm Phương Tử Ninh, không muốn Phương Tử Ninh chịu đựng trọng lượng của hắn.

Nụ hôn này làm trái tim hắn sống lại một lần nữa, cô không kháng cự nụ hôn này, hơn nữa còn rất hòa nhập, có lẽ, trong lòng của cô, đã có một vị trí nhất định cho hắn.

Hạo Vũ cảm thấy rất thỏa mãn! Cả người Phương Tử Ninh đang dựa trước ngực hắn, thiết tha đáp lại nụ hôn của hắn.

Cuối cùng, Lâm Hạo Vũ không thể không đẩy nhẹ Phương Tử Ninh ra, đứng dậy đi ra cửa phòng.

Tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ không kiểm soát được cảm xúc của mình. Bây giờ không phải là lúc, khi cô chưa hiểu rõ tình cảm của mình đặt ở đâu, thì hắn không thể xâm phạm cô.

Nằm ở trên giường, Phương Tử Ninh nhìn bóng lưng của Lâm Hạo Vũ rời đi, cảm xúc trong lòng lẩn lộn.

Tại sao hắn lại đồng tính luyến ái? Tại sao hắn không thích phụ nữ? Hắn đồng tính luyến ái nhưng sao vẫn muốn hôn cô? Là vì tình cảnh mập mờ vừa rồi nên tìm lý do để khóa lấp chăng?

Không được, bất luận thế nào, cô nhất định phải giúp hắn trở về bình thường.

Phương Tử Ninh đứng dậy đi tới giữa phòng, ngồi xuống bên cạnh Lâm Hạo Vũ.

“Muốn uống cái gì?” Lâm Hạo Vũ gần như theo phản xạ, ngay lập tức đứng lên, đi về phía tủ lạnh.

Như vậy mà cô còn dính lấy hắn, hắn thật sự muốn đi phòng tắm tắm nước lạnh rồi!

Phương Tử Ninh thấy Lâm Hạo Vũ có vẻ trốn tránh, kêu thầm không ổn. Hắn bắt đầu ghét cô rồi sao? Cô nên làm thế nào để giúp hắn đây?

Lâm Hạo Vũ cầm hai lon coca tới, ngồi đối diện Phương Tử Ninh, mở nắp một lon đưa cho cô, chính mình cũng uống một lon, dựa vào sự mát lạnh của lon nước này hạ thấp nhiệt độ trong cơ thể hắn.

“Hạo Vũ, bất luận như thế nào, em nhất định sẽ giúp anh.” Vẻ mặt Phương Tử Ninh đau xót nhìn Lâm Hạo Vũ, nhất định cô sẽ giúp hắn, bất luận thế nào, cô tuyệt đối không từ bỏ!

“Giúp anh cái gì?” Lâm Hạo Vũ ngơ ngác nhìn Phương Tử Ninh.

Trừ tình cảm ra, hắn đâu còn việc gì cần cô phí tâm? Nhưng, nếu như tình cảm chỉ là thương hại, vậy hắn thà không cần.

“Ách, ý của em là, em có thể chia sẻ một phần công việc với anh, làm một chân chạy vặt, bưng trà, rót nước, đưa văn kiện.” Phương Tử Ninh không nghĩ tới mình sẽ đem những suy nghĩ trong lòng nói ra, vội vàng nói một tràng dài để che giấu, chỉ mong hắn sẽ không nghi ngờ.

Hơn nữa làm như vậy, hàng ngày cô có thể coi chừng hắn, không để cho hắn có cơ hội lạc lối. Phương Tử Ninh cười trộm trong lòng.

“Em thích là được rồi.” Đề nghị của Phương Tử Ninh vừa lúc trùng hợp với ý muốn của Lâm Hạo Vũ, bởi nếu như vậy, ngày ngày hắn có thể nhìn thấy cô, không cần phải chịu đựng sự khổ sở vì nhớ nhung nữa rồi.

“Vậy cứ quyết định thế đi.” Phương Tử Ninh cao hứng nói.

Lợi dụng một chút thời gian buổi trưa, Phương Tử Ninh đi ra hiệu sách mua một số cuốn sách hướng dẫn về việc làm thế nào để nam giới khôi phục lại khuynh hướng giới tính bình thường, ông chủ tiệm sách lại giới thiệu mấy quyển tiểu thuyết rất hay cho cô, để cô tham khảo.

Cám ơn ông chủ tốt bụng, Phương Tử Ninh ôm một đồng truyện lớn quay về nhà.

Trong nhà không có một người, vùi đầu ở trên giường, Phương Tử Ninh bắt đầu nghiên cứu làm thế nào giúp Lâm Hạo Vũ khôi phục lại giới tính bình thường.

Cái gì? Sắc dụ? Chuyện đó không phải chỉ xảy ra ở những cặp vợ chồng thôi sao?

Thôi kệ, bắt luận là dùng phương pháp gì, cô đều muốn thử một lần.

Vì Hạo Vũ, cô có thể làm bất cứ chuyện gì!

Nhưng vừa nghĩ tới cô sẽ trình diễn trước mặt Lâm Hạo Vũ tiết mục kích tình như thế, Phương Tử Ninh không khỏi mặt đỏ tim đập, bắt đầu tưởng tượng.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tử Ninh cất quyển tiểu thuyết vào ba lô, đeo sau lưng, đi đến Cao ốc Trung Nhật để làm việc.

Nói là đi làm, thật ra mục đích chính chính là đi giám sát Lâm Hạo Vũ.

Cô suôn sẻ đi tới phòng làm việc của Lâm Hạo Vũ, thấy hắn đang nói chuyện điện thoại.

Lâm Hạo Vũ chỉ chỉ cái ghế đối diện, để cô ngồi xuống.

Phương Tử Ninh ngồi nhìn Lâm Hạo Vũ. Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy mà lại đồng tính luyến ái, trời xanh thật không có mắt! Tin tức hắn bị đồng tính luyến ái nếu truyền ra ngoài, không chỉ danh dự của hắn bị tổn thương, sợ rằng còn có thể khiến một đám phụ nữ theo đuổi hắn tan nát cõi lòng!

“Bàn làm việc của em.” Lâm Hạo Vũ chỉ chỉ bàn làm việc phía tử hồ sơ bên kia, đó là hắn đặc biệt chuẩn bị cho cô.

“Hạo Vũ, em có thể làm gì đây?” Phương Tử Ninh hỏi, không thể cứ như giám thị mà ngồi đây nhìn chòng chọc vào hắn được.

“Em thích làm cái gì thì làm cái đó.” Lâm Hạo Vũ vừa trả lời, vừa vùi đầu vào phê duyệt đồng văn kiện trên bàn còn cao hơn cả đầu hắn.

Phương Tử Ninh không quấy rầy Lâm Hạo Vũ nữa, cô lấy tiểu thuyết ra bắt đầu xem.

15. Chương 15

Lâm Hạo Vũ thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Phương Tử Ninh một chút, thấy cô đang tập trung đọc sách, cũng đem toàn bộ sức lực vùi đầu vào công việc.

Hắn tưởng rằng cô muốn tới giúp hắn nhất định là có ý đồ, hiện tại thấy cô đang lặng lẽ đọc sách, cũng thấy yên tâm.

Nên làm việc này, phải không? Trên phim ảnh thường chiếu những cảnh như thế này. Phương Tử Ninh nghiên cứu đoạn miêu tả kia thật lâu, quyết định trực tiếp thử nghiệm một lần, chắc không có vấn đề gì.

Nhìn Lâm Hạo Vũ đang hết sức chăm chú vùi đầu vào công việc của mình ở bên trong, cô lặng lẽ cởi hai nút áo, kéo xuống dưới, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, xóc xóc mái tóc cho rối loạn, để nhìn mình cho có vẻ hoang dại, sau đó nhẹ nhàng đi tới.

“Hạo Vũ.” Phương Tử Ninh dịu dàng khẽ gọi, còn cố ý kéo dài âm cuối. Như vậy đủ quyến rũ đi?

“Chuyện gì?” Lâm Hạo Vũ chưa cảm giác được mối nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh, đang thận trọng xem xét dự án hợp tác trị giá hơn một tỷ đô la, nghe tiếng gọi của Phương Tử Ninh, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Phương Tử Ninh kêu trời, tại sao người đàn ông trước mắt này lại không hợp tác?

Không sao, Phương Tử Ninh sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Nghiêng người về phía trước, cô nắm cà vạt của Lâm Hạo Vũ, kéo hắn về phía mình.

Lâm Hạo Vũ bị động ngẩng đầu lên, bỗng chốc, cảnh sắc trước mắt khiến cho lòng hắn rung động một hồi.

Cô nghĩ cô đang làm cái gì? Đúng là không có dấu hiệu báo trước làm cho hắn kinh sợ!

“Hạo Vũ, anh có muốn lên giường với em không?” Phương Tử Ninh rất hài lòng khi Lâm Hạo Vũ cuối cùng cũng thấy được nỗ lực của cô, cô dịu dàng hỏi, còn nhìn hắn với ánh mắt quyến rũ, mời gọi.

Lâm Hạo Vũ đang tự hỏi, có nên quân tử giúp cái người không biết trời cao đất rộng trước mắt này cài lại nút áo không, hay là cởi hết ra, “Anh. . . .”

Người đàn ông này sao chậm chạp như thế? Phản ứng khác với những vai nam chính trong các cuốn sách kia.

Ai nha, thiếu chút nữa cô đã quên rồi, hắn “đồng tính” đấy! Phản ứng chắc chắn sẽ không giống những vai nam chính trong sách, hai mắt sáng lên ôm lấy nữ chính, đi vào trong phòng, sau đó thời gian sẽ nhảy qua sáng hôm sau.

“Anh không muốn cùng em lên giường sao?” Phương Tử Ninh không để bụng, lặp lại câu hỏi một lần nữa, tiếp tục cố gắng trêu đùa Lâm Hạo Vũ.

Khi Lâm Hạo Vũ nghe rõ câu hỏi của cô, ngay tức khắc cả người nóng ran, mặt đỏ tím đập.

“Anh làm sao vậy? Mặt sao lại đỏ như vậy?” Phương Tử Ninh thấy Lâm Hạo Vũ đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng xông vào phòng giải khát, mang một chiếc khăn ướt chạy ra.

Lâm Hạo Vũ ngửa đầu, dựa lưng vào thành ghế làm việc, mặc cho Phương Tử Ninh cầm khăn ướt lau sạch trán của hắn để làm hạ đi nhiệt độ quá nóng trong người hắn.

Trong lúc ngửa đầu, Lâm Hạo Vũ cũng đúng lúc nhìn thấy cái cằm tròn mịn của Phương Tử Ninh, từ góc độ này, cằm của cô có độ cong thật đẹp, dưới đó là chiếc cổ thon thả, xuống phía dưới nữa Lâm Hạo Vũ lại vô ý thấy được cảnh xuân trước ngực cô, dục vọng mới vừa đề xuống một lần nữa lại tăng vọt lên.

Trời! Tiếp tục như vậy nữa, bảo đảm hắn sẽ vì kìm nén quá độ mà ngưng thở.

“Có muốn đi bệnh viện hay không?” Phương Tử Ninh lo lắng nhìn bộ dáng hắn có vẻ khó chịu.

“Không cần, anh không sao.”

Hắn không biết Phương Tử Ninh bị cái gì kích thích, lại đi phô diễn những cảnh gợi cảm trước mặt hắn thế này, hay chỉ đơn giản là cô ấy cảm thấy vui vẻ?

Ai, thật là một người không biết trời cao đất rộng là gì mà, có lẽ do hắn quá nuông chiều cô rồi.

Nhắm hai mắt lại, hắn cũng cảm nhận được tâm trạng lo lắng của Phương Tử Ninh. Cô cũng rất quan tâm đến hắn đi, một cô bé ngốc nghếch như cô, đến khi nào mới có thể hiểu trái tim của hắn?

Cùng ở bên nhau, mọi cử động dù là nhỏ nhất của cô cũng thể hiện sự lệ thuộc vào hắn, nếu như hắn nhân cơ hội này nói cho cô biết, hắn yêu cô, không biết Tử Ninh sẽ phản ứng như thế nào?

Cho là hắn có vấn đề về thần kinh nên nói năng bừa bãi? Cho là hắn nói giỡn? Cho là hắn chỉ chơi đùa với cô. Đối với người ngay cả tình cảm của mình còn chưa rõ ràng, e rằng nói với cô, nửa năm sau cô vẫn còn mơ hồ.

Cảm giác mát lạnh trên đầu biến mất, mở mắt ra, hắn nhìn thấy Phương Tử Ninh đang đem khăn đi về phía phòng giải khát, thế là hắn đứng dậy, đi qua xem rốt cuộc cô đang đọc loại sách gì mà lại biết làm ra những động thái như thế.

Cầm cuốn sách cô đang mở ra trên bàn, lật một trang, lại đúng ngay trang đang mô tả một cảnh kích tình nóng bỏng.

Một cô gái luôn thuần khiết như cô, từ khi nào lại tìm những loại tiểu thuyết như thế này để đọc? Phải chăng cô đã bắt đầu chú ý tới vấn đề giới tính?

Phương Tử Ninh đi vào đúng lúc nhìn thấy Lâm Hạo Vũ đang lật xem cuốn tiểu thuyết của cô.

Nếu như hắn thích, cô sẽ mang một đồng lớn cho hắn xem, xem đến khi nào hắn tỉnh ngộ mới thôi, và cô cũng không cần phải cố gắng cực khổ như thế nữa.

“Sao em lại đọc những loại tiểu thuyết như thế này?” Lâm Hạo Vũ khép sách lại, dạy dỗ.

Thật ra hẳn không phản đối cô, dù sao cô cũng đã trưởng thành, hơn nữa đọc những loại sách như thế này có thể giúp cô tìm hiểu thêm một số vấn đề về khía cạnh tình cảm, nhưng khi đọc xong, nếu lại dùng hẳn làm thí nghiệm, vậy sống chết gì hẳn cũng phản đối!

“Anh nên hiểu rõ, em là người lớn rồi.” Chẳng qua chỉ đọc một cuốn tiểu thuyết nói về quan hệ nam nữ thôi mà, hẳn làm gì mà giống như cô đang phạm phải tội ác tày trời không bằng! Chính hẳn cùng một tên đàn ông anh an hem em thì không sao, cô chỉ đọc một cuốn tiểu thuyết kích thích lại có tội?

Lâm Hạo Vũ quay đầu lại liếc mắt nhìn Phương Tử Ninh đang phản kháng.

Hình như gần đây cô có điểm gì đó khác lạ, có phần hơi tức giận, có phần hơi quá khích, cô là cô gái luôn luôn đặt vui vẻ lên trên hết cơ mà, không phải sao?

Phát hiện Lâm Hạo Vũ đang nhìn mình, theo bản năng, Phương Tử Ninh ngẩng đầu ưỡn ngực, rõ ràng muốn thể hiện mình là người trưởng thành thực sự.

Ánh mắt Lâm Hạo Vũ vừa tiếp xúc với nửa bầu ngực đang lộ ra của cô, vội vàng quay đầu, cố gắng không chế dục vọng của mình.

Phương Tử Ninh cúi đầu nhìn ngực mình. Tệ như vậy sao? Khiến hẳn nhìn cũng không muốn nhìn?

Quên đi, cô nhún nhún vai cài lại nút áo, nếu đây là sự thật, cô sẵn sàng đón nhận.

Để ỉnh có thể bình tâm làm việc, Lâm Hạo Vũ đẩy Phương Tử Ninh ra ngoài, nói: “Em lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

“Tiểu thuyết của em. . . .” Bị đẩy ra ngoài cửa, Phương Tử Ninh chống cự, kêu lên.

“Tịch thu.” Lâm Hạo Vũ ném lại một câu, đóng cửa lại.

Phương Tử Ninh dùng sức đập chân vào cửa, bày tỏ sự tức giận của mình. Không hiểu tại sao, kể từ khi biết Lâm Hạo Vũ là đồng tính luyến ái, tính tình cô liền thay đổi, rất dễ buồn bực, rất dễ cáu kỉnh.

“Cánh cửa chọc em tức giận sao?” Đường Duyệt vừa lúc đi sang, nhìn thấy hành động trẻ con của Phương Tử Ninh, buồn cười nói.

Đều do Lâm Hạo Vũ, không chỉ hại đầu ngón chân cô đau đớn, còn khiến Đường Duyệt thấy, thật là mất hết cả mặt mũi.

“Bây giờ đi ăn cơm ở căn tin nhân viên, có sớm quá hay không?” Đường Duyệt vừa lăm bắm, vừa đi vào thang máy.

Chỉ cần nhắc tới từ nào có liên quan đến chữ ăn, khẳng định không thoát khỏi lỗ tai Phương Tử Ninh. Cô vội vàng chạy tới, Đường Duyệt đang ấn thang máy đứng chờ, trên mặt ẩn hiện một nụ cười đáng ghét.

“Anh mời khách.” Nhìn Đường Duyệt cười mờ ám, Phương Tử Ninh ghé vào lỗ tai hẳn rống to.

Nhìn dáng vẻ chuyện gì cũng không thoát khỏi tầm kiểm soát của hẳn, thật khiến người ta chán ghét.

Hai người cùng nhau đi tới căn tin ngồi xuống.

Giờ làm việc, căn tin không có ai. Đường Duyệt kêu một ly cà phê, trong khi Tử Ninh là khách hàng lớn nhất của món kem chocolate.

“Sao rồi?”

“Cái gì sao rồi?” Phương Tử Ninh đang cầm một cái thìa dài xúc kem, bị Đường Duyệt hỏi bất ngờ, sững sốt.

“Chuyện em giúp Hạo Vũ tới đâu rồi?” Đường Duyệt trợn trừng mắt, cô sẽ không quên mất nhanh như vậy chứ? Vậy hẳn không còn trò vui để xem nữa sao?

“Cái em có chính là thời gian, không vội.” Phương Tử Ninh phất tay, không muốn bận tâm suy nghĩ nữa, toàn tâm toàn ý ăn kem của mình, cũng không muốn nhớ tới Lâm Hạo Vũ.

Đáng ghét! Sao Đường Duyệt lại nhắc tới chuyện này, làm tâm trạng của cô rơi xuống đáy vực.

“Em phải tận dụng thời gian, nếu không anh ta sẽ càng lún càng sâu.” Thật ra thì hắn không muốn chờ đợi thêm nữa mà muốn nhanh chóng xem kịch hay.

“Biết rồi, biết rồi, dài dòng quá.” Phương Tử Ninh trợn to đôi mắt liếc Đường Duyệt.

16. Chương 16

Khi Lâm Hạo Vũ làm xong công việc, mới nhớ tới giờ ăn trưa đã trôi qua.

Đã hai giờ chiều rồi, không biết tử Ninh có biết đường tự đi ăn cơm không?

Cầm điện thoại gọi lên lầu, chuông reo nửa ngày cũng không ai nghe.

Gọi đến quầy tiếp tân, nhân viên nói cô đã đi rồi.

Có phải tại hắn trách cứ quá nghiêm khắc hay không, nên cô tức giận bỏ đi?

Trong khi Lâm Hạo Vũ lo lắng không yên thì người trong cuộc lại vừa ăn bánh quế, vừa đi tung tăng nhìn tử trưng bày hàng hóa trong những cửa hàng dọc bên đường, bên cạnh là Sở Lâm thỉnh thoảng lại hét lên, đặc biệt khi nhìn thấy những đồ vật tinh xảo đặc biệt.

“Làm ơn, đừng có hét lên như thấy ma được không?” Phương Tử Ninh tức giận liếc Sở Lâm. Tiếng hét chói tai của Sở Lâm đã làm hai cô trở thành tiêu điểm gây sự chú ý cho những người đi đường.

Nhìn ánh mắt của người đi đường, Sở Lâm vốn định lên tiếng phản đối, nhưng lại đem toàn bộ lời nói nuốt lại vào trong bụng, kéo Phương Tử Ninh nhanh chóng bước vào một nhà hàng.

Phòng ăn trang hoàng tao nhã và rất có phong cách.

Mở thực đơn ra, giá cả niêm yết đắt đến làm người ta phải chặc lưỡi hít hà, nhưng những đồ ăn đó thoát nhìn có vẻ rất ngon! Hai nữ sinh kêu một bàn tràn ngập đồ ăn, cực kỳ cao hứng.

Ăn uống no nê, hai người ngồi phịch ở trên ghế, hầu như không nhúc nhích được. Bữa cơm này chiếm mất hơn một giờ đồng hồ, bởi vì trong phòng có rất nhiều cây xanh đi kèm với tiếng nhạc êm ái, làm hai người quên cả thời gian.

“... Người khác đang cười mặc sức họ cười, thậm chí cả lòng tự trọng anh cũng không màng, anh tình nguyện chảy nước mắt thỏa mãn yêu cầu của em[1]. ...” Tiếng hát Trương Học Hữu vang lên trong không gian yên tĩnh giữa trưa cùng với chất giọng trầm thấp, sâu lắng nồng nàn.

[1] Đây là bài Anh khóc rồi do Trương Học Hữu hát. Link nghe chiasenhac /mp3/chinese/c-pop ... 89508.html

“Nếu có một người đàn ông vì tôi như vậy, Sở Lâm tớ nhất định ngoài hắn ra sẽ không gả cho ai.” Sở Lâm lên tiếng cảm thán. Hiện nay trong giới trẻ đang lưu hành tình yêu kiểu mì ăn liền, đàn ông có tình yêu sâu nặng như vậy gần như đã tuyệt chủng.

Nếu có một ngày Kiến Hi giống như nam chính trong bài hát kia, vì cô mà khóc, cô sẽ như thế nào? Chắc cô sẽ mau chạy trốn chứ không dám gặp hắn nữa.

Một người đàn ông làm một người phụ nữ chảy nước mắt, cũng cũng không hạnh phúc gì, nếu như người phụ nữ thấy một người đàn ông trước mặt bao nhiêu người khác vì cô ta mà rơi lệ, cô ta cũng không nhất thiết sẽ yêu người đàn ông kia nhiều hơn, giữa bọn họ có lẽ chỉ tồn tại sự chiếm hữu.

Yêu nhau thì phải làm cho nhau hạnh phúc chứ không phải làm cho nhau rơi lệ, ít nhất ở trong nhận thức của Phương Tử Ninh là như thế.

“Nếu như Kiến Hi khóc vì tớ, sẽ chỉ làm cho tớ sợ.” Phương Tử Ninh thở dài một hơi nói.

“Nếu là Hạo Vũ thì sao đây?” Sở Lâm hỏi.

Trần Kiến Hi quá cao ngạo, không thích hợp với người luôn mơ màng, ngốc nghếch như Tử Ninh. Với tính cách như thế, cô cần có một người đàn ông luôn bao dung cô, che chở cô, luôn coi cô là quan trọng nhất, nhưng Trần Kiến Hi không phải là loại đàn ông này.

Hạo Vũ? Nếu như Hạo Vũ vì cô rơi lệ. Phương Tử Ninh tưởng tượng, như vậy cô sẽ rất đau lòng.

“Sao? Nếu là Hạo vũ thì thế nào? Đau lòng?” Sở Lâm nhìn Phương Tử Ninh chăm chăm.

Phương Tử Ninh kinh ngạc nhìn dán vào mắt Sở Lâm, tại sao tất cả mọi người lại có thể dễ dàng hiểu thấu lòng cô như vậy?

“Tại sao phải đau lòng?” Sở Lâm nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Tử Ninh hỏi tiếp. Toàn bộ tâm sự của cô ấy đều hiện lên trên mặt, không chỉ Sở Lâm cô hiểu, mà cô còn tin tưởng rằng, bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng nhìn thấu Tử Ninh đang nghĩ gì.

“Chúng ta tính tiền có được hay không?” Bị Sở Lâm hỏi như vậy, Phương Tử Ninh hoảng hốt.

Cô không dám đào sâu suy nghĩ, ngay lúc này cô không muốn biết tại sao cô phải đau lòng, thật sự không muốn biết, và cũng sợ phải biết.

“Được rồi.” Sở Lâm thấy Phương Tử Ninh trốn tránh, cũng không hỏi nữa. Chuyện tình cảm nên do người trong cuộc tự giải quyết, người khác không nên can thiệp quá nhiều, nếu có thể giúp, thì chỉ là nên đánh thức cảm xúc đang nằm sâu trong lòng cô ấy mà thôi.

“Cám ơn quý khách, 999 tệ.” Phục vụ mang hóa đơn tính tiền tới nói.

“Cái gì?” Phương Tử Ninh sợ tới mức nhìn chăm chăm vào hóa đơn. Tùy tiện ăn có vài món, mà giá tiền lên tới gần một ngàn tệ? Nhưng trên hóa đơn lại viết rất rõ ràng như thế.

Sở Lâm lục hết túi quần túi áo, trong giỏ, cũng chỉ có 296 tệ, mà Tử Ninh lục hết trong túi quần của mình, cũng chỉ có 10 tệ tiền lẻ, muốn tìm trong balo của mình thì mới nhớ đang để ở phòng làm việc của Hạo Vũ, không mang theo.

“Chết rồi! Ví tiền của tớ để quên ở phòng làm việc của Hạo Vũ rồi.” Cô kêu lên sợ hãi.

Sắc mặt của cô phục vụ bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi.

“Để tôi đi gọi điện thoại.” Bị cô phục vụ nhìn với vẻ soi mói, khinh thường, Phương Tử Ninh chạy tới quầy phục vụ, cầm điện thoại gọi cho Lâm Hạo Vũ.

“Hạo Vũ, mau tới cứu em.” Điện thoại vừa thông, Phương Tử Ninh liền kêu to.

Bên đầu kia điện thoại, Lâm Hạo Vũ sợ hết hồn. Cứu? Chẳng lẽ cô bị bắt cóc?

“Bây giờ em ở chỗ nào?” Lâm Hạo Vũ cố gắng trấn tĩnh hỏi.

“Em đang ở trong một nhà hàng trên núi, đợi chút.” Phương Tử Ninh không biết nhà hàng tên gì, quay đầu hỏi cô tiếp tân bên cạnh, sau đó nói với Lâm Hạo Vũ nói: “Nhà hàng cơm tây Leili. Nhớ mang theo tiền.”

Vừa dứt lời, cô không đợi Lâm Hạo Vũ kịp phản ứng liền ngắt điện thoại, vì cô thấy ở bên kia, Sở Lâm đang cãi nhau cùng người phục vụ, cô vội vàng chạy tới.

“Đừng có dùng cái loại đó ánh mắt nhìn tôi!” Sở Lâm đứng đối diện cô phục vụ nói.

Cô rất không thích cái loại ánh mắt khi dễ đó! Khinh thường Sở Lâm cô sao? Là quên mang tiền thôi mà, bây giờ không phải đã nghĩ ra biện pháp để trả tiền rồi sao?

“Vậy tôi nên dùng loại ánh mắt nào để nhìn cô?” Người phục vụ nói. Cô ta biết thừa những hạng người như thế rồi, giả bộ mang dáng vẻ ngây thơ vô tội, đi khắp nơi hết ăn lại uống.

“Vậy sao? Như vậy xin mời đi chỗ khác, hiện tại tôi không cần cô phục vụ.” Nếu như nghĩ Sở Lâm cô là người không có tiền, cô phục vụ kia sai hoàn toàn rồi.

Phương Tử Ninh chạy tới, nhìn cô phục vụ gật đầu một cái, nói: “Thật xin lỗi, tôi quên mang theo ví, xin chờ một chút, bạn tôi sẽ mang tiền tới ngay lập tức.”

“Lý do cũ rích.” Cô phục vụ ném lại một câu nói như thế, rồi hất cằm bỏ đi.

“Đừng thèm để ý tới cô ta.” Sở Lâm nhìn Phương Tử Ninh nói.

Phương Tử Ninh cũng không để thái độ khó chịu của cô tiếp tân ở trong lòng, ngồi xuống cùng Sở Lâm nói chuyện về việc sắp kết thúc thời kỳ là học sinh trung học.

Gọi điện thoại cho Lâm Hạo Vũ xong, cô tin tưởng, dù trời có sập xuống, cũng sẽ có Lâm Hạo Vũ giúp cô chống đỡ.

Lâm Hạo Vũ lái xe nhanh bão táp. Khi tới nơi, cảnh nhìn thấy chính là Phương Tử Ninh đang bình an ngồi tán gẫu với Sở Lâm, không có tình huống căng thẳng nào như trong tưởng tượng của hắn, trái tim đang treo ngược cành cây của hắn lúc này mới trở về vị trí cũ.

“Tử Ninh.” Hắn xuống xe, nhìn về phía cô chạy tới.

“Hạo Vũ, sao anh tới nhanh thế!” Phương Tử Ninh ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hạo Vũ.

Chẳng qua chỉ là tới trả tiền ăn, căn bản không cần gấp như vậy. Phương Tử Ninh nhìn mặt Lâm Hạo Vũ đầy mồ hôi, hắn không mặc áo khoác, hơn nữa cả vạt cũng nổi lóng, bộ dáng có vẻ rất gấp gáp.

Cô đứng lên, lấy khăn giấy trên mặt bàn, tỉ mỉ lau khô mồ hôi trên mặt hắn.

“Em có bị sao không?” Lâm Hạo Vũ nắm cổ tay trắng nõn của cô hỏi.

“Em có sao đâu, tại vì quên mang theo ví tiền, nên ăn cơm xong không có tiền trả.” Phương Tử Ninh không hiểu tại sao nhìn hắn có vẻ rất lo lắng.

Thì ra hắn hiểu lầm cô, khiến mình lo lắng một cách vô ích.

Thở ra một hơi, hắn đem Phương Tử Ninh ôm vào trong ngực, cũng không quan tâm người khác nhìn hắn như thế nào, dù sao đây cũng là chuyện hắn muốn làm nhất trong lúc này.

Hắn vẫn luôn làm việc theo lý trí, luôn giữ gìn tác phong nghiêm chỉnh, lần này, hãy để cho hắn thuận theo trái tim của mình, buông thả một lần đi!

“Anh sao thế?” Phương Tử Ninh cảm thấy hắn có vẻ rất lo sợ, nên không phản ứng, mặc cho hắn ôm mình.

Đột nhiên, một âm thanh kinh hoàng truyền đến

“Tiền tới, tiền tới.”

Chỉ thấy Đường Duyệt giống như trận gió xông vào, trong tay cầm một cái vali kêu to lên.

Tiếng kêu của Đường Duyệt thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người, đặc biệt là Phương Tử Ninh, cô không hiểu chỉ trả tiền ăn một bữa cơm, mà lại phải mang một vali tiền tới sao?

“Bọn bắt cóc đâu rồi, 20 triệu tiền mặt giao cho người nào?” Đường Duyệt khẩn trương đi tới hỏi.

“Cái gì bắt cóc?” Lần này, Phương Tử Ninh lại càng không hiểu.

“Không phải em bị bắt cóc sao? Là Hạo Vũ nói anh đi rút tiền” Đường Duyệt có chút không hiểu tình hình xảy ra như thế nào.

Hắn nhận được điện thoại của Lâm Hạo Vũ, muốn hắn ngay lập tức đến ngân hàng rút 20 triệu tiền mặt mang tới đây, nói dùng để chuộc Phương Tử Ninh. Nhưng, sự việc ở đây xảy ra lại không giống như trong tưởng tượng của hắn, không có tên bắt cóc hung dữ nào à?

Nghe vậy, Sở Lâm lớn tiếng cười thật to: “Vậy phiền anh tới quầy thu ngân trả giùm chúng tôi tiền ăn trưa 999 tệ.”

“Cái gì? Trả tiền ăn?” Đường Duyệt không dám tin hỏi lại.

Phương Tử Ninh cuối cùng cũng hiểu, do mình mơ hồ nói không rõ ràng, làm Lâm Hạo Vũ hiểu lầm, cũng hại hấn lo lắng vô ích.

Thì ra là hấn rất khẩn trương, rất nóng nảy, tất cả đều bởi vì lo lắng cho cô, ý nghĩ này khiến trái tim Phương Tử Ninh nhảy nhót trong ngực.

Cuối cùng, Sở Lâm cũng rất vất vả mới ngừng cười được, cũng cảm nhận sâu sắc tầm quan trọng của Phương Tử Ninh ở trong lòng Lâm Hạo Vũ. Một người đàn ông đẹp trai giàu tình cảm như thế, tại sao Phương Tử Ninh không quý trọng! Sở Lâm không khỏi thở dài.

Buổi lễ tốt nghiệp tổ chức đúng kỳ hạn như dự kiến, mà dạ tiệc buổi tối lại càng được tổ chức một cách nhộn nhịp, náo nhiệt hơn.

Phương Tử Ninh tới rất trễ, khi cô tới trường thì thấy toàn bộ bạn học đều đã đến đông đủ, có người đang ở trên sân khấu hát, có người khiêu vũ, cũng có người đang chia sẻ cảm xúc khi phải xa nhau.

“Anh chờ em lâu rồi đấy.” Giọng nói của Trần Kiến Hi vang lên bên cạnh cô. Hôm nay hấn mặc quần tây màu đen, áo sơ mi màu xanh nhạt, trông hấn đẹp trai như những nam diễn viên chính trong phim điện ảnh.

17. Chương 17

“Thật xin lỗi.” Phương Tử Ninh cúi đầu nói. Cô cảm thấy những lời nói của Trần Kiến Hi giống như đang oán trách mình.

Hội trường lúc này đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh bất thường. Nhìn xuôi theo tầm mắt mọi người, thấy Lâm Hạo Vũ xuất hiện ở cửa.

Sự xuất hiện của hấn khiến hội trường đang náo nhiệt trở nên yên tĩnh đến nỗi nghe được cả tiếng hít thở, bởi vì 99% nữ sinh ở đây đều nhìn hấn chăm chăm.

“Hạo Vũ!” Nhìn thấy hấn, Phương Tử Ninh vui vẻ chạy tới.

Cô cũng biết hấn sẽ đến, bởi vì hấn đã đồng ý với cô!

Thấy hấn, trái tim của các thiếu nữ trong buổi tiệc không giữ nổi bình tĩnh. Mặc dù Phương Tử Ninh rất xinh đẹp và tốt bụng, nhưng cũng là một thiếu nữ có đầu óc rất mơ hồ, không ngờ lại có thể quen biết một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Phần lớn nữ sinh đều đổ xô về hướng Lâm Hạo Vũ, vây xung quanh hấn, nhìn hấn với vẻ say mê, sùng bái hấn như là ngôi sao điện ảnh, đồng thời cũng đẩy Phương Tử Ninh bật ra bên ngoài bức tường người.

“Tử Ninh.” Lúc này, Trần Kiến Hi đi tới bên cạnh Phương Tử Ninh, kêu gọi sự chú ý của cô.

“Thật xin lỗi.” Phương Tử Ninh thu hồi ánh mắt, cúi đầu. Người bạn gái như cô thật không làm tròn phận sự.

Trần Kiến Hi không nói gì, chỉ kéo tay của cô hướng về phía sân trường đi tới.

Phương Tử Ninh mặc cho Trần Kiến Hi dẫn cô ra sân trường, vẻ mặt của hấn xem ra vô cùng nặng nề.

“Kiến Hi.” Phương Tử Ninh muốn hỏi hấn rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Suyt, đừng nói chuyện.” Trần Kiến Hi nhỏ giọng cắt ngang lời nói của Phương Tử Ninh.

Đi tới một gốc cây đại thụ, Kiến Hi cúi đầu, thông qua ánh đèn lơ mờ, nhìn kỹ một lần nữa khuôn mặt của cô, muốn ghi khắc hình ảnh này vào trong đầu.

Về sau, hấn không còn cơ hội nhìn cô như vậy nữa!

Tầm mắt dừng lại ở cánh môi màu hồng, cúi đầu muốn hôn lên môi của cô.

Lâm Hạo Vũ đưa mắt nhìn Trần Kiến Hi cùng Phương Tử Ninh rời đi, chán nản hạ mí mắt xuống. Cô là bạn gái của Trần Kiến Hi, hắn không nên để ý đến cô, cũng không có quyền để ý.

“Không thể quên được thì ngàn vạn lần đừng buông tha.” Sở Lâm đi tới bên cạnh Lâm Hạo Vũ nói. Xem ra người đàn ông này, yêu Phương Tử Ninh đến thăm thương rồi.

Lâm Hạo Vũ bắt đầu cười cười.

“Tử Ninh cũng thích anh đấy. Chúng ta đi xem bọn họ đang làm gì.” Sở Lâm quyết định kéo hắn đi ra ngoài nhìn xem Trần Kiến Hi và Phương Tử Ninh đến tột cùng là đang làm gì.

Sở Lâm kéo Lâm Hạo Vũ đi tới sân trường, phát hiện ở dưới tàng cây có hai người đang ôm nhau, đúng là người bọn họ muốn tìm, cảm thấy hoa cả mắt.

Tử Ninh không phải không có cảm giác đối với Trần Kiến Hi sao? Người cô thích phải là Lâm Hạo Vũ nha! Sở Lâm quay đầu lại, phát hiện Lâm Hạo Vũ đã đi về hướng bãi đậu xe, chuẩn bị rời đi.

Cảnh vừa rời Lâm Hạo Vũ cũng nhìn thấy, mà đó cũng là cảnh hắn không muốn nhìn thấy nhất! Xem ra, hắn nên. từ bỏ hy vọng rồi.

Sự thật đã phơi bày ở trước mắt, hắn không thể lừa mình dối người được nữa.

Trong sân trường, hai người không phát hiện có người tới gần.

Khi Phương Tử Ninh cảm thấy môi Trần Kiến Hi chạm lên môi mình, cô vội vàng thoát ra khỏi vòm ngực của hắn.

Cô vẫn không có thói quen tiếp xúc thân mật với Trần Kiến Hi

“Anh nộp đơn xin di dân và đã được chấp thuận, Sau này anh sẽ định cư ở nước Anh.” Trần Kiến Hi cảm nhận được Phương Tử Ninh kháng cự và muốn trốn tránh mình, mặc dù con người cô đang ở bên hắn, nhưng trái tim cô lại ở một nơi khác.

“Nghe nói nước Anh có nền giáo dục rất tốt.” Không biết tại sao, khi nghe Trần Kiến Hi muốn di dân, cô lại có một cảm giác rất nhẹ nhàng.

Thật ra thì Trần Kiến Hi đã sớm dự đoán được đáp án sẽ là như vậy, nhưng hắn vẫn còn ôm một tia hi vọng, hi vọng cô sẽ giữ hắn lại, nếu để cho hắn thấy vẻ mặt cô có một chút không muốn hắn đi, hắn sẽ ở lại, tận dụng cơ hội để giành lại trái tim cô.

Nhưng, sự thật chứng minh, căn bản là cô không quan tâm một chút nào đến tình cảm của hắn.

Vừa nghỉ hè, Kiến Hi cũng vừa đi.

Đối với Trần Kiến Hi, Phương Tử Ninh luôn luôn cảm giác rằng cô phụ lòng của hắn. Hắn là bạch mã hoàng tử trong tim của biết bao nữ sinh! Vậy tại sao cô chưa từng động lòng với hắn?

Tại sao phải đau lòng? Ngày đó ở nhà hàng, câu hỏi của Sở Lâm đã khiến cô bối rối.

Không muốn bị vấn đề này quấy nhiễu, Phương Tử Ninh quyết định chuyển hướng sự chú ý bằng cách đến Cao ốc Trung Nhật tìm Hạo Vũ, bởi vì cô đã đồng ý với Đường Duyệt sẽ giúp Hạo Vũ khôi phục khuynh hướng giới tính bình thường.

Đến phòng làm việc, Lâm Hạo Vũ cũng không ở đây. Trong lòng Phương Tử Ninh thầm kêu không ổn, cô khẳng định rằng hắn đang âu yếm cùng tình nhân ở trên lầu!

Cô xoay người bước nhanh lên trên lầu.

Trên lầu, Lâm Hạo Vũ vừa tỉnh lại sau cơn say rượu, đầu nhức như muốn nứt ra.

Hắn mở mắt ra, hầu như quên mất hôm nay là ngày nào. Nhìn bốn phía, phát hiện căn bản hắn đang ở chính phòng khách nhà mình, cũng nhớ lại tối hôm qua cùng Tử Bình, Đường Duyệt uống rượu cả đêm.

“Anh tỉnh là tốt rồi, nhớ trả tiền quần áo cho tôi.” Hà Tử Bình từ phòng tắm bước ra, thân trên để trần, thân dưới chỉ mặc một cái quần thể thao ngắn.

Tối hôm qua Lâm Hạo Vũ ới đây lên quần áo của hắn, làm chúng giống như nhặt từ đồng rác về, hắn dứt khoát đem áo vứt ở dọc đường, tránh mang về làm hôi hám cả căn phòng.

“Tốt nhất là anh nên đi tắm, tôi chỉ giúp anh cởi quần áo mà thôi.” Hà Tử Bình vuốt vuốt mái tóc ướt nhìn Lâm Hạo Vũ đang nằm trên giường nói, sau đó mở tủ của hắn tìm quần áo.

Lâm Hạo Vũ nhảy xuống giường, vừa muốn đi tắm để tẩy sạch mùi lạ trên người, chợt nghe một âm thanh hét lên:

“Các anh đang làm gì đó?”

Hai người đàn ông cơ thể gần như khỏa thân cùng lúc nhìn về phía Phương Tử Ninh.

Phương Tử Ninh nhìn hai người đàn ông trần trụi trước mắt, trên người Lâm Hạo Vũ còn có một số vết bầm, chắc chắn là tối hôm qua bọn họ đã làm chuyện gì đó rồi!

Toàn thân Lâm Hạo Vũ trên dưới cũng chỉ phủ một cái quần lót, thật may là Hà Tử Bình đứng lúc ném tới cho hắn một cái áo choàng tắm.

Hà Tử Bình mặc xong quần áo liền vội vàng chạy ra, nhìn ánh mắt buộc tội của cô, hắn có thể tưởng tượng, cô bé này có sự hiểu lầm về mối quan hệ giữa hắn và Lâm Hạo Vũ. Mặc áo choàng tắm vào, Lâm Hạo Vũ không biết nói gì. Tối hôm qua hắn đã quyết định buông tay, bởi vì nếu không học được cách từ bỏ, hắn cũng chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi.

Vừa ngẩng đầu, tiếp xúc với ánh mắt trách móc của Phương Tử Ninh, Lâm Hạo Vũ không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Trời! Hắn đau đầu quá rồi. Mùi hương trên người làm hắn vô cùng khó chịu, hắn cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Nhìn thấy Hạo Vũ không một lời giải thích, đi tới phòng tắm, trái tim Tử Ninh thất lại.

Lâm Hạo Vũ tức giận, không thèm để ý đến cô? Phương Tử Ninh đau lòng nhìn cửa phòng tắm.

Nhưng người làm sai rõ ràng là hắn! Ít nhất ở trong mắt cô, đó là lỗi của hắn, bởi vì hắn không nên, cũng không thể thích đàn ông.

Nhưng, làm sao để hắn không được đồng tính luyến ái đây? Phương Tử Ninh không hiểu nổi, tại sao đối với việc hắn đồng tính luyến ái, cô lại sinh ra cảm giác khó chịu lớn đến như vậy.

Lâm Hạo Vũ tắm xong, ra ngoài thấy Phương Tử Ninh vẫn duy trì tư thế đứng ban đầu, đang ngẩn người.

Nhìn dáng vẻ bối rối và gương mặt hoang mang của cô, hắn cảm thấy rất đau lòng.

“Tử Ninh.” Lâm Hạo Vũ dừng động tác lau tóc lại, vươn tay muốn chạm vào mặt của cô, giúp cô hồi phục lại tinh thần.

Những động tác của Lâm Hạo Vũ làm Phương Tử Ninh giật mình, cô không phát hiện được hắn ra ngoài lúc nào. Bỗng nhiên, cô rất muốn khóc, thoải mái mà khóc một hồi.

Né tránh cánh tay của hắn, cô xoay người chạy ra ngoài, trong tích tắc đó, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cánh tay Lâm Hạo Vũ dừng ở giữa khoảng không, nhìn bóng lưng Phương Tử Ninh biến mất, chán nản hạ tay xuống, trái tim đau đớn như bị bánh xe nghiền nát, làm hắn gần như không đứng vững được.

Có lẽ, cô cứ như vậy đi ra khỏi cuộc sống của hắn.

Những giọt nước mắt làm mờ đôi mắt của Phương Tử Ninh, nhưng cô không quan tâm, cô chỉ một mực chạy về phía trước, trong lòng chỉ muốn chạy đến một nơi không có ai, thoải mái mà khóc một lần.

Do không chú ý, cô đụng phải một người.

“Thật xin lỗi.” Giọng nói của Phương Tử Ninh nghèn nghẹn.

“Tử Ninh.” Đường Duyệt đụng vào cô. Kỳ lạ, một Phương Tử Ninh thời gian qua luôn cười nói vui vẻ, sao giờ lại khóc đến đau lòng như vậy.

Không phải là hấn đùa giỡn quá trớn chứ? Nếu như xảy ra tai họa gì, hấn thật sự không mặt mũi nào gặp lại Hạo Vũ rồi.

Nhìn thấy Đường Duyệt, Phương Tử Ninh giống như người chết đuối vớ được bè gỗ, ghé vào vai hấn khóc to, mang tất cả những uất ức trong lòng hóa thành nước mắt, mặc sức trút ra.

Đường Duyệt ôm Phương Tử Ninh tiến vào phòng làm việc của hấn.

“Làm ơn, xin đừng đem nước mũi lau lên quần áo của anh.” Đường Duyệt vừa nói vừa rút một xấp khăn giấy dày, đưa cho Phương Tử Ninh.

Nhận khăn giấy do Đường Duyệt đưa tới, Phương Tử Ninh xoay người, rất nhanh sửa sang lại quần áo, sau đó cố gắng trấn tĩnh lại cảm xúc của chính mình.

“Tại sao khóc?” Đường Duyệt nhìn thấy Phương Tử Ninh đã bình tĩnh lại, hỏi.

“Không biết.” Thật ra thì cô cũng không hiểu tại sao đột nhiên mình lại khóc.

Phương Tử Ninh ngồi vào chiếc ghế ở trước bàn làm việc, nghịch nghịch ống đựng bút trên bàn của Đường Duyệt, không muốn tìm hiểu nguyên nhân.

“Tử Ninh, đồng ý với anh, hãy dùng trái tim mà suy nghĩ cho kỹ.” Đường Duyệt đặt tay trên vai Phương Tử Ninh, giọng nói kiên quyết.

Tối hôm qua, vẻ mặt đau khổ của Hạo Vũ còn khắc sâu trong đầu hấn cho đến bây giờ, hấn không đành lòng nhìn anh ta đau khổ như vậy. Hơn nữa nếu hấn không nhìn lầm, cô gái vừa khóc xong trước mắt này cũng có tình cảm với Hạo Vũ, chỉ là chính cô không phát hiện ra mà thôi,

Phương Tử Ninh bị động quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt Đường Duyệt, hấn ít khi có vẻ mặt nghiêm túc làm cô không tự chủ được gật đầu một cái.

18. Chương 18

Đi ra khỏi cao ốc Trung Nhật, Phương Tử Ninh đi tới đỉnh núi. Cô muốn tìm một nơi thanh tĩnh, đem tất cả những chuyện đã qua suy nghĩ và phân tích cho rõ ràng.

Ngồi xuống ghế đá, cảm giác bên cạnh thiếu một người. Dường như cô đã quen với việc luôn có Lâm Hạo Vũ ở bên cạnh mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạo Vũ, cô đã bị hấn hôn. Khi đó cô không hiểu hôn có ý nghĩa gì, chỉ biết là, cô thích được hấn hôn; sau đó, hấn đưa đón cô đi học, đưa cô đến công viên ăn sáng, giúp cô nói dối, cùng cô đi Nhật ngắm hoa anh đào.

Cô vẫn cho rằng tất cả những việc này là chuyện đương nhiên, và đương nhiên cô cũng coi những việc hấn làm cho cô là chuyện bình thường.

Nhưng kể từ khi Kiến Hi tuyên bố cô là bạn gái của hấn, cuộc sống của cô liền bắt đầu thay đổi, từ khi có Kiến Hi ở bên cạnh cô, Hạo Vũ không xuất hiện nữa.

Cô cảm thấy như mình bị mất đi thứ gì đó, bây giờ suy nghĩ lại, đó chính là thói quen hàng ngày luôn có Hạo Vũ ở bên cạnh. Cuộc sống không có hắn, cô có cảm giác không được ai chở che, chăm sóc; dù Kiến Hi cũng có quan tâm, nhưng không thể thay thế được sự chăm sóc của Hạo Vũ dành cho cô.

Khi cô sắp trải qua kỳ thi tuyển sinh, mong muốn của cô là được Hạo Vũ khích lệ và ủng hộ; khi thi tốt, cô hy vọng chia sẻ niềm vui của mình với Hạo Vũ; khi cảm thấy oan ức thì cô chỉ muốn được thổ lộ tâm sự và khóc trong vòng tay của Hạo Vũ.

Bất luận xảy ra chuyện gì, cô cũng luôn hi vọng Hạo Vũ ở bên cạnh cô, chia sẻ những buồn vui hờn giận cùng cô, cô đã sớm có thói quen lệ thuộc vào Hạo Vũ.

Từ khi cô biết Hạo Vũ có khuynh hướng đồng tính luyến ái, cô đã rất tức giận, nhưng không biết tại sao phải tức giận như vậy, rồi trong lòng lại hạ quyết tâm phải giúp hắn trở về khuynh hướng bình thường.

Cô vẫn cho rằng chuyện mình làm là giúp bạn bè, nhưng bây giờ ngẫm lại, nếu như đổi một người khác, cô có giúp họ như vậy không?

Câu trả lời dĩ nhiên là không.

“Cậu thì thế nào? Đau lòng? Tại sao phải đau lòng?”

Những câu hỏi của Sở Lâm ở nhà hàng ngày đó lại vang vọng bên tai.

Vào thời điểm đó, cô không muốn nghĩ là tại sao, bởi vì cô sợ biết câu trả lời.

Tại sao phải đau lòng? Là bởi vì cô quan tâm đến hắn, không muốn nhìn thấy hắn đau lòng rơi lệ! Cho dù đó là vì cô, cô cũng không muốn.

Tại sao đột nhiên muốn khóc? Bởi vì cô thích hắn, cô vẫn luôn thích hắn, chỉ có điều một cô gái ngốc nghếch như cô, bây giờ mới phát hiện ra người mình thích là Hạo Vũ.

Bởi vì cô lệ thuộc vào hắn, tin tưởng hắn, bản thân luôn thích hắn; khi vui vẻ cô muốn cùng hắn chia sẻ, khi oan ức cô mong muốn bày tỏ với hắn, tất cả chỉ vì cô thích hắn!

Làm sao bây giờ? Cô thích một người đàn ông lớn hơn mình mười tuổi, thích một người đàn ông mà cô chưa từng nghĩ đó là người trong mộng của mình, thích một người đàn ông hoàn mỹ, thích một người đàn ông có khuynh hướng đồng tính luyến ái.

Nghĩ tới đây, nước mắt của cô lại trào ra.

Trời! Cô nên làm gì? Tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện ra tâm ý của mình? tại sao cô lại có thể thích người đàn ông có khuynh hướng đồng tính luyến ái?

Cô có nên cho hắn biết hay không, cô thích hắn, hi vọng cuộc sống về sau mỗi ngày đều có hắn; hi vọng mỗi sáng mở mắt ra sẽ thấy khuôn mặt của hắn, trước khi ngủ người nhìn thấy vẫn là hắn. Cô có nên nói cho hắn biết hay không?

Có ai nói cho cô biết, nên nói hay không nên nói?

Phương Tử Ninh co hai chân lại, hai cánh tay ôm lấy cẳng chân, vùi mặt vào hai đầu gối, bất lực mà khóc to.

Chưa từng có khoảnh khắc nào làm cô cảm thấy cô đơn và bất lực như vậy.

Không biết từ lúc nào, có một bác trai vỗ vai cô nói rằng cô nên xuống núi về nhà rồi, nếu về tới quá gia đình sẽ lo lắng.

Phương Tử Ninh ngẩng đầu, nhìn sắc trời đã tối, cảm ơn bác đó xong, cô đi xuống núi.

Đi bộ trên đường phố, nhìn vào những tấm kính trong suốt như gương ở các tủ trưng bày hàng hóa bên đường, Phương Tử Ninh nhìn thấy hai mắt của mình sưng lên giống như quả đào. Cô không muốn về nhà đối mặt với bốn bức tường, bởi vì Phương Lâm đã đi nghĩa vụ quân sự rồi, cha mẹ lại trở về quê, trong nhà không có ai.

Cô cứ đi như vậy, đến khi đi ngang một quán bar đang phát ra những tiếng nhạc ồn ào, náo động cả một vùng.

Ngẩng đầu nhìn tên gọi - “Bar Vong Tình”, tên rất hay! Phương Tử Ninh theo đoàn người đi vào trong.

Thiết kế nội thất bên trong rất có phong cách, một người đàn ông có mái tóc dài nhuộm đỏ đang ở trên sân khấu, vừa đệm ghi-ta vừa hát, phía dưới có người đang khiêu vũ, có người uống rượu, có người chơi đoán số, cả quán bar tràn ngập hơi thở phóng túng.

“Làm ơn cho tôi một ly Whisky thượng hạng.” Phương Tử Ninh ngồi lên chiếc ghế cao của quầy bar, nhìn người pha chế rượu, nói.

Lại một người đang đau khổ vì tình muốn mượn rượu giải sầu để quên đi tất cả đây! Người pha rượu cười cười đưa cho Phương Tử Ninh một ly Whisky, cho vào ly rượu thêm một ít đá, để tránh làm cô nhanh chóng bị say.

Phương Tử Ninh bưng ly rượu lên, uống vào một hơi, dòng chất lỏng đi vào cổ họng làm cô nghẹt thở ho khan dữ dội. Rượu này khó uống hơn nhiều so với rượu sake Nhật Bản.

Nhớ tới rượu sake Nhật Bản, cô liền nhớ tới Lâm Hạo Vũ; nhớ lại Lâm Hạo Vũ, cô liền nhớ tới tour du lịch đi Nhật Bản ngắm hoa Anh Đào của hai người. Tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện được, những ngày du lịch ấy của họ hạnh phúc như vậy?

Thật đáng ghét! Tại sao phải nhớ tới hắn! Phương Tử Ninh ra sức lắc đầu, cố gắng xua đi hình ảnh Lâm Hạo Vũ đang hiện diện trong tâm trí cô, mà lúc này, những ly rượu vừa uống xuống bụng đã phát huy tác dụng, một cỗ nóng rực như lửa bắt đầu thiêu đốt trong lòng cô.

“Cô bé, rượu không phải uống như vậy.” Người pha rượu nhìn Phương Tử Ninh mặt đỏ như bị lửa đốt nói. Làm gì có người nào uống rượu như cô vậy, không say mới là lạ.

“Uống rượu không phải bưng lên là uống sao? Chẳng lẽ còn có môn học nghiên cứu về cách uống rượu?” Phương Tử Ninh cười hỏi, đồng thời đem chiếc ly không đầy tới, ý bảo lấy thêm một ly. Cô cảm thấy có chút lâng lâng rồi.

Người pha rượu đưa cho Phương Tử Ninh ly rượu đã rót đầy rồi nói: “Từ từ uống.” Sau đó quay đi tiếp những khách khác. Lần này, Phương Tử Ninh từ từ uống, nhắm nháp từng ngụm từng ngụm rượu đắng cay. Đầu lưỡi của cô bắt đầu tê dại, ý thức cũng từ từ mơ hồ.

Lâm Hạo Vũ bước vào quán bar, đi băng qua đám đông dự định đến quầy rượu.

Nếu như chỗ tối qua hắn ngồi bây giờ chưa có ai, thì chỗ hắn muốn ngồi vẫn là vị trí đó.

Đi tới quầy rượu, bất ngờ nhìn thấy Phương Tử Ninh đang ngồi ở vị trí của hắn tối hôm qua và đang uống rượu.

Nhìn sắc mặt cùng những động tác vô thức của cô, xem ra cô đã say đến không biết trời trăng mây nước gì nữa rồi.

Hai ly rượu sake Nhật Bản nhỏ xíu cũng có thể làm cô say khướt, huống chi bây giờ trong tay cô lại uống rượu Whisky vàng óng!

Lúc này hắn cũng nhớ lại đoạn thời gian hạnh phúc, vui vẻ khi hai người cùng đi du lịch chung ở Nhật Bản, mặc dù chỉ một tuần ngắn ngủi, nhưng lại là đoạn thời gian khiến người ta khó có thể quên.

Không! Không nên nhớ lại những chuyện trước kia nữa, những chuyện đó đã trở thành quá khứ.

Tại sao cô lại ở chỗ này uống say đến như vậy? Cô ấy trông có vẻ rất cô đơn và bất lực, là vì Kiến Hi sao?

Nhìn dáng vẻ ấy của cô, Lâm Hạo Vũ thật sự không yên lòng, cuối cùng cũng không kìm được đi về phía Phương Tử Ninh, trong khi cô vẫn đang tiếp tục gọi thêm một ly rượu khác để uống.

Cảm giác có người đến gần, Phương Tử Ninh đột nhiên ngẩng đầu, cuối cùng nhìn thấy một người đàn ông rất giống Lâm Hạo Vũ, đứng bên cạnh, đang cúi đầu nhìn mình.

Không phải nằm mơ chứ? Làm sao Hạo Vũ lại xuất hiện ở nơi này được?

Ra sức lắc đầu, cô mỉm cười và nâng ly rượu của mình với người đàn ông trước mặt, không màng hấn là ai, dù sao ở trong một thế giới toàn là những người tụ tập từ những phương trời khác nhau về, nâng ly cần gì quen biết.

Lâm Hạo Vũ giật lấy ly rượu trong tay cô. Nhìn bộ dáng này của cô khiến hấn đau lòng, cô vì người nào mà suy sụp tinh thần như thế này? Mới một ngày không gặp, chẳng lẽ đã xảy ra những chuyện ngoài dự đoán của hấn?

Cái gì? Người trước mặt là Hạo Vũ sao? Nếu không vì sao lại giật ly rượu của cô?

Phương Tử Ninh cố gắng mở đôi mắt say lơ đãng, mơ hồ hỏi: “Anh là Hạo Vũ sao?”

Khi thấy người trước mặt đưa ra một câu trả lời khẳng định, cô nhảy xuống nhào vào trong ngực hấn.

19. Chương 19

Cô đã rất mệt mỏi và muốn tìm một nơi nghỉ ngơi.

Ôm hấn, Phương Tử Ninh nhỏ giọng nói: “Em mệt quá.”

Lâm Hạo Vũ kịp thời ôm chặt cơ thể Phương Tử Ninh đang trượt ra khỏi vòng tay của hấn, đem tiền đặt ở trên quầy rượu, ẵm cô ra khỏi bar “Vong Tình”.

“Để anh đưa em về nhà” Hấn nhẹ nhàng nhìn người đang nằm trong ngực, nói.

“Trong nhà không ai, em không muốn về nhà, em muốn ở cùng với anh.” Phương Tử Ninh sợ cô đơn một mình, cô đẩy Lâm Hạo Vũ ra, kêu la không muốn về nhà.

“Được, chúng ta không về nhà.” Lâm Hạo Vũ đem cô đáng vẻ đứng cũng không vững ôm vào trong ngực, đưa cô trở về Cao ốc Trung Nhật.

Có vẻ như tối nay, lại phải trải qua một đêm dài đằng đẵng.

“Hãy ngủ một giấc thật ngon nhé.” Lâm Hạo Vũ ẵm Phương Tử Ninh đặt lên giường, không biết là nói với cô, hay tự nhủ chính mình.

“Hạo Vũ.” Phương Tử Ninh giơ tay lên ôm chặt cổ Lâm Hạo Vũ, kéo đầu của hấn xuống, áp làn môi đỏ mọng của mình lên môi hấn.

Cô khát khao vòng tay của hấn, khát khao nụ hôn của hấn, chỉ muốn hấn ôm cô giống như trước đây, cô sẽ cảm thấy rất an tâm.

Lâm Hạo Vũ nhanh chóng lấy lại thể chủ động, nồng nhiệt hôn trả lại người nằm phía dưới, đôi môi ma sát cánh môi non nớt của cô, đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô, cùng với đầu lưỡi của cô chơi đùa.

Phương Tử Ninh nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Lâm Hạo Vũ, cô cũng nhớ rõ đã lâu lắm rồi hấn không có hôn cô, thật sự rất nhớ nụ hôn của hấn.

Dùng sức kéo hấn xuống, cô khao khát muốn được tiếp xúc với cơ thể của hấn.

Lâm Hạo Vũ hôn từ bờ môi của cô, trượt xuống gáy, vừa hút vừa cắn, làm Phương Tử Ninh cảm thấy cơ thể từ trên xuống dưới trở nên nóng ran, giống như bị lửa thiêu đốt.

Không được, quá nóng, cô muốn đi tắm để làm giảm nhiệt độ. Đẩy Lâm Hạo Vũ ra, cô đứng dậy, lảo đảo đi về phía phòng tắm.

Lâm Hạo Vũ bị đẩy ra phía sau, nằm trên giường. Hấn thiếu chút nữa thì mất khống chế và nếu cô không đẩy hấn ra, sáng mai, hấn thật không biết làm thế nào để đối mặt với những lời kết tội của cô.

Cô say, nhưng hấn không say, tại sao hấn lại có thể ở lúc cô đang yếu lòng, hơn nữa còn ở tình huống cô đang say rượu mà xâm phạm cô!

Vì đang tự trách mình, Lâm Hạo Vũ không phát hiện ra Phương Tử Ninh vào phòng tắm để tắm, lúc này cô đang mở vòi hoa sen xối vào cơ thể mình.

Thật thoải mái! Ngọn lửa đang thiêu đốt kia cũng giảm xuống.

Khóa vòi nước, bước ra khỏi bồn tắm, mới đặt chân lên sàn phòng tắm, cô trượt chân ngã xuống, cơ thể cùng sàn nhà đã tiếp xúc thân mật.

Lâm Hạo Vũ nghe được tiếng phịch từ phòng tắm truyền đến, lập tức chạy vào, cũng không kịp nghĩ xem có vấn đề gì xảy ra.

Chỉ cần một bước là đã vào tới phòng tắm, nhìn thấy Phương Tử Ninh đang nằm trên sàn nhà.

Thì ra cô vào đây để tắm! Nhìn quần áo ẩm ướt của cô, mọi chuyện dường như càng ngày càng trở nên khó giải quyết. Lâm Hạo Vũ vỗ vào trán kêu khổ.

Kéo cô đứng lên, hấn cầm chiếc khăn lông lớn trùm lên đầu cô, lau đi những giọt nước đọng trên tóc cô, sau đó dùng khăn tắm lớn bọc lấy những đường cong như ẩn như hiện trên cơ thể của Phương Tử Ninh, ẵm ra khỏi phòng tắm.

Tìm áo choàng tắm đưa cho cô, muốn chính cô thay. Sau đó bản thân rất quân tử quay người đi.

Phương Tử Ninh rất hợp tác thay áo choàng tắm, sau đó đứng trước mặt Lâm Hạo Vũ hỏi: “Em có thể ngủ chưa?”

Lâm Hạo Vũ nhìn Phương Tử Ninh thay xong quần áo. Áo choàng quá rộng, khiến cô trông giống như một cô bé nghịch ngợm lấy trộm quần áo của người lớn.

Ấn vai của cô để cô ngồi ở trên giường, hấn quỳ xuống giúp cô xắn tay áo lên mấy lớp, sau đó sấy khô tóc cho cô.

Phương Tử Ninh ngái ngủ ngáp dài, tựa đầu vào trước ngực của Lâm Hạo Vũ.

“Ngủ đi.” Sấy khô tóc, Lâm Hạo Vũ đứng lên, nhìn Phương Tử Ninh đang mệt mỏi nói.

“Em muốn ôm anh ngủ.” Chợt mất đi lồng ngực ấm áp của Lâm Hạo Vũ, Phương Tử Ninh mở mắt ra.

Lâm Hạo Vũ nhớ lại cái đêm ở Nhật, khi cô uống say, cũng yêu cầu hấn ôm cô ngủ.

Giăng co đến hơn nửa đêm, hấn cũng mệt mỏi, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Phương Tử Ninh, hiện tại nếu như hấn không ôm cô ngủ, cô chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định.

Hấn thở ra một hơi, kéo cô nằm xuống.

Phương Tử Ninh lập tức nhích sát vào ngực Lâm Hạo Vũ, mặt dán lên lồng ngực của hấn, lắng nghe nhịp tim của hấn, nhỏ giọng nói: “Hạo Vũ, em rất thích anh.”

Lâm Hạo Vũ giật mình. Mới vừa rồi cô gọi tên của hấn, cô nói thích hấn, có phải thật vậy hay không?

Lời nói của người say có thể tin được không? Tất cả mọi người đều nói rằng những người say rượu thường nói những lời thật lòng. Chỉ có điều, từ “thích” của cô định nghĩa như thế nào? Cô có thể thích một vật nào đó, có thể thích một câu chuyện, hoặc có thể thích mọi người bên cạnh cô, nhưng cô thích hấn rốt cuộc là ở giới hạn nào?

“Tử Ninh, lặp lại lần nữa.” Lâm Hạo Vũ nhìn Phương Tử Ninh nói. Một câu nói của cô lại dễ dàng đốt lên hi vọng của hấn.

“Em thích anh đã lâu thật lâu rồi, chỉ có điều bây giờ em mới biết, nhưng tại sao anh lại không thích. . . .” Về phía sau cô bở lửng, bởi vì cô đã đi gặp Chu Công rồi. Hai chữ “Phụ Nữ” nói ở trong mộng.

Lâm Hạo Vũ mừng như điên.

Cô nói cô thích hắn đã lâu thật lâu, nhưng đến bây giờ cô mới biết, Điều này có nghĩa rằng cô đã thừa nhận địa vị của hắn trong lòng cô?

Lâm Hạo Vũ cảm giác trái tim đã chết của hắn đang từ từ sống lại, chỉ vì câu nói của cô khi say rượu.

Ôm cô, Lâm Hạo Vũ cũng mệt mỏi rơi vào giấc ngủ.

Đêm ấm áp mà yên tĩnh.

Phương Tử Ninh tỉnh dậy, mở mắt liền thấy lồng ngực của Lâm Hạo Vũ.

Được hắn ôm như thế này cảm giác rất chân thực, lồng ngực Hạo Vũ thật là ấm áp, thật thoải mái, hy vọng có thể vĩnh viễn được hắn ôm như thế.

Nhưng thực tế là thực tế, bất luận như thế nào cô cũng không quên được sự thực là hắn đồng tính luyến ái. Hắn có thể ôm cô như vậy, vì nghĩ cô cũng là đàn ông chăng?

Vừa lúc đột nhiên hiểu ra tình yêu trong lòng mình, cô lại thấy đau lòng hơn vì sự thật hắn là đồng tính luyến ái.

Bàn tay nhỏ bé đùa giỡn với những nút áo ngủ của hắn, Phương Tử Ninh đang suy nghĩ xem bây giờ có nên trình diễn một màn kích tình nóng bỏng không, trong sách đều nói, vào lúc sáng sớm, dục vọng của đàn ông tương đối mãnh liệt, nếu như bây giờ cô trêu đùa hắn, không biết có nhận được một chút kết quả nào không.

Cô hi vọng hắn có thể trở về bình thường càng sớm càng tốt, bởi vì cô yêu hắn, cô hi vọng hắn cũng có thể yêu mình.

Một nút, hai nút, ba nút. . . . Tay Phương tử Ninh run rẩy cởi từng nút áo ngủ của Lâm Hạo Vũ ra.

Len lén liếc mắt nhìn Lâm Hạo Vũ, hắn còn đang ngủ, cô yên tâm đem tất cả nút áo cởi ra hết, sau đó mở rộng vạt áo ngủ của hắn.

Thì ra cơ thể của đàn ông cũng đáng xem như vậy! Không phải nói chỉ cơ thể của phụ nữ mới có thể làm cho người ta chảy nước miếng sao? Phương Tử Ninh nhìn chằm chằm vào lồng ngực nở nang của Lâm Hạo Vũ, đột nhiên nhớ tới sáng sớm hôm qua bộ dạng của hắn cũng như vậy, cô cảm thấy khô miệng, căng thẳng nuốt nước miếng một cái.

Không trách được đàn ông sẽ thích đàn ông, thì ra cơ thể của đàn ông cũng rất hấp dẫn, ít nhất cơ thể của Lâm Hạo Vũ cũng rất hấp dẫn.

Cảm giác có bàn tay đang vuốt ve trên lồng ngực mình, đã đánh thức Lâm Hạo Vũ.

Hắn mở mắt ra, thấy Phương Tử Ninh đang giở trò với hắn. Gần đây hình như cô rất thích trêu chọc hắn, khiến hắn mất khống chế, việc này có ý nghĩa gì?

Chạm vào đôi mắt thâm trầm của Lâm Hạo Vũ, Phương Tử Ninh có cảm giác như kẻ trộm bị bắt quả tang, cô chột dạ ngẩng đầu lên, chặn miệng hắn lại, không để cho hắn có thời gian phản đối.

Lâm Hạo Vũ trừng mắt kinh ngạc, rốt cuộc cô có biết mình đang làm gì không? Say rượu lâu như vậy cũng nên tỉnh chứ?

Trên người cô mặc chiếc áo choàng tắm có cổ rất rộng, cảnh xuân trước ngực nhìn không sót một thứ gì, mặc dù cô từng oán trách nó rất bằng phẳng, nhưng hắn cảm thấy rằng, cảnh xuân thực sự rất đẹp—đợi chút, hắn thật đáng chết, lại suy nghĩ lung tung rồi!

20. Chương 20

Khi hấn phục hồi tinh thần lại, môi của Phương Tử Ninh đã dừng ở trước ngực của hấn, đầu lưỡi ẩm áp mút lấy ngực hấn giống như ăn kem, trong nháy mắt đốt lên dục vọng của hấn.

Cô học ở đâu động tác khiêu khích như vậy?

Rên lên một tiếng, hấn ngồi dậy nâng đầu Phương Tử Ninh, để cô đối mặt với mình.

“Em biết mình đang làm gì sao?” Lâm Hạo Vũ khàn giọng hỏi.

“Khiêu khích anh.” Phương Tử Ninh nháy nháy mắt.

Sự thật không phải đang diễn ra trước mắt sao, hấn còn hỏi nữa? Hấn sẽ không so đo việc cô còn chưa có kinh nghiệm chứ?

“Anh là ai?” Lâm Hạo Vũ muốn chứng thực cô không phải say rượu chưa tỉnh, nếu không làm sao cô sẽ làm ra những động tác như vậy, làm dậy lên dục vọng của hấn, cũng làm cho trái tim hấn khó có thể chịu đựng được

“Hạo Vũ, Lâm Hạo Vũ.” Hấn ngay cả mình là ai cũng không biết sao? Còn cần tới cô nói cho hấn biết?

Hấn cho là cô bị điên rồi hả ? Làm ơn, cô rất tỉnh táo.

Cô quyết tâm cùng hấn chơi đùa đến cùng! Tránh cánh tay của hấn, cô vắt chân ngồi trên eo hấn, ôm chặt cổ hấn, kéo hấn về phía mình, cơ thể dán chặt vào lồng ngực hấn, đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng của hấn.

Bộ ngực mềm mại của cô chỉ ngăn cách bằng một chiếc áo choàng tắm mỏng manh, tiếp xúc với lồng ngực trần trụi của hấn, hai chân thon dài áp lấy chân của hấn, mông cũng áp sát vào hấn. Trời! Hấn giật mình, bộ phận nào đẩy trên cơ thể hấn nổi lên phản ứng kinh người, cơ thể kêu gào muốn ôm lấy cô, nhưng lý trí lại không chịu khuất phục đòi chạy trốn.

“Ngừng.” Lâm Hạo Vũ đẩy cô ra, chạy thẳng tới phòng tắm, chỉ thêm một giây đồng hồ nữa thôi, lý trí của hấn sẽ buông vũ khí đầu hàng.

Hấn lại chạy trốn, thí nghiệm lần này đến đây là kết thúc, cũng có chút ít hiệu quả chứ? Nhìn gương mặt tuấn tú của hấn đỏ lên như thế kia, vẻ mặt xem ra rất đau đớn, nhưng cũng rất dễ chịu.

Có lẽ thuốc này dùng đúng rồi, chỉ cần kê toa điều trị đúng, thì bệnh vẫn còn có thể chữa khỏi được.

Cô nhắc nhở mình, lần sau sẽ đem hấn trói chặt, không để cho hấn có cơ hội chạy trốn!

Chỉ có điều, nếu Phương Tử Ninh hiểu biết hơn một chút, cô sẽ hiểu người đàn ông bị đè ở dưới thân, tuyệt đối là không bình thường.

Phương Tử Ninh nghĩ, nếu cô chuyển qua ở cùng hấn, hàng ngày đều có thể cho hấn uống thuốc, như vậy sẽ làm cho hấn không còn cơ hội cùng với tình nhân tiếp tục anh em em em không phải sao? cứ quyết định như vậy đi.

Lâm Hạo Vũ xối thêm một cái nữa, sau đó thay quần áo, từ phòng tắm bước ra ngoài.

“Ngủ thêm một giấc nữa đi, buổi trưa anh sẽ lên dẫn em đi ăn cơm.” Lâm Hạo Vũ vừa cài khuy tay áo, vừa nói.

“Hạo Vũ, em chuyển qua ở cùng anh, được không?” Phương Tử Ninh bước xuống giường, đứng trước mặt Lâm Hạo Vũ nghiêm túc hỏi.

Hấn không bao giờ từ chối yêu cầu của cô, hi vọng lần này sẽ không ngoại lệ. Tuy nhiên, cô cần làm cho hấn đồng ý chắc chắn.

“Không được.” Lâm Hạo Vũ theo phản xạ lớn tiếng trả lời.

Đùa sao, để cho cô tới đây ở, ai biết cô còn có thể làm ra những động tác gì ngoài tưởng tượng của hấn, vậy hấn không bị dục vọng hành hạ tới chết mới là lạ, phải biết, chưa thỏa mãn dục vọng rất tổn hại đến sức khỏe.

Hấn trả lời quá nhanh, làm Phương Tử Ninh cảm thấy vì hấn sợ cô tới sẽ phá hư chuyện tốt của hấn, nước mắt của cô nhanh chóng trào ra.

Bịt kín cặp mắt, cô cúi đầu uất ức nói: “Anh rất chán ghét em?”

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của cô, Lâm Hạo Vũ thật sự không đành lòng, nhưng nếu như mềm lòng với cô, chính là tàn nhẫn đối với mình, hấn hắng giọng, cố gắng phân rõ phải trái với cô, “Em là con gái, một thân một mình chuyển qua ở cùng anh, người khác sẽ dị nghị.”

“Nhưng anh hai đi nghĩa vụ quân sự rồi, cha mẹ lại về quê, một mình em ở nhà sẽ sợ. Em sợ bóng tối, em không biết sử dụng gas, biết đâu ngày nào đó sẽ xảy ra hỏa hoạn hoặc ngộ độc ô-xít-các-bon.” Phương Tử Ninh suy nghĩ đem những chuyện bi thảm nhất liệt kê hết ra, hài lòng nhìn gương mặt tuần tú của Lâm Hạo Vũ tái nhợt, cô biết lời nói của mình đã có hiệu quả.

Nếu như Lâm Hạo Vũ bình tĩnh suy nghĩ một chút, nếu cô ở nhà không an toàn như vậy, cha mẹ nhà họ Phương chẳng lẽ yên tâm để cô ở nhà một mình sao? Nhưng vì nghe được cô liệt kê những khả năng có thể xảy ra quá ghê gớm, đã làm hấn sợ tới mức nhịp tim gần như ngừng lại, đâu còn tâm trí mà suy nghĩ sâu xa, chỉ biết gật đầu.

“Em giúp anh đeo cà vạt.” Thấy hấn gật đầu, Phương Tử Ninh hài lòng cầm cà vạt trên tay Lâm Hạo Vũ, giúp hấn đeo vào.

Lâm Hạo Vũ nhìn Phương Tử Ninh đeo cà vạt ỳnh, hấn hi vọng mỗi sáng cô đều sẽ giúp hấn chuẩn bị, sau đó đưa hấn đi làm.

“Trong tủ lạnh có sữa tươi cùng đồ ăn sáng, nhớ ăn sớm một chút.” Trước khi đi, hấn dặn dò cô.

Sau khi Lâm Hạo Vũ đi, Phương Tử Ninh thu dọn rất nhanh quần áo trong phòng, đem giặt sạch và phơi khô.

Thời gian nghỉ trưa cũng vừa đến, không đợi Lâm Hạo Vũ đi lên, Phương Tử Ninh liền trực tiếp đi xuống, Ăn xong bữa trưa, Phương Tử Ninh yêu cầu đi cửa hàng mua đồ.

Sau khi mua xong đồ dùng hàng ngày, Phương Tử Ninh lại kéo Lâm Hạo Vũ đến quầy chuyên bán đồ ngủ và nội y độc quyền.

Cô muốn biết rốt cuộc hấn sẽ thích nội y như thế nào, là kiểu dáng bảo thủ, dễ thương, hay sexy, để cho cô có thể lựa chọn.

“Anh chờ em ở đây.” Lâm Hạo Vũ đánh chết cũng không chịu đi. Một người đàn ông phong độ như hấn lại cùng một cô bé đi mua nội y, cứ coi như da mặt của hấn dày, thì sợ rằng các nữ sinh khác cũng sẽ ngượng ngùng!

“Đi mà.” Công phu ăn vạ của Phương Tử Ninh thật sự có thể cấp bằng, cô kéo tay Lâm Hạo Vũ đi thẳng sang hướng bên kia.

“Tử Ninh, đừng có tùy hứng.” Lâm Hạo Vũ đứng không chút động đậy, vừa trách cứ lại vừa không nổi, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo.

Phương Tử Ninh cũng không dễ dàng buông tha cho ai, hơn nữa đối tượng lại là Lâm Hạo Vũ, cô tuyệt đối có lòng tin làm cho hấn thay đổi quyết định, bởi vì hấn chưa có một lần nào từ chối yêu cầu của cô thành công.

Kết quả, Phương Tử Ninh đương nhiên lại thắng.

Khi Lâm Hạo Vũ cùng cô đi chọn những thứ nội y kia, toàn bộ khách hàng xung quanh đều nhìn hai người bọn họ, không phải là ánh mắt kỳ lạ, mà là ánh mắt hâm mộ, bởi vì chịu đưa bạn gái đi cửa hàng mua sắm, còn cùng đi quầy chuyên bán nội y. Người đàn ông tốt như vậy thật là càng ngày càng hiếm.

Phương Tử Ninh khoác tay Lâm Hạo Vũ, vui vẻ đón nhận những nụ cười của mọi người.

Nếu như Lâm Hạo Vũ không phải đồng tính luyến ái thì tốt biết bao! Nghĩ tới đây, Phương Tử Ninh không khỏi thở dài một hơi, cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng.

“Tại sao thở dài?” Lâm Hạo Vũ nghe được, hỏi.

“Nếu như anh không phải là.” Nói được nửa câu, Phương Tử Ninh giật mình, vội vàng ngậm miệng.

Nhìn sang Lâm Hạo Vũ, thấy hắn đang đợi cô nói tiếp, cô chợt dạ cầm lên một bộ áo ngủ bằng lụa trắng ước lượng trên người “Nhìn có được hay không?”

Lâm Hạo Vũ cảm thấy Phương Tử Ninh có chuyện gì đó lừa gạt hắn.

Nếu như anh không phải là. tiếp theo sẽ là gì chứ? Đồng tính luyến ái? Không thể nào?

Hắn không phản đối đồng tính luyến ái, nhưng chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra ở trên người mình, hắn chính là thích phụ nữ.

“Hạo Vũ, Hạo Vũ!” Tay Phương Tử Ninh hua hua trước mắt Lâm Hạo Vũ, miệng lại kêu tên hắn. Hắn đang đi lạc vào cõi thần tiên nào? Kêu nửa ngày cũng không có trả lời.

“Cái gì?” Lâm Hạo Vũ phục hồi lại tinh thần, nhìn Phương Tử Ninh cầm áo ngủ trên tay, mắt chợt mở to.

Mặc loại áo ngủ này cùng với không mặc có khác gì đâu, nếu như tối nay cô mặc nó để đi quyến rũ hắn, có thể hắn sẽ bị đốt thành tro tàn!

Vì lý do an toàn, Lâm Hạo Vũ cầm áo ngủ treo nó trở về chỗ cũ, tiện tay cầm bộ áo ngủ khác bằng vải bông, tay dài đưa cho cô.

Không thể nào? Mặc bộ đồ có vẽ hình hoạt họa này sao? Làm sao có thể! Thấy Lâm Hạo Vũ lại đang suy tư, Phương Tử Ninh liền đi chọn lựa một mình, sau đó cô đã nhìn thấy một người mẫu đang mặc bộ đồ ngủ màu trắng bạc.

Lâm Hạo Vũ nhớ lại, dường như từ khi Tử Ninh nhìn thấy Tử Bình mát-xa giúp hắn vào ngày hôm đó, liền thường xuyên trình diễn những màn kịch tình để khuấy gợi hứng thú của hắn, làm cho hắn chóng đỡ thật cực khổ.

Trời! Cô không thật sự coi hắn như người đồng tính luyến ái chứ? Là ai nói dối cô? Hắn tin tưởng với cá tính của Phương Tử Ninh, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến phương diện kia.

“Được rồi.” Phương Tử Ninh xách túi tới, cắt ngang sự trầm tư của Lâm Hạo Vũ.

21. Chương 21

Màn đêm buông xuống, Lâm Hạo Vũ và Phương Tử Ninh trở lại tầng trên cùng của cao ốc Trung Nhật.

Phương tử Ninh đi vào phòng tắm tắm rửa, Lâm Hạo Vũ lơ đãng rót một ly nước, ngồi xuống xem ti vi,

“Hạo Vũ, bộ áo ngủ này nhìn có đẹp không?” Phương Tử Ninh tắm xong, thay bộ áo ngủ mới mua hỏi chiều, đi tới hỏi.

Lâm Hạo Vũ quay đầu lại, nhìn thấy Phương Tử Ninh mặc một bộ áo ngủ màu trắng bạc thắt dây ngang eo đi về phía hắn.

Dây thắt lưng không dài, hơn nữa vải dệt cũng không trong suốt, công bằng mà nói nhìn không hấp dẫn mới đúng, thế nhưng chất vải tơ tằm mềm mại cộng với những đường cong được cắt may tinh tế, cùng dáng đi nhẹ nhàng của Phương Tử Ninh kết dính lại trên người cô, làm lộ ra những đường cong quyến rũ của cơ thể, so với những cô gái mặc bộ áo ngủ trong suốt, hở ngực lộ lưng còn làm cho người ta liên tưởng nhiều hơn!

Thu hồi tầm mắt, Lâm Hạo Vũ dựa vào lý do đi tắm liền phóng nhanh về phía phòng tắm, cố gắng phớt lờ đi sự quyến rũ của Phương Tử Ninh.

Hắn có thể hiểu đại khái rằng, cô làm như vậy là vì muốn giúp hắn, nhưng tại sao cô lại bằng lòng hy sinh cả thân thể của mình như vậy?

Trước khi cô chưa xác định rõ tình cảm của mình, hắn sẽ không nhúng chàm cô, cho dù toàn bộ các tế bào trong cơ thể đang kêu gào muốn cô, nhưng lý trí tuyệt đối không cho phép hắn làm như vậy.

Thấy Lâm Hạo Vũ vào phòng tắm, Phương Tử Ninh len lén bỏ một ít thuốc ngủ vào trong ly nước của hắn. Dù sao ngày mai cũng là chủ nhật, hắn không cần phải đi làm, ngủ đến lúc nào dậy cũng được.

Tắm xong ra ngoài, Lâm Hạo Vũ xuống sofa, đem ly nước kia uống hết.

Phương Tử Ninh nhìn Lâm Hạo Vũ uống nước, bí mật cười.

“Nụ cười của em rất mờ ám.” Lâm Hạo Vũ nói khi thấy được nụ cười của Phương Tử Ninh, hắn có cảm giác như đang bị lừa vào một cái bẫy?

“Không có...” cô vội vàng phủ nhận, sau đó dựa vào người hắn, chuyển chủ đề: “Hạo Vũ, em đã nói với anh, Kiến Hi đi Anh rồi.”

Không biết tại sao, hiện tại cô muốn nói rõ ràng quan hệ của cô và Kiến Hi cho Hạo Vũ biết, cô không muốn Hạo Vũ nghĩ rằng cô và Kiến Hi vẫn còn liên hệ với nhau, từ khi hiểu rõ người mình yêu là hắn, cô không muốn Hạo Vũ có bất kỳ hiểu lầm nào.

“Em.”, Lâm Hạo Vũ muốn hỏi cô có ý kiến gì không, Phương Tử Ninh đã cắt ngang lời hắn.

“Lúc anh ấy nói cho em biết sẽ đi định cư ở Anh, em lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, đáng lẽ em không nên làm như thế phải không?”, Phương Tử Ninh biết Lâm Hạo Vũ muốn hỏi cái gì, không đợi hắn hỏi xong, liền nói ra đáp án.

Lâm Hạo Vũ đau lòng ôm Phương Tử Ninh vào ngực, nhìn cô đang tự trách mình và bối rối không biết phải làm sao, hắn đều biết, vì bản thân hắn cũng từng trải qua, nên thở dài.

“Em cảm thấy em và Kiến Hi là bạn bè thì tốt hơn, em chỉ nên ở bên cạnh động viên, khích lệ cho những thành công của anh ấy; anh ấy rất ưu tú, em lại không có gì nổi bật, yêu anh ấy em cảm thấy rất mặc cảm, căn bản là khi anh ấy nói muốn em làm bạn gái của anh ấy thì em không biết phản ứng như thế nào cho phù hợp, nên chỉ biết mù quáng nghe theo”, Phương Tử Ninh dựa đầu vào vai Lâm Hạo Vũ, mang tất cả những bí mật nói ra, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Bình thường là phúc.” Lâm Hạo Vũ nhẹ giọng nói.

Người hắn yêu lại một lần nữa dựa vào trong ngực của hắn nói ra những tâm sự từ đáy lòng, có lẽ thời gian khó khăn đã qua rồi.

Lúc này, thuốc ngủ bắt đầu phát huy tác dụng, Lâm Hạo Vũ ngạc nhiên sao mình lại buồn ngủ như vậy, trước khi đi vào giấc ngủ, hắn tự nhủ, đêm nay là đêm Giáng sinh, nhưng hắn lại không biết rằng có một nguy cơ đang chờ đợi hắn !

Nhìn Lâm Hạo Vũ ngủ say trên giường, Phương Tử Ninh đạt được mục đích, mỉm cười.

Rất tốt, tất cả mọi thứ đang diễn ra rất thuận lợi theo đúng kế hoạch.

Cô lấy từ trong tủ quần áo ra hai cái cà vạt, cột tay Lâm Hạo Vũ vào thành giường. Để xem ngày mai hắn sẽ thoát ra bằng cách nào!

Chuẩn bị xong xuôi mọi việc, Phương tử Ninh cũng leo lên giường, ôm hắn đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hạo Vũ tỉnh dậy, muốn duỗi tay cho đỡ mỏi, thì phát hiện tay của mình bị trói lên đầu giường, không thể nhúc nhích được.

Vừa quay đầu, đã nhìn thấy Phương Tử Ninh đang ngồi một bên, chờ hắn tỉnh lại.

“Tử Ninh, thả anh ra, đừng đùa!” Lâm Hạo Vũ cảm thấy có chuyện không ổn, nên trong giọng nói có vẻ cảnh cáo.

“Suyt, đừng nói chuyện được không?” Phương Tử Ninh không đếm xỉa tới Lâm Hạo Vũ, cúi đầu hôn vào miệng hắn, không để cho hắn nói thêm tiếng nào, bắt đầu sử dụng “thuốc liều cao”, điều trị bệnh tình của Lâm Hạo Vũ.

Phương Tử Ninh bắt đầu khê cắn từ làn môi mỏng của hắn, động tác từ từ, chậm chạp khiến người ta nóng lòng sốt ruột,

Một tay nhẹ nhàng cởi áo Lâm Hạo Vũ, khi chạm tới lồng ngực săn chắc, cảm nhận nhịp tim hắn đập gấp gáp, căng thẳng, động tác của cô lại càng chậm rãi, di chuyển nhẹ nhàng tới lui trên ngực hắn.

Lâm Hạo Vũ bị bàn tay trắng nõn của cô khiêu khích làm nổi lên dục vọng, tức giận dùng sức hôn môi Phương Tử Ninh

Sức mạnh đó khiến Phương Tử Ninh sợ hãi, cô vội vàng tránh đi nụ hôn của hắn, lại thấy Lâm Hạo Vũ đang giận dữ nhìn chằm chằm vào mình.

Chột dạ thu hồi ánh mắt, cô không dám chạm vào đôi môi của hắn, chỉ chăm chăm nhìn xuống cơ thể không nhúc nhích được của hắn, bắt đầu hành động. Đầu lưỡi trượt một đường từ cổ họng đi xuống dưới, từng tắc từng tắc thiêu đốt lý trí của Lâm Hạo Vũ.

“Tử Ninh.” Lâm Hạo Vũ rên lên. Rơi vào tình cảnh mặc cho người ta muốn làm gì thì làm, khiến hắn cảm thấy vô lực, hắn không thích loại cảm giác này, hắn thích tất cả mọi việc đều phải nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Tay Phương Tử Ninh lướt qua cơ bụng bằng phẳng của hắn, dò dẫm đi xuống dưới, chạm đến mép quần thì dừng lại. Cô căng thẳng nuốt nước miếng, có nên đi xuống thêm một chút nữa hay không?

“Tử Ninh, dừng tay!” Lâm Hạo Vũ gầm lên giận dữ.

Hắn dùng sức vùng vẫy đôi tay, khiến chiếc giường lắc lư dữ dội, tương phản với hình ảnh tao nhã lịch sự của hắn lúc bình thường, giờ phút này nhìn hắn hoang dã vô cùng.

Phương Tử Ninh giật mình, quyết định trò chơi hôm nay chấm dứt ở đây.

Cô nhìn thấy đôi tay Lâm Hạo Vũ bị trói chặt, bởi vì dùng sức lôi kéo mà trầy xước hết cả da, đau lòng cúi trối cho hắn, nhưng không nghĩ tới khi hắn tự do sẽ xảy ra hậu quả gì.

Khi đôi tay được tự do, động tác đầu tiên của Lâm Hạo Vũ chính là đem Phương Tử Ninh lật úp trên giường, đánh vào mông của cô.

Cô quá tùy hứng rồi, lại còn dám chơi đùa như vậy!

Phương Tử Ninh giãy dụa né tránh, động tác của cô làm dây áo ngủ tuột ra, muốn giữ lại đã không còn kịp nữa, bốn con mắt chỉ còn có thể mở lớn ra nhìn nó tuột dần.

Lâm Hạo Vũ sững sờ ôm Phương Tử Ninh vào trong ngực, cứu vãn chiếc áo ngủ đang tuột ra của cô, cũng cứu vãn lý trí của chính mình. Đồng thời ép cô xuống giường, dùng sức hôn môi của cô, tỏ vẻ trừng phạt.

Máy điều hòa nhiệt độ bị hư sao? Làm sao đột nhiên lại trở nên nóng như vậy? Phương Tử Ninh bị mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ theo bản năng ôm Lâm Hạo Vũ, cảm nhận được trọng lượng và nhiệt độ của cơ thể hắn.

Nhiệt lượng từ trên người hắn cứ lan truyền lan truyền như lửa đốt cơ thể cô, mà cô lại hi vọng lửa này lớn hơn chút nữa, đem mình thiêu đốt thành tro bụi, như vậy có thể khiến những khao khát không rõ lý do của cơ thể, sẽ được thỏa mãn.

Trời! Chết mất! Nhảy xuống giường, Lâm Hạo Vũ phóng về phía phòng tắm một lần nữa.

Phương Tử Ninh không hiểu nhiệt độ cơ thể mình tại sao lại nóng đến như vậy, thật đáng sợ, rồi lại khát vọng muốn được tiếp xúc với cơ thể Lâm Hạo Vũ, mặc dù nhiệt độ trên người hắn cao hơn cô.

Sau khi tắm nước lạnh xong, Hạo Vũ từ phòng tắm đi ra.

Nhìn Lâm Hạo Vũ toàn thân ướt sũng đi ra ngoài, Phương Tử Ninh trách cứ nói: “Trước khi tắm anh không cởi quần áo sao?”

Còn không phải do em ban tặng! Lâm Hạo Vũ hừ nhẹ một tiếng, cầm quần áo khô vào phòng tắm, không để ý tới phương Tử Ninh nữa.

Thay xong quần áo ra ngoài, Lâm Hạo Vũ quyết tâm hỏi cho rõ ràng, không muốn chịu nỗi oan khó rửa này nữa.

“Tử Ninh, có phải em nghe được lời đồn đãi gì về anh hay không?”

“Không có. Không có.” Phương tử Ninh vội vàng chối bỏ.

Cô không biết nói dối, nhìn bộ dạng cô cúi đầu đỏ mặt, Lâm Hạo Vũ cũng biết cô đang nói dối.

“Cô gái ngoan không nên tùy tiện trêu chọc đàn ông.”

Em hiểu điều đó, Phương Tử Ninh tự nhủ trong lòng, nhưng tại em vì anh nên mới hy sinh như vậy!

“Nhìn ánh mắt cô ấy nhìn tôi, giống như tôi là người có giới tính thứ ba vậy, hai lần gặp cô ấy, tôi đều có cảm giác bị bắt gian tại giường.”

Đường Duyệt đang ở trong phòng làm việc, Hà Tử Bình tìm tới cửa, muốn giải tỏa những thắc mắc trong lòng.

Hắn thật sự nghĩ không ra, nữ sinh đó, rốt cuộc xem hắn là người như thế nào.

Đường Duyệt ngồi trên ghế, vừa nghe Hà Tử Bình nói vừa cười sảng sặc. Xem ra chuyện này càng ngày càng có trò vui để xem!

“Đường Duyệt?” Hà Tử Bình tới đây sớm, cũng không phải để xem Đường Duyệt cười như điên.

“Anh là người đồng tính luyến ái.” Đường Duyệt nghe Hà Tử Bình mô tả lại tình hình, chỉ vào Hà Tử Bình, khó khăn lắm mới phun ra được mấy chữ này.

Hà Tử Bình nắm bàn tay Đường Duyệt đang chỉ vào hắn, hạ cổ tay xuống xem xét, không có bất thường nha? Hay cho hắn đến bệnh viện tâm thần kiểm tra xem có bình thường hay không.

“Tôi rất bình thường.” Đường Duyệt cố gắng ngưng cười nói.

22. Chương 22

Sắc trời đã tối, Lâm Hạo Vũ chờ đợi mỗi mòn, nhưng người được chờ vẫn còn chưa trở về.

Điện thoại nhà cô gần như đã bị hắn gọi đến muốn hỏng nhưng cũng không có người nhận, không biết cô đang ở đâu?

Nhớ lại những việc cô đã làm cho hắn trong thời gian qua, có vẻ như, trên con đường tương lai, cũng không phải chỉ có mình hắn đơn độc!

Tuy nhiên, đối với một cô bé luôn mơ hồ trong tình cảm như cô, đến khi nào thì mới có thể nói cho hắn biết, hắn mong đợi ba chữ kia đã rất lâu.

Bóng đêm càng ngày càng dày đặc, Lâm Hạo Vũ cũng càng ngày càng lo lắng.

Không muốn chờ đợi trong vô vọng, Lâm Hạo Vũ cầm chìa khóa xe, quyết định đi ra ngoài tìm cô.

Vừa mở cửa ra, đã thấy Phương Tử Ninh đang đứng ở ngưỡng cửa, hai cặp mắt nhìn nhau, nhưng không cách nào nhìn thấy được thâm tình trong mắt đối phương.

Những người đang yêu nhau! Luôn luôn chậm chạp giống như một em bé sơ sinh.

“Tại sao không vào?” Lâm Hạo Vũ hỏi Phương Tử Ninh đang đứng ngoài cửa. Chẳng lẽ cô sợ đối mặt với hắn sao?

Phương Tử Ninh cúi đầu vào nhà.

Hiện tại cô đã không còn tâm huyết mạnh mẽ như lúc ban đầu khi tuyên bố sẽ giúp Lâm Hạo Vũ trở về bình thường rồi. Sáng hôm nay, tất cả đều sáng tỏ - sự thực hắn là người đồng tính luyến ái, đã xảy ở trước mắt, cô có cố gắng nữa cũng chỉ uống công.

Thật ra cô sợ phải đối mặt với hắn một lần nữa, nhưng những lời nói của Sở Lâm lại thấp lên cho cô hy vọng. Nhưng, cô chần chừ trước cửa cả buổi, vẫn không cách nào xác định được là nên hay không nên đi vào đối mặt với hắn.

“Đi đâu thế? Điện thoại cũng tắt máy, em có biết anh rất lo lắng hay không?” Lâm Hạo Vũ đóng cửa lại, ngồi đối diện ở ghế salon nhìn Phương Tử Ninh nhẹ nhàng trách.

“Ai cần anh lo!” Phương Tử Ninh nhìn chìa khóa xe trong tay hắn hét lên giận dữ. Nghĩ đến việc hắn muốn đi ra ngoài tìm tình nhân của hắn, cô liền không ức chế được cảm giác tức giận trong lòng mình.

“Vì anh là người đồng tính luyến ái nên em tức giận?” Lâm Hạo Vũ ngồi trên bàn, đối diện Phương Tử Ninh vừa hỏi, vừa quan sát tỉ mỉ những biểu cảm trên nét mặt của cô.

Hắn thừa nhận mình là người đồng tính luyến ái rồi hả?

“Em muốn đi ngủ, em mệt quá.” Phương Tử Ninh đứng lên muốn đi về giường nằm, mục đích trốn tránh sự thật mà mình không cách nào đối mặt được.

“Tử Ninh, nhìn anh.” Lâm Hạo Vũ ngăn cản Phương Tử Ninh đang cố gắng chạy trốn, ấn vai của cô, bắt cô ngồi trở lại ghế, chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô.

Phương Tử Ninh thụ động ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lâm Hạo Vũ.

“Nhìn thấy gì?” Lâm Hạo Vũ dịu dàng hỏi. Tại sao cô luôn không thấy tình cảm của hắn dành cho cô?

“Em thấy hình ảnh của chính em.” Phương Tử Ninh hét to rồi đứng lên, thoát khỏi sự bao vây của Lâm Hạo Vũ, cầm quần áo vào phòng tắm, tiếp tục tránh né hắn.

Đã sớm biết rằng chờ đợi cô lớn lên, là cả một quá trình gian khổ, Lâm Hạo Vũ nhìn bóng lưng của Phương Tử Ninh cười khổ.

Tại sao cô còn lẩn tránh tình cảm của mình?

Hắn đã sớm biết cô rất mơ hồ về chuyện tình cảm rồi mà, thời kỳ khó khăn nhất đã qua, hắn cần gì phải gấp? Lâm Hạo Vũ tự an ủi chính mình.

Nằm trên giường không lâu, Lâm Hạo Vũ thấy Phương Tử Ninh cũng lên giường, nhưng rõ ràng là cô cố tình trốn tránh hắn, bởi vì cô quay lưng về phía hắn, hơn nữa còn nằm sát cạnh giường.

Lâm Hạo Vũ chợt nhớ lại, mình chưa bao giờ biểu lộ rõ tình yêu của mình dành cho cô, hắn cho rằng cô sẽ biết, rồi từ từ cô cũng hiểu. Nhưng, những người bên cạnh hắn ai cũng biết, chỉ có cô lại chẳng biết gì.

Có phải hắn kỳ vọng quá cao rồi không? Đối với cô bé luôn ngốc nghếch trong tình cảm như cô, không biết năm nào tháng nào mới có thể hiểu được tâm sự của hắn?

Hắn gần như đã xác định được tình cảm trong trái tim cô, nhưng chính hắn cũng chưa từng nói ra mấy chữ kia, sao lại chờ đợi cô nói?

Hắn vẫn muốn chờ đợi trong vô vọng sao? Tại sao không trực tiếp nói thẳng cho cô biết tâm ý của mình?

Lâm Hạo Vũ quyết định, ngày mai hắn sẽ nói cho cô biết, hắn yêu cô, cũng xin cô kết hôn với hắn, cùng chung sống với hắn cả đời.

Trong giấc ngủ, cơ thể của Phương Tử Ninh nhích lại gần, Lâm Hạo Vũ ôm cô vào ngực, sau đó ngủ thật say.

Khi Phương Tử Ninh tỉnh lại, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là – cô đã nằm trong vòng tay hắn ngủ từ lúc nào?

Sau những chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô tự nói với mình, hãy từ bỏ đi! Chỉ có điều, nhìn khuôn mặt đang say ngủ của hắn thì cô lại không ngăn được sự rung động trong trái tim mình.

Nhấc tay của hắn ra, cô rời khỏi giường. Mặc dù cô vẫn khao khát muốn được hắn ôm trong lòng, nhưng, hiện tại hắn lấy tư cách gì để ôm cô? Phương Tử Ninh khổ sở nghĩ, hắn chỉ có thể coi cô như “Chị em” thôi.

Động tác của Phương Tử Ninh khiến Lâm Hạo Vũ tỉnh dậy, hắn lại ôm cô vào trong ngực, mở mắt ra nói: “Chào buổi sáng.”

“Anh là người đồng tính luyến ái, có bị thần kinh không mà ôm em như vậy.” Hiện giờ, Phương Tử Ninh rất ghét sự dụ dỗ của hắn.

Trước kia sự dụ dỗ của hắn là ưu điểm lớn nhất, bây giờ nhìn thấy hắn cũng dụ dỗ như vậy cô lại thấy chán ghét.

Việc hắn dụ dỗ cùng với đồng tính luyến ái có liên quan gì chứ? Lúc này, Phương Tử Ninh thật hy vọng hắn có thể mạnh mẽ hơn một chút.

“Tử Ninh, anh yêu em!” Lâm Hạo Vũ chăm chú nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, nói ra tình ý trong lòng, cố ý xem nhẹ sự tức giận của cô.

Hắn đang nói gì? Hắn yêu cô? Cô có nghe lầm hay không, lời nói của Lâm Hạo Vũ cắt đứt mạch suy nghĩ của Phương Tử Ninh, kéo cô trở về hiện tại.

“Anh yêu em, xin em hãy đồng ý gả cho anh.” Lâm Hạo Vũ nhìn nét mặt của cô, biết rằng cô lại không hiểu lời của hắn.

Đúng vậy, hắn muốn lấy cô làm vợ, hắn muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, hắn muốn cô mang họ của hắn, tuyên bố với mọi người cô là của riêng mình hắn.

Hắn biết hắn đang nói gì sao? Ánh mắt Phương Tử Ninh nhìn Lâm Hạo Vũ như nhìn quái vật.

Hắn nói hắn yêu cô, xin cô gả cho hắn? Nếu trước ngày hôm qua hắn nói như vậy, nhất định cô sẽ gạt đầu và mừng rỡ như điên, bởi vì cô phát hiện mình cũng yêu hắn. Nhưng bây giờ. Cô cảm thấy lời cầu hôn của hắn, có vẻ như giấu đầu hở đuôi.

Lời cầu hôn của hắn phải chăng là để ngăn cản lời đồn đãi? Không, không phải lời đồn đãi, mà là sự thật.

“Tử Ninh.” Lâm Hạo Vũ gọi, sao cô lại nhìn hắn với ánh mắt như vậy?

“Anh muốn em kết hôn với anh, em có thể hiểu là vì anh muốn chấm dứt những tin đồn về anh, nhưng đừng có nói từ yêu vì nói như vậy là anh đã xúc phạm đến tình yêu thiêng liêng.” Trong một thoáng, Phương Tử Ninh bỗng nhiên lập tức đã trưởng thành.

“Anh không phải đồng tính luyến ái.” Lâm Hạo Vũ nghiêm túc nhắc lại lần thứ nhất.

“Yên tâm, em sẽ không nói với ai, anh không cần lặp đi lặp lại.” Phương Tử Ninh thở dài.

Hắn có cần nói ra không? Như vậy chỉ sẽ làm cô cảm thấy hắn đang tự biện minh mình thôi.

“Anh thật sự không phải”

Cái đầu của cô bé này dùng để làm gì? Đường Duyệt lừa gạt mà cô cũng tin, trong khi hắn nói cho cô sự thật, cô lại không tin!

“Em tin anh rồi.” Phương Tử Ninh vỗ vỗ Lâm Hạo Vũ, an ủi hắn, sau đó rời giường đi thay quần áo.

Lâm Hạo Vũ dám lấy đầu của mình ra đảm bảo, tuyệt đối cô không tin tưởng hắn, cô chỉ nói như vậy cho có lệ mà thôi!

Hắn tức giận cầm điện thoại, gọi đến phòng làm việc của Đường Duyệt, tiếp sau đó gào lên: “Đường Duyệt, lần lên đây cho tôi.”

Đường Duyệt thấy giọng nói của Lâm Hạo Vũ gào lên tức giận, bắt đầu suy xét có nên “lăn” đi lên hay không.

Nghe giọng nói của anh ta, cũng biết anh ta muốn chặt mình ra làm trăm mảnh, nhưng thoát được lúc này, không thoát được cả đời nha! Đường Duyệt vẫn là ngoan ngoãn đi lên tầng trên cùng, lấy hết can đảm gõ cửa.

“Còn chưa lăn vào, muốn tôi ra rước vào hay sao?” Lâm Hạo Vũ ngồi ở trên ghế salon gầm lên.

“Chào buổi sáng.” Đường Duyệt cúi đầu khom lưng đi vào nhìn Lâm Hạo Vũ chào, sau đó còn nói: “Bởi vì tôi ở dưới lầu, cho nên không thể “lăn” lên, chỉ có thể đi lên, không biết tổng giám đốc có gì cần dặn?”, Cho dù sắp chết đến nơi, Đường Duyệt nhất định vẫn không thay đổi bộ dáng cà lơ phất phơ của mình.

“Anh hãy đi thu xếp cục diện rồi rầm mà anh đã gây ra cho tôi mau lên.” Lâm Hạo Vũ nhìn thẳng vào Phương Tử Ninh đang đi tới nói.

“Sao anh lại lên đây?” Phương Tử Ninh nhìn thấy Đường Duyệt liền hỏi.

“Anh đặc biệt lên đây giải thích với em về chuyện Hạo Vũ là người đồng tính luyến ái. Thật ra những chuyện đó là do anh bịa đặt ra, xin tha thứ cho sự lừa gạt của anh.” Đường Duyệt nghiêm túc nhìn Phương Tử Ninh nói. Hi vọng cô sẽ tin tưởng, như vậy hắn sẽ được Lâm Hạo Vũ xét xử khoan hồng.

“Không cần nói nữa, khẳng định là anh ấy muốn anh lên đây giải thích?” Phương Tử Ninh chỉ Lâm Hạo Vũ nói.

“Là do lương tâm của anh cảm thấy có lỗi, nên cố ý đi lên gặp em để giải thích sự thật”, Đường Duyệt không dám nhìn Lâm Hạo Vũ, đáng về cúi đầu sám hối.

“Vậy tại sao anh muốn gạt em?”

“Do anh.” Đường Duyệt ngừng lại một chút.

Có nên nói thật ra không đây? Hạo Vũ đang ở bên cạnh! Trả lời như thế nào, mới không chọc giận Hạo Vũ.

Phương Tử Ninh trả lời, làm gián đoạn suy nghĩ của hắn: “Em tin rồi.” Phương Tử Ninh phất tay một cái nói. Nhìn Đường Duyệt vẻ mặt khổ sở, cô quyết định nói tin tưởng hắn, tránh cho Hạo Vũ làm khó Đường Duyệt.

Lâm Hạo Vũ và Đường Duyệt cùng lúc nhìn Phương Tử Ninh. Cô tin tưởng nhanh như vậy sao? Nhưng nét mặt của cô rõ ràng vẫn biểu hiện là “Tôi không tin”.

Cô nói tin tưởng, chẳng qua chỉ là nói qua loa với bọn họ?

Cô gái này, thật là hết cách với cô. Nói dối thì cô tin tưởng mười phần, mà nói thật thì cô lại chẳng thèm ngó tới.

“Hạo Vũ, mặc dù anh là người đồng tính luyến ái, nhưng em vẫn đồng ý gả cho anh.” Phương Tử Ninh hít sâu một hơi, sau đó rất nghiêm túc nói cho Lâm Hạo Vũ.

Cô đồng ý gả cho hắn, bởi vì cô yêu hắn, cho nên nguyện ý giúp hắn che giấu sự thực hắn là đồng tính luyến ái.

“Tại sao?” Lâm Hạo Vũ hỏi.

Đáp án mà hắn muốn có phải sắp được nói ra không? Hắn trừng mắt liếc Đường Duyệt, ý bảo hắn có thể cút xéo.

Đường Duyệt vô lại cười một tiếng, sau đó ngoan ngoãn đi ra ngoài.

“Bởi vì em không muốn nhìn thấy anh bị người ta khinh bỉ—Nhưng trước tiên em xin nói cho rõ ràng, sau khi kết hôn, nếu anh muốn đi tìm tình nhân, tốt nhất đừng để cho em thấy là được.” Phương Tử Ninh cảnh cáo trước.

“Ngoại trừ nguyên nhân này, còn có nguyên nhân nào khác không?” Lâm Hạo Vũ truy hỏi đến cùng.

“Anh có đồng ý điều kiện của em hay không?” Phương Tử Ninh hung hăng hỏi, nhằm che dấu tình cảm thật trong lòng mình.

Cô không muốn hắn biết cô thích hắn, bởi vì như vậy sẽ làm cô cảm thấy mệt mỏi và vô cùng khó chịu.

“Hãy tin anh, anh không phải đồng tính luyến ái, hơn nữa anh yêu em, yêu từ rất lâu rồi.” Lâm Hạo Vũ đi về phía Phương Tử Ninh, vén mái tóc đang rũ xuống che khuất gương mặt cô, hai tay ôm lấy khuôn mặt của cô, nghiêm túc nói.

23. Chương 23

Hiện tại Phương Tử Ninh không thể tin những gì cô đã thấy, rõ ràng cô nhìn thấy được tình yêu say đắm hiện ra trong đôi mắt hắn, không thể nào? Nhất định là cô hoa mắt nhìn lầm thôi.

“Em đã tin tưởng anh rồi”, Phương Tử Ninh không muốn bị vẻ mặt mê hoặc của Lâm Hạo Vũ quyến rũ thêm nữa, vì như thế sẽ khiến cho trái tim cô chìm đắm sâu hơn, bèn tránh bàn tay của hắn, kêu lên.

“Em rất hy vọng anh là đồng tính luyến ái sao?”, Lâm Hạo Vũ thật sự bị cô đánh bại rồi. Tại sao từ đầu tới cuối cô đều không chịu tin hắn? Chẳng lẽ cô rất hy vọng hắn đồng tính luyến ái sao?

Làm sao hắn lại nghĩ cô hy vọng hắn là đồng tính luyến ái chứ? Hắn không thấy cô đang cố gắng hết mình để giúp hắn trở về bình thường hay sao?

“Em nghĩ là em nên quay về nhà được rồi, sự việc đã đến mức không thể cứu vãn được, em cũng không cần ăn vạ ở đây nữa.” Phương Tử Ninh đi về phía chiếc giường, thu dọn quần áo lại.

“Anh có thể chứng minh anh không phải đồng tính.” Lâm Hạo Vũ đi về phía cô, xoay mặt cô lại, hôn lên môi của cô.

Nếu cô đã đồng ý lấy hắn, hắn cần gì phải kìm nén dục vọng của mình nữa, dù sao sớm muộn gì cô cũng sẽ là người của hắn.

Ôm cô đặt lên giường, Lâm Hạo Vũ bắt đầu dùng hành động chứng minh hắn không phải đồng tính —

Sau khi Lâm Hạo Vũ chứng minh hắn “không đồng tính” —

“Em không hiểu rõ tại sao Đường Duyệt muốn gạt em, người làm tổng giám đốc như anh có phải là quá thất bại rồi hay không?” Sự thật mạnh hơn lời nói, cuối cùng Phương Tử Ninh cũng tin tưởng Lâm Hạo Vũ không phải đồng tính luyến ái rồi.

“Hối hận không?” Lâm Hạo Vũ ôm Phương Tử Ninh, ngón tay khẽ vuốt ve những dấu vết bầm tím vì kích tình mà hắn đã gây ra trên người cô.

“Tất nhiên là không! Hèn gì trên truyện tranh thường xuất hiện những hình ảnh này, thì ra là làm những chuyện như vậy thật là vui thích.” Phương Tử Ninh ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon. Mặc dù vừa bắt đầu có chút đau, nhưng sau đó lại trở nên vô cùng khoái lạc. Loại cảm giác này, không phải bất kỳ ngôn ngữ nào cũng có thể hình dung được.

Nghe cô nói..., nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Lâm Hạo Vũ cảm thấy buồn cười nói: “Anh rất vui vì em thích.” Hắn nhớ lại lần đầu tiên khi bọn họ gặp nhau, cô cũng dùng vẻ mặt này nói cho hắn biết, cô rất thích nụ hôn của hắn.

“Nói thế nào?”

”Tử Ninh, anh yêu em. Lần đầu tiên khi nhìn thấy em, trái tim của anh đã bị em giam giữ, trái tim luôn yên ổn 28 năm nay của anh, vì em mà chìm đắm, chỉ vì em.

Em cho rằng anh đưa đón em đi học, dẫn em đi Nhật Bản ngắm hoa Anh Đào là vì cái gì? Bởi vì anh yêu em, khát khao cùng em trải qua những tháng ngày hạnh phúc.

Nhưng vì em ngây thơ, đơn thuần như vậy, nên anh không dám tùy tiện thổ lộ với em, anh chỉ có thể chờ, chờ em lớn lên, chờ em hiểu được trong mắt anh luôn chứa một tình yêu nồng nàn, say đắm dành cho em.” Lâm Hạo Vũ nói cặn kẽ tất cả chân tình của hắn.

“Em có nên tin tưởng anh không?” Phương Tử Ninh tinh nghịch hỏi. Thì ra cô cũng không phải yêu một người không nên yêu a! Người cô yêu chính là một người đàn ông tốt khó tìm được.

Lâm Hạo Vũ buông cô ra, xuống giường đi tới trước bàn đọc sách, cầm vật gì đó trong ngăn kéo mang tới, hắn muốn chứng minh tình yêu của mình.

Phương Tử Ninh chăm chú ngắm nhìn cơ thể hoàn mỹ của Lâm Hạo Vũ, ngẩn người.

Ắc! Vóc người của hắn quả thật có thể sánh ngang với Ricky Martin rồi. Phương Tử Ninh hồi phục lại tinh thần, phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào cơ thể của người đàn ông một cách thèm muốn, mặt không khỏi xuất hiện những rặng mây hồng.

“Nhìn thấy không, bằng chứng tình yêu của anh.” Lâm Hạo Vũ đem đồ vật đưa tới trước mặt Phương Tử Ninh nói. Thấy hai gò má ửng hồng của cô, ngạc nhiên hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Không sợ cơ thể không một mảnh vải của mình làm cô gái trước mặt sợ hãi à.” Phương Tử Ninh che khuôn mặt đang nóng lên của mình, nói.

“Cô gái? Không phải chứ?” Lâm Hạo Vũ cười gian trên. Từ khi nào cô cũng biết rụt rè, e thẹn như vậy?

Phương Tử Ninh giận đến chân ngọc bay về phía Lâm Hạo Vũ, chuẩn bị cho hắn một cước nhưng không thành công, ngược lại làm cho Lâm Hạo Vũ dễ dàng bắt được cổ chân mảnh khảnh trắng như tuyết của cô, bàn tay từng tắc từng tắc men theo mắt cá chân dò dẫm đi lên.

“Này, anh đang làm gì đấy?” Phương Tử Ninh gọi. Cảm xúc từ lòng bàn tay hắn truyền tới khiến cô run rẩy.

“Hiện tại mới hỏi có phải quá muộn hay không?” Tay Lâm Hạo Vũ tiếp tục càn rỡ sờ lên trên.

Bây giờ có thể chứng thực một chân lý. Một người đàn ông dù có nghiêm chỉnh đến đâu đi nữa, sau khi “Xảy ra sự cố”, cũng sẽ trở nên rất tà ác.

“Em có yêu anh không?” Phương Tử Ninh cầm lấy bằng chứng tình yêu, trong lòng tự nhủ, thành công khiến cho tay Lâm Hạo Vũ đang không quy củ phải dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

“Em yêu anh.” Lâm Hạo Vũ cho cô một câu trả lời khẳng định.

“Đúng vậy, em yêu anh.” Phương Tử Ninh kéo đầu Lâm Hạo Vũ xuống, in vài nụ hôn nhẹ nhàng trên trán hắn.

Một người đàn ông yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, luôn bày tỏ cảm xúc sâu sắc với cô, quyến luyến bên cô, hy vọng lúc nào cũng muốn nhìn thấy cô, coi cô như mạng sống của mình. Khi cô cười, hắn sẽ cười theo; khi cô khóc, hắn sẽ ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng an ủi.

Hắn chỉ yêu mình cô, sẽ không để cho cô đau lòng, không muốn cô hoang mang lo sợ, sẽ luôn luôn chờ cô, một người đàn ông như vậy, thử hỏi làm sao cô không yêu hắn cho được!

“Lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, em liền nghĩ nhất định sẽ thích anh, bởi vì nụ hôn đầu tiên đã dành cho anh, mặc dù lúc ấy em cũng không hiểu hôn là có ý nghĩa gì, nhưng nụ hôn của anh làm cho em thích đến không thể kèm chế được. Xem ra anh rất biết lợi dụng ưu điểm của bản thân nha!” Rõ ràng lời nói có vẻ rất cảm tính, nhưng cuối cùng Phương Tử Ninh vẫn không nhận được muốn nói với Lâm Hạo Vũ.

“Như thế này sao?” Vừa nói dứt, Lâm Hạo Vũ dùng môi ngăn miệng Phương Tử Ninh lần nữa.

Một nụ hôn thay cho lời thề, cuộc sống của họ cứ ngọt ngào như thế này, mãi mãi, mãi mãi.

“Hôn lễ của chúng ta dự định tiến hành trước khi em nhập học, được không?” Lâm Hạo Vũ hỏi ý kiến Phương Tử Ninh.

“Anh chắc chắn em sẽ học đại học?” Nhìn hấn nói, tựa như nhất định cô sẽ thi đậu vậy.

“Anh rất có lòng tin về em, vả lại nếu giả sử thi không đậu, em có thể thi lại vào năm sau, cũng có gì khác nhau đâu.” Lâm Hạo Vũ sớm đã tính toán rất rõ ràng.

Lâm Hạo Vũ hành động một cách rất nhanh chóng, hẹn ngày cho cha mẹ hai bên gặp mặt, quyết định nghi thức kết hôn sẽ diễn ra như thế nào. Ngày kết hôn cũng được chọn lựa, tới tháng Tám Phương Tử Ninh sẽ trở thành cô dâu rồi.

Cô phải lập gia đình rồi sao? Vào một năm trước, ngay cả tìm một bạn trai trong suy nghĩ của cô cũng không có, không nghĩ tới một năm sau đã sắp phải làm vợ người ta rồi, cô muốn kết hôn sớm như vậy à!

Phương Tử Ninh thật sự không thể tưởng tượng được Lâm Hạo Vũ dùng biện pháp gì, mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã thuyết phục được cha mẹ của mình, để cho bọn họ quyết định đem đứa con gái vừa bước qua sinh nhật tuổi mười chín, gả cho hấn làm vợ.

“Rốt cuộc anh dùng biện pháp gì, để cho cha mẹ em đồng ý?” Phương Tử Ninh đi tới tầng trên cùng của Cao ốc Trung Nhật, hỏi người đang dọn dẹp hành lý chuẩn bị chuyển về nhà - Lâm Hạo Vũ.

“Anh bỏ ra tới 20 triệu mới mua được em.” Lâm Hạo Vũ vừa cười vừa nói.

“Anh có nói không?” Phương Tử Ninh giựt quần áo trên tay Lâm Hạo Vũ, ném lên giường, tức giận hỏi.

“Không phải anh đã nói rồi sao?” Lâm Hạo Vũ làm ra vẻ vô tội, nháy nháy mắt nhìn Phương Tử Ninh.

“Em báo cho anh biết, nếu anh không nói, đến lúc đó trong hôn lễ của anh chỉ có chú rể, không có cô dâu”, Phương Tử Ninh giận dữ nói.

“Như vậy à” Lâm Hạo Vũ nói một câu khiến Phương Tử Ninh đoán không ra hấn đang nghĩ gì, chỉ thấy hấn cởi áo ngủ trên người, mở tủ tìm quần áo để thay.

Phương Tử Ninh nhìn chăm chăm vào bờ lưng rộng rãi của Lâm Hạo Vũ, không tìm được, nuốt nước miếng.

Cô chợt bắt đầu hoài niệm cơ thể của hấn, không thể nào? Cô cũng không phải là người phụ nữ háo sắc, làm sao lại đi ham muốn cơ thể của nam nhân chứ?

“Hạo Vũ.” Phương Tử Ninh không thể khống chế được bước chân của mình, đi tới, vòng tay ôm eo Lâm Hạo Vũ, dán mặt trên lưng của hấn, khẽ gọi.

Lâm Hạo Vũ cảm nhận được những đường cong trên cơ thể cô dán chặt vào hấn, hấn kéo tay của cô ra, quay đầu lại, nâng cầm cô lên, tặng cô một nụ hôn nóng như lửa, hôn đến khi Phương Tử Ninh thất điên bát đảo.

Tiếp theo hấn đè Phương Tử Ninh xuống giường, đôi môi lửa nóng lướt một đường từ cổ mảnh mai trắng như tuyết của cô trượt xuống phía dưới, trên những vùng da thịt trắng như tuyết, ấn xuống những dấu đỏ loang lổ, cuối cùng đi tới trước ngực, nơi cô luôn oán trách là không đủ “Hùng vĩ”, bắt đầu gặm cắn.

Phương Tử Ninh run rẩy bám chặt drap giường, cảm thụ sự trêu chọc nhiệt tình của Lâm Hạo Vũ, toàn thân giống như ngọn lửa đang bốc cháy.

“Không được.” Lâm Hạo Vũ đột nhiên dừng tất cả động tác lại, nằm xuống bên cạnh Phương Tử Ninh.

“Sao thế?” Phương Tử Ninh sững sờ hỏi khi Lâm Hạo Vũ đột nhiên dừng lại, cảm thấy thân thể có một cổ khát vọng khó tả, tựa như người đang khát nước cực độ, đau khổ muốn chết khi nhìn thấy nước mà không được uống.

“Chúng ta còn chưa kết hôn, điều này không thể được.” Lâm Hạo Vũ cố ý ngăn cản lòng ham muốn của Phương Tử Ninh, nhưng bản thân mình cũng khó chịu muốn chết. Vì muốn chiếm được vợ một cách suôn sẻ, hẳn phải cần rằng không chế dục vọng của chính mình.

“Nhưng trước khi chúng ta kết hôn, chuyện đó cũng có thể xảy ra được mà!” Phương Tử Ninh úp sấp lên người Lâm Hạo Vũ.

“Anh sợ em sẽ có em bé, đến lúc đó nên làm gì?”

“Vậy thì. Em sẽ gả cho anh.” Ai kêu cô mê luyện cơ thể của hắn thật sâu như thế, cho nên chỉ có thể gờ cờ hàng đầu hàng.

Mưu kế của Lâm Hạo Vũ được như ý, bèn ôm lấy cô, bắt đầu thỏa mãn dục vọng của cô và hắn.

Dự cưới thành công!

Phương Tử Ninh đã từng nói hắn rất biết lợi dụng ưu điểm của bản thân, nếu như có thể ôm được mỹ nhân về, thì vì có gì mà không tận dụng ưu điểm của bản thân?

Hoan ái xong

“Tại sao không muốn gả cho anh?” Lâm Hạo Vũ ôm Phương Tử Ninh lúc này như một cô mèo được cho ăn no hỏi.

“Ghét, anh cũng không cầu hôn em, chỉ biết dụ dỗ em.”

Phương Tử Ninh giận mình chịu không được thử thách, chỉ cần Lâm Hạo Vũ nhẹ nhàng dùng cơ thể cám dỗ, cô liền đầu hàng.

“Anh đã cầu hôn với em rồi.”

“Lần đó không tính.” Lúc đó là do cô nghĩ hắn đồng tính luyện ái, mới đồng ý với hắn, không tính toán gì hết á!

Thì ra cô ấy để ý vì mình không chính thức cầu hôn cô, thật may là hôm qua hắn đã chọn mua được một chiếc nhẫn kim cương được chế tạo rất khéo léo và đẹp mắt, hiện tại vừa đúng lúc dùng đến.

Lâm Hạo Vũ cầm chiếc nhẫn kim cương trên tủ đầu giường, nghiêm túc nhìn người đang nằm trong ngực mình, nói:

“Ninh tiểu thư thương yêu, xin hãy gả cho anh, anh nguyện ý yêu em như yêu mạng sống của mình vậy. Đồng ý với anh, anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc cả đời.”

“Em đồng ý, em cũng sẽ làm anh hạnh phúc cả đời.” Phương Tử Ninh cuối cùng cũng vươn tay, để Lâm Hạo Vũ đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay của cô, cũng nhân tiện bắt nốt trái tim của cô, tình yêu của cô.

“Cám ơn!” Lâm Hạo Vũ xúc động hôn lên môi của cô.

Nụ hôn từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt chính là nhân chứng cho tình yêu của họ. Hắn yêu cô, mà cô cũng thương hắn, đây là một việc rất may mắn!

Hãy cẩn thận quan sát kỹ những người xung quanh bạn, không chừng sẽ có một người giống như Lâm Hạo Vũ, đang dùng ánh mắt thâm tình theo dõi bạn, hãy nhìn sâu vào đáy mắt đó, tình yêu đó! Đừng bao giờ bỏ qua.

— — Hết — —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-ngoc-nghech-cua-tong-giam-doc>